

မင်းသိင်္ခ

အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်

အိမ်အိမ်

BURMESE CLASSIC

ချစ်သူလူဘက်တိုရဲ့
လေးတော်တင်ခန်း

ဒို့ဘဝန်ခေရုသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 - တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 - အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအဖလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုဘေးအန္တရာယ်

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်မှုကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေပုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား ဖြန့်လှည့်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံစောင့်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * စိတ်ပိုမိုနေ့ကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးဏာဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေး ဘက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ဥပဒေရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေတစ်ရပ်ရပ် အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝဿာရည်မြင့်မားရေး

ပန်အောင်စာပေတိုက်ထုတ်စာအုပ် (၅၆)

ပန်အောင်စာပေ

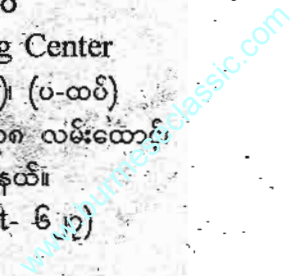
Asia Plaza shopping Center

အမှတ် ၂၇၇၊ အခန်း(၄၆)၊ (ပ-ထပ်)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၃၈ လမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ဖုန်း - ၃၉၁၀၇၀ (Ext- ၆၂၇)

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

● ချစ်သူလူဘက်တို့ရဲ့ လေးတော်တင်ခန်း

● ပဉ္စမိဒီရိုင်း

● ၅၀၀၀၄၈၀၆၀၉

● ၅၀၀၁၃၄၀၆၀၁

● ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၆၊ နိုဝင်ဘာ

● ၁၀၀၀

● ၇၀၀ - ကျပ်

● ဖေသစ်တည်

● ဦးအောင်လှ (ပန်အောင်စာပေ)
အမှတ် (၅-အေ)၊ မြဝတီရည်လမ်း၊
(၁၃)ရပ်ကွက်၊ ကံဘဲ၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

● ပန်အောင်စာပေ

● ဦးအောင်လှ (၀၅၃၅၃)

ပန်အောင်အောင်ဆက်

အမှတ် (၀၁၃၆)၊ စက်မှုနဲ့ (၂)၊

တောင်ပင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်

အကြိမ်

အုပ်စု

တန်ဖိုး

မျက်နှာပုံဆန်းချိဒီရိုင်း

ထုတ်ဝေသူ

ပြန်ချိရေး(ရန်ကုန်)

ပုံနှိပ်သူ

ပန်အောင်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၄၂။ မောင်ကိုယု ရွှေနေနှင့်သူ၏အမူသည် (၃-ကြိမ်)
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၉၂၅/၂၀၀၄(၈)
- ၄၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း ဝန္တဝင်စံတင်တဲ့ ကူညီယ
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၁၁၀၈/၂၀၀၄(၉)
- ၄၄။ ပဉ္စမိဒီရိုင်း ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းသစ်ပင်
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၁၃၄၀၆၀၅၀၂
- ၄၅။ မောင်ဝံသ ရွှေနေကြီးပယ်ရီမေဆင်နှင့် ခုနစ်လွှာဖျိဖြူအမူ
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၁၃၁၂/၂၀၀၄ (၁၀)
- ၄၆။ ဝင်းမြင့်အောင် နေရစ်လေဦးအစ်ကိုရယ်
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၁၄၈၅/၂၀၀၄(၁၂)
- ၄၇။ ပဉ္စမိဒီရိုင်း ဒါမိုဒိုကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၉၃၇၀၅၀၇
- ၄၈။ မြတ်စု စောရနှစ်ဖော်
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၀၉၁၀၅၀၈
- ၄၉။ ပဉ္စမိဒီရိုင်း ငါ့လေးပြည်ညှင်းတွေပြန်ပေး
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၃၁၄၀၅၁၀
- ၅၀။ ရဲစတိုင်း ပဉ္စလက်ဒင်္ဂါး
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၃၉၉၀၅၁၀
- ၅၁။ ပဉ္စမိဒီရိုင်း ကိုယ်စောင့်နတ်ကြီးငိုခိုနိုး
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၄၁၇၀၅၁၀
- ၅၂။ ပဉ္စမိဒီရိုင်း ကြင်ရာသူတေသန
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၄၅၈၀၅၁၀
- ၅၃။ ရဲစတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေအားလုံး ကကြီးများဖြစ်စေ
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၀၇၃၀၆၀၀
- ၅၄။ ရဲစတိုင်း ဝန္တီရရင်ခွန်သံ
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၂၅၂၀၆၀၂
- ၅၅။ ဝင်းပ ပါရီပန်းချီခရီးသည်
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၁၀၃၄/၂၀၀၄(၁၁)

၅၆။ ပဉ္စမိဒီရိုင်း ချစ်သူလူဘက်တို့ရဲ့ လေးတော်တင်ခန်း
စာမူခွင့်ပြုချက်- ၅၀၀၀၄၈၀၆၀၉

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သူလှဘက်တို့ရဲ့
လေးတော်တင်ခန်း

———— ပဉ္စမံဒီရိုင်း ————

ရိုတ်စပီးယားဟာ

သူ့ရုရာ

ရိုတ်စပီးယားပြင်လာလိပ်မယ်လို့

မသိဘဲနဲ့ကို

သူ့အလုပ်တွေ သူ့လုပ်ခဲ့တာ

(ကော်လက်)

- ၁ -

မနက်ခင်းများသည် အတော့်ကို ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်ဟု ပြောကြပါသည်။

သို့သော် အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်မသိပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ခန့်မင်းထက်ဆိုသော ကျွန်တော်သည် နံနက် (၁၀)နာရီလောက်ရောက်မှ အိပ်ရာထလေ့ ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အခုလည်းကြည့်ဦး။ အိပ်ကောင်းနေတုန်း အိပ်မက် ကောင်း နေတုန်းမှာမှဖြစ်တာ။

အိပ်မက်ထဲမှာက ဒီလို . . . ဒီလို . . .

x x x

မော်ဒယ်လုပ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းသမီးလုပ် မလား။ ကမ္ဘာ့ရှုပ်ရှင်တီဗွီကြည့်ပရိသတ်တွေ ကြိုက်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေတောင် ငိုငိုသွားလောက်မယ့် ကမ္ဘာကျော် ရုရှားတင်း နစ်မယ် ရှာရာဗိုဗာလေ ရန်ကုန်မြို့ကို အလည်ရောက်လာပါသည်။

သူမရဲ့ နောက်မှာကြည့်ပါဦး။ အားကစားဂျာနယ် လစ်တွေ အင်တာဗျူးဖို့ ပြေးလိုက်နေကြသည်။

ရှာရာဗိုဗာက တားတွေကို ကျော်လွှားပြီး ရန်ကုန်မြို့ ၏ လမ်းမတွေပေါ်မှာ ဖြတ်ပြေးလို့နေ . . . ။

သူမနောက်က ဓာတ်ပုံမီးရောင်တွေက တဖျပ် ဖျပ် . . . ။

"Oh!!"

ရှာရာဗိုဗာရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ခြေ ထောက်က ပြေးရင်းလွှားရင်း ခလုတ်တိုက်မိလို့ နာကျင်သဖြင့်

မျက်နှာက သံပရာသီးစားမိသလိုမျိုး ရှုံ့တွသွားသည်။
တကယ်ဗျာ။ ရှာရာဗိုဇာ ခြေထောက်နာလို့ မျက်နှာမဲ့
ပုံက ဒီက ကောင်မလေးတွေရဲ့ အမူအရာမျိုးနှင့် ထပ်တူညီ
နေသည်။

မိန်းမသားတွေ မျက်နှာမဲ့ပုံက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အတူ
တူပါပဲလား။

'Oh!! ဘုရားသခင်'

ရှာရာဗိုဇာ၏ ဒုတိယမြောက် ရေရွတ်သံဖြစ်ပါသည်။
သူမ၏ လှပသော ခြေချောင်းလေးတွေကိုကြည့်ပြီး
တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်ဖျက်သွားသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ရှာရာဗိုဇာမှမဟုတ် မည်သည့်ကောင်
မလေးများမဆို သည်အတိုင်းဖြစ်မှာ။

ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ပါ။

မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ဖိနပ်မပါဘဲ
မြို့လယ်ကောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းမလျှောက်ရဲတာ
က သေချာပါသည်။

ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ရှာရာဗိုဇာမျက်နှာမှာ ဝင်းလက်
သွားသည်။

သူမဘေးနားမှာက 'စင်ဒရဲလား' ဖိနပ်ဆိုင်။

ဖိနပ်ဆိုင်ထဲကို ရှာရာဗိုဇာဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်က အရောင်းကောင်တာကနေ ရှာရာဗိုဇာ

နားသွားရင်း-

'ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့လား ရှာရာဗိုဇာ'

'ဟုတ်တယ်'

'ထော်သေးတာပေါ့ ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့မှာဖိနပ်ပြတ်လို့ရှင်'

'ဘယ်ဖိနပ်စီးချင်လဲ'

'နိုင်ငံခြားဖိနပ်တွေကတော့ တို့မစီးချင်ဘူး။ နိုင်ငံခြား

ဖိနပ်တွေက ဟိုမှာဝယ်လို့ရတယ်။ ဒီတော့ မြန်မာပြည်မှာ

လူစီးများတဲ့ ခုံဖိနပ်တစ်ရုံပေးပါ'

'ဟိုက်ရွားဘား'

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော် အော်မိလိုက်သည်။

ရှာရာဗိုဇာနှင့် ကျွန်တော် ပြောနေကြသည့် စကား

တွေက မြန်မာလိုဖြစ်ပြီး ရှာရာဗိုဗာက ခုံဖိနပ်စီးချင်နေသည် ဆိုတာကလည်း အိပ်မက်က အတော်ထူးဆန်းနေပါသည်။

‘ဒီနေရာမှာ ခဏလေးစောင့်ပါ ရှာရာဗိုဗာ’

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ‘ဝိုးခနဲ’ ဆိုသလိုမျိုး သိပ်ကြီးစွာ ထဲ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ‘ဝိုးခနဲ’ ဆိုသလိုမျိုး ကျွန်တော်ဆိုင်ဆဲ မြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သစ်သားခုံဖိနပ်တစ်ရံ ကိုင်ထားသည်။

တကယ်ပါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်သည် စူပါမင်းလို ဖြစ်နေပါသည်။

‘စီးကြည့်ပါဦး ရှာရာဗိုဗာ။ ရော့- ဒါပါဆောင်ထား။

ဒီ ဟန်းဒီးပလပ်ပလာစတာက ခုံဖိနပ်ပေါက်ရင် ခြေထောက်မှာ ကပ်ဖို့’

ရှာရာဗိုဗာက ခုံဖိနပ်ကိုစီးရင်း ကျွန်တော်ပေးသော ဆေးပလာစတာကိုလှူပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုဆိုရင် သည်နေရာမှာ နောက်ခံအဖြစ် သီချင်း Play Back ဆိုလိုက်ရုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘တို့လှလား’

‘လှသမှ လွတ်လှတဲ့ ရှာရာဗိုဗာ’

ယခုလိုအချိန်မှာ ဓာတ်ပုံ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာ တစ်လုံး ကျွန်တော်ရှိချင်ပါသည်။

ရှိလို့ကတော့ ကမ္ဘာကျော်တင်းနစ်အလှမယ် ရှာရာဗိုဗာကို ခုံဖိနပ်စီး ဓာတ်ပုံအလှရိုက်တဲ့ ပုံတွေကို မူပိုင်လုပ်ပြီး ကမ္ဘာကို ရောင်းစားလို့ကတော့ ဘီလီဂိတ်ဆိုသည့် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးတောင် အဝေးကြီးကိုင်းကြီးကြီးမှာ သွားနားနေလို့ရတာက အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ဆုလည်း တောင်းပါသည်။ ခုံဖိနပ်စီးပြီး ချော်မလဲပါစေနှင့်။ ဖိနပ်မပေါက်ပါစေနှင့် ရှာရာဗိုဗာ။

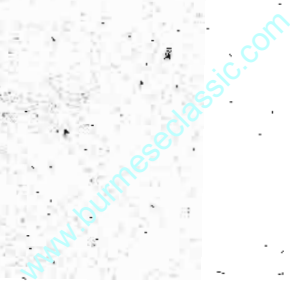
‘ဟေ့ယူ - ဖိနပ်ဖိုး ဘယ်လောက်လဲ။ ဒေါ်လာနဲ့လား။

မြန်မာငွေနဲ့လား’

‘နီး- နီး ရှာရာဗိုဗာ။ ဒါ တို့ရဲ့ လက်ဆောင်’

‘Thank you တို့သွားမယ်’

‘ယူအတွက် တို့ရဲ့လက်ဆောင်’

‘ရွတ်’

ရွာရာဗိုဗာက ကျွန်တော့်လက်ကို နမ်းလိုက်ပါသည်။
နွေးလိုက်တာ။ ရွာရာဗိုဗာ၏ နှုတ်ခမ်းက ထွက်လာသည့်
အငွေ့က ခပ်နွေးနွေးရေခဲနွေးနှင့်စိမ်ထားသည့်အဝတ်ကို ကျပ်
ပူထူးလို့ခံစားရသည့် အရသာမျိုးဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ။

‘ဂေါက်-ဂွပ်’

‘ဂေါက်-ဂွပ်’

ကျွန်တော့်ဖိနပ်ဆိုင်ထဲကနေ ရွာရာဗိုဗာခုံဖိနပ်စီးပြီး
ထွက်သွားသည့်အခါ ခုံဖိနပ်သံက ဆိုင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေပါ
သည်။

ရွာရာဗိုဗာ နမ်းသွားသော ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်
ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခုခုကိုတော့ လွမ်းရပ်
တော့မည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ လွမ်းမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ-

‘ပျော်-ပျော်-ပျော်သလားဟေ့

ပျော်သလားဟေ့

အပေါင်းအသင်းတွေ

ရွှေလမ်းခင်းမလေ

ငွေလမ်းခင်းမလေ

အဖေကျော်နဲ့ ကြက်ပွဲလောင်းကြမယ်ဟေ့

ငွေလိုရင် ငွေရမယ်

ရွှေလိုရင် ရွှေရမယ်

စိန်လိုရင် စိန်ရမယ်

ကိုကြီးကျော်က မပါမယ်

ကိုကြီးကျော်က မပါမယ်’

‘ဟေး- ဒါမှ တို့ကိုကြီးကျော်’

‘ဝါးလားလား’

‘ဟေး - တိန် ငျောင်း-ငျောင်’

နတ်ဖိုးသံတွေ၊ သီချင်းအကျယ်ကြီးဖွင့်သံတွေ၊ လက်
နှင်သံတွေ၊ အော်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော့်နားထဲ ဗုံးတွေ

www.burmeseclassic.com

အဆက်ပြတ် ကြိုလိုက်သလိုမျိုးခံစားလိုက်ရပါသည်။

အိပ်မက်ကလေးနှင့် ရွာရာဇိုဇာကို နှမြောတသ နေမိပါသည်။

'ဪ'

အိပ်ရာကထပြီး အိပ်ရွေ့ခန်းသို့ ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်ပါ။

အိမ်၏စည်ခန်းမှာ နတ်ကနားမကရုံတစ်မည်ပါပဲ။

ဘုရားစင်မှာကလည်း ဆွမ်းအပြည့်ကပ်ထားသည်။

ဘုရားစင်ဘေးက ကိုကြီးကျော်နတ်စင်မှာကလည်း Red Label ကြက်ကြော်၊ စီးကရား၊ စုံသမှ City Mart တစ်ခုလုံး နတ်စင်ပေါ်ရောက်နေသလိုပင် ဖြစ်သည်။

ဦးလေး ဦးကျော်သီဟက ကက်ဆက်ကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြီး ဘောလုံးကို လေထိုးထားလို့ ပူနေသလိုမျိုးရှိနေသည့် သူခိုက်ကြီးကိုရွေ့ထုတ်ပြီး ကနေတာက တကယ့်နတ်ကတော်ကြီးတစ်ဦး မာမိကြီးတစ်ဦးလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

ဟိုနှစ်ကောင်း၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတောက်ထွန်း

နှင့် မြင့်ငြိမ်တို့ကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးနေလို့။

သူတို့က လက်ခုပ်တီးချင်တာလည်း မပြောပါနှင့်။ နတ်စင်ပေါ်မှ Red Label ပုလင်းက မျက်စပစ်နေ၊ မြို့ဆွယ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

Red Label ၏ ပြားယောင်းသွေးဆောင်မှုအောက်မှာ သည်နှစ်ယောက် ရေရေလည်လည်ကြီး ချကျွေခံနေရပြီ။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုးပြီးတာတောင် ဦးလေး ဦးကျော်သီဟတို့နတ်ပွဲက မပြီးသေး။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း လက်မညောင်းဘူးလားမသိ။

'တောက်ထွန်းနဲ့ မြင့်ငြိမ် ဆိုင်သွားဦးလေ'

ကျွန်တော့်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က တဖန်တပြုနှင့် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကပဲ ပြုတ်သားဖြစ်နေသလိုလို။

'ခန့်မင်းထက် . . . မင်းဘာကြောင်တာလဲ။ တစ်

သက်လုံး အိပ်ရာက စောစောမထတဲ့ကောင်။ ဒီနေ့ ဘာနေလဲ'

'ဘာနေမို့လို့လဲ'

'သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေကွ။ ဆိုင်ပိတ်တယ်။ မနေ့က

မင်းဖြင့် ဆိုင်ကိုမလာဘဲနဲ့

တောက်ထွန်းက ကျွန်တော့်ကို စကားပြောနေပေမဲ့ မြင့်မြိုင်ကတော့ နတ်စင်ပေါ်က Red Label ပုလင်းဆီမှာ သူ့မျက်လုံးက ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲမှာ ခိုင်လုံကြီးက ကစားသမားကို အနီကတ်ပြဖို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်သလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘တော်ကြပါဦးကွာ၊ လေးလေးကို သောက်ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါ’

နတ်ကနား ကပြီးသွားလို့ ဦးလေးဦးကျော်သီဟခမ္ဘာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေက ရွဲနှစ်နေသည်။

ဆိုမှာကုလားထိုင်ဝေါ်၊ ဖစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပြောလိုက်ပုံက ဝက်ကြီးတစ်ကောင် တုံးလုံးလဲ့ချသလိုမျိုးပြောရမလိမ့်ပင်။

‘လေးလေးရာ၊ ဒီလောက် ကက်ဆက်အကျယ်ကြီး ဖွင့်တာ၊ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တောင် နှမြောမိတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ရှာရာဗိုဇာက ကျွန်တော့်ကို အလွမ်းတွေပေးသွားတာဗျ’

‘တော်တော့ ခန့်မင်းထက်၊ ဒီနေ့လို မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့မှာ

လေးလေး ဘုရားကို ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ပြီးပြီး၊ ကိုကြီးကျော်ကိုလည်း ဆက်ပြီး ကပ်ပြီးပြီ။ တိုကြီးကျော်အကြိုက် ပျော်တော်ဆက် ကပြီးပြီ။ ဒီတော့ မင်္ဂလာတွေရှိနေတဲ့အချိန်မှာ လွမ်းတဲ့ အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကွာ။ ဒီနေ့ လေးလေး၊ ဥပုသ်စောင့်မယ်။ တကယ်တော့ အခုချိန်ခါမျိုးမှာ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီးတွေသာရှိရင် ကိုယ့်ဇနီးမယားနဲ့ ကိုယ့်ကို လာကန်တော့ကြ၊ ကိုယ်နဲ့ ဇနီးဖြစ်သူက ဆုတွေ မုန့်ဖိုးတွေပေးနဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်လောက်ကသာ အိမ်ထောင်ပြုရင် အခုဆို မင်းအရွယ်လောက် လေးလေး သားသမီးတွေရှိပြီ’

ကျွန်တော်မှားပါပြီ၊ ဦးလေးဦးကျော်သီ၏ အတိတ်ကို ဂေါ်ပြားနှင့် သွားတူးပေးမိလိုက်သည်။

‘ဟ- ဒါဆို လေးလေးမှာ မြတ်နိုးသူရှိခဲ့ဖူးတာပဲနော်’
‘ရှိတာပေါ့ မောင်တောက်ထွန်းရယ်’
‘ဒါဆို ပြောပြပါလား လေးလေးရယ်’

တောက်ထွန်းကို ကျွန်တော်ပြေးသာ ရော်နယ်ဒို-ဂိုး သွင်းသလိုမျိုး ကန်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ကျွန်တော်ပြောထားဖူးလို့ အပ်ကြောင်းထပ်နေတာ
တောင် ဒီကောင်က သိချင်နေသေးသည်။

မြင့်မြတ်က မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။

‘မောင်တောက်ထွန်းရေ နတ်စင်ပေါ်က Red La-
bel ပုလင်း စွန့်လိုက်ကွာ။ ဒီည မင်းတို့ သောက်ကြစားကြပေါ့
ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့လေးလေး’

တောက်ထွန်းတို့များ မြန်လိုက်သည့်လက်။ နတ်စင်
ပေါ်က Red Label ပုလင်းကို ယူလိုက်ပုံများ စပယ်ယာလက်
နှင့် နင်လားငါလား ပင်။

ကျွန်တော့်ခမျာ ခွင်ဆင်ခံလိုက်ရသည်။ သည်နှစ်
ကောင် Red Label ပုလင်းရဖို့အနေ ကျွန်တော့်မှာ ဇာတ်ပျိုး
သူ ဖြစ်ရရှာသည်။

‘ဒီလိုကွ လေးလေးလေ . . .’

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဖက်လှအောင် လေးလေး ဦးကျော်
သီဟ၏ မျက်နှာက အလွမ်းတွေဖြစ်သွားသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲက

ဦးမိုးဒီ အမှုအရာမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်း။

တောက်ထွန်းက Red Label ပုလင်းကို ပိုက်ထား
သည်မှာ ကိုယ့်ရည်းစားကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထွေးပွေ့ထားသလို
ပင် ဖြစ်နေသည်။

‘တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက လေးလေးမြတ်နိုးရသူတစ်ဦး
ပို့တယ်ကွာ။ အဲဒီတုန်းက လေးလေးက ဒီလိုပုံ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။
လေးလေးမှာ ရုပ်ကလည်းပျို ပညာကလည်းတတ် ကြိုက်သူက
ပေါ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အမျိုးသမီးကိုမှ လေးလေး ချစ်ခွင့်မပန်
ခဲ့ဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ အဆောင်ခင်နာမှာ မြတ်နိုးရမယ့် ချစ်သူ
တို့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ လေးလေးလိုပဲ ပြိုင်ဘက်တစ်ဦး
က ပေါ်လာတယ်။ ဒီကောင်က လေးလေးဟာ နတ်ကိုးတွယ်
တယ်။ အရက်သောက်တတ်တယ်ဆိုပြီး လေးလေးမြတ်နိုးတဲ့
သူကို ကုန်းတိုက်တယ်။ လေးလေးရဲ့ မြတ်နိုးသူက ဘုရားတလွဲ
ပြီး ဘာမှ မကိုးတွယ်သူ၊ အရက်သောက်တာမကြိုက်သူဆိုတော့
တိုတုန်းချောတဲ့ကောင်စကားနားထောင်ရင်း လေးလေးကို
ငြင်းတယ်။ ခံပြင်းစရာကွာ’

www.burmeseclassic.com

'ဒါဆို အဲဒီလေးလေးရဲ့ ပြိုင်ဘက်နဲ့ လေးလေးမြတ်နိုးသူ ညားသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား'

'တော်! တိတ်!'

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြင့်မြတ်၏စကားကို လေးလေးဦးကျော်သီဟက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။

'ဘယ် ညားရမှာလဲ။ ဒီလို သူတစ်ပါး ချောက်တွန်းတဲ့ ကောင်ကို ယူစရာလား။ လေးလေးမြတ်နိုးသူက နိုင်ငံခြားထွတ်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒီကောင်သာ ဝင်မရှုပ်ကြည့် လေးလေး ဘဝဟာ စိုပြည်နေပြီ။ ကြည့်စမ်း။ လေးလေးမှာ နယ်မှာ မိဘလုပ်ငန်းတွေ အခွေရတာတွေရယ်၊ ခန့်မင်းထက်မီဘနဲ့ စီးပွားရေးပေါင်းလုပ်တော့ အဲဒီ အတန်းစားပွားကို ခွဲဝေပေးတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ခန့်မင်းထက်နဲ့ လေးလေး အေးအေး ဆေးဆေးနေနိုင်တယ်။ လေးလေးရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးကဆို လေးလေးကို ကလေးလေးလိုပဲ။ ဒီတော့ လေးလေးဘဝမှာ ဘာလိုလဲ။ လိုတာအချစ်။ ဘာဖြစ်လဲ လေးလေး နတ်ကိုးကွယ်တာ၊ ကိုယ်တော်တွေကို ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးလို့ အန်

အသေပေးတာ။ ဒါအပြစ်လား။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ့်အိမ်မှာ ယမကာမှီဝဲတာကကော'

ဦးလေးဦးကျော်သီဟ အတော်မောသွားသည် ထင်ရပါ၏။ ရေသန့်ဘူးကိုဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲရေထည့်၊ နှစ်ခွက်ခန့် သောက်ချလိုက်သည်။

'ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ဓမ္မမိတ်ဆွေ သူတော်စင် အပေါင်းတို့အများ ယနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ မနက်(၁၀) နာရီခွဲမှာ သီလပေးမှာဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားလည်း ကြွရောက်လာပါသောကြောင့် သီလတရားနာယူရန် ဖိတ်မန္တကပြုအပ်ပါတယ်'

'ကဲ-ကဲ နေကြဦးဟေ့။ လေးလေး သီလယူဖို့ ရပ်ကွက်ထိပ် ဓမ္မာရုံသွားလိုက်ဦးမယ်။ နောက်မှ ဆက်ပြောမယ်'

ထူးနဲ့မတတ် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံလော်စပီကာကအသံ ဝင်တယ်ပေလို့သာ။

ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲက ဆာနေပြီ။ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားခွဲဝိုင်းက မျှော်နေလောက်ပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည်။ ခိုင်သာတစ်ခုလို ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ အတော်ကို ထူးခြားလှနေသည်။

‘ဗို့- ဦးသောကြာ၊ ဆိုင်က လူရှင်းလှချည်လား’

‘ဟ- ဒီလိုနေ့မျိုး ဘယ်သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်မှာလဲ။ ဘုရားသွားသူသွား၊ မန်းကြံသွားသူသွား၊ လပြည့်နေ့
ဆိုတော့ သီတင်းက ကျွတ်ဆိုတော့ မိဘဆွေမျိုး ကန်တော့သူ
သွားကန်တော့ဆိုတော့ ဘယ်လူရှိမလဲကွာ။ ဒါက ဘာလဲဆို
တော့ ဒီနေ့လိုနေ့မျိုးဟာ တိုပြန်မာလူမျိုးတွေအတွက်ဆိုတော့’

မြင့်မြတ်ဆိုသည့်ကောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လက်ဖက်
ရည်သောက်နေတာကို သွားပြီး စကားခင်းပေးလိုက်တာကိုတ
ဦးသောကြာအတွက် စကားပြောဖော်ရသလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ကဲ- ဆိုတော့ ဦးသောကြာ ရပါပြီ။ နောက်မှပဲ ဆက်
ဆိုတော့’

စကားစကို ကျွန်တော်ဖြတ်ချလိုက်ရသည်။

‘တောက်ထွန်းနဲ့ မြင့်မြတ်၊ မင်းတို့နဲ့ ငါ ဆွေးနွေးစရာ

ရိုတယ်’

‘ဘာဆွေးနွေးမှာလဲ ခန့်မင်းထက်ရ’

‘ဒီလိုကွာ။ အခု ငါတို့ ဖိနပ်ဆိုင်ကို ငါသဘောမကျ
ဘူး’

‘ဟ- ဘာကို သဘောမကျတာလဲ။ မင်းပဲ ဒါကို လုပ်
ချင်ရဲ့ဆိုလို့ အတင်းလုပ်တာလေ’

‘မှန်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဆိုင်ရဲ့အနေအထားကို
ပြန်ပြီး ပြင်ချင်တယ်။ သဘောကကွာ ဆိုင်မှာ နိုင်ငံခြားဆန်
ဆန် အုတ်ဘောင်တွေလုပ်မယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ နမူနာဖိနပ်
တစ်ရန်စီတင်ထားမယ်။ ဆိုင်ကို မီးတွေ ဘာတွေ အနုပညာ
မြောက်အောင် ဆင်ထားမယ်။ ငါ့မီးသမားတွေနဲ့ တိုင်ပင်မယ်။
ဆိုင်ကို ဘယ်လိုဘယ်မုံအလှပြင်ရမလဲဆိုတာ အိမ်တွေ ဆိုင်
တွေ အလှပြင်သူတွေနဲ့ ဆွေးနွေးမယ်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်လာဝယ်
သူမှန်သမျှ ကြိုက်တဲ့နမူနာဖိနပ်၊ ဘယ်ဖိနပ်ဖြစ်ဖြစ် မီးကြည့်
ခိုင်းမယ်။ သူတို့ကြိုက်တဲ့ နံပါတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောပေါ့
အွာ။ ဒါဆို တခြားဖိနပ်ဆိုင်တွေနဲ့ မတူတော့ နည်းနည်း

www.burmeseclassic.com

လူစိတ်ဝင်စားပြီး ရောင်းအားကောင်းလာနိုင်တယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖိနပ်အကြီးကြီးတစ်ရပ်နဲ့ ချိတ်ထားမယ်ကွာ။ ပြီးတော့ ငွေအနည်းငယ်ရှိလျှင် ဖိနပ်ကောင်းကောင်းစီးနိုင်ပါသည်ဆိုတဲ့ စာသားကို ဆိုင်အဝင်မှာချိတ်မယ်'

တောက်ထွန်းက ဘာအကြံမှမပေးဘဲ ဆေးလိပ်ကို တွင်တွင်ဖွာနေသည်မှာ စီးသင်္ဘောထွက်နေသလိုပင်။

'ခန့်မင်းထက်၊ ဒါဆို ဆိုင် အရင်းအနှီးက ကြီးပြီနော်။ မင်းတို့ ငါတို့ အမြတ်ကျန်ပါ့မလား'

'ဒီမှာ မြင့်ငြိမ် မင်းအမြတ်များများလိုချင်သလား။ ဒါဆို စားသုံးသူအကြိုက်လိုက်ရမှာပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ဖိနပ်ဆိုင်တွေ အများကြီးရှိတာပဲကွာ။ ငါပြောသလိုမျိုး ဆိုင်ရှိလား။ အေး- ငါ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာရင် ကိုယ်ပိုင်ဖိနပ်တွေထုတ်မယ်။ နိုင်ငံခြားက ဖိနပ်တွေပုံစံယူပြီး ဒီမှာ ကတ္တီပါနဲ့ ပြန်လုပ်မယ်ကွာ'

'ဟုတ်တယ်။ မြင့်ငြိမ်၊ ခန့်မင်းထက်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ထူးခြားလာမှာပဲကွာ။ ငါတို့ စမ်းလုပ်တာပေါ့။ အောင်

မြင်လာရင် ဟန်ကျပြီ။ ခန့်မင်းထက် အဲဒီ အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်ဆွဲကွာ'

'ဒီလိုဆို ငါ့ရဲ့အဖေနဲ့ အမေကို မုန်းဆက်ပြီးပြောပြမယ်။ ဦးလေး ဦးကျော်သီဟကိုလည်း တိုင်ပင်ရမယ်'

'မင်းဦးလေးက စိတ်ဝင်စားပါ့မလားကွာ။ သူက နတ်ကမယ်။ စကားပြောမယ်နဲ့ကွာ အကြံကောင်းရပါ့မလား'

'ဒီမှာ မြင့်ငြိမ်၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေဆီကလည်း အကြံတောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းရတာတယ်ကွာ'

ဦးသောကြာ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သောက်လာသမျှ လက်ဖက်ရည်တို့ထဲတွင် ယနေ့သောက်ရသော လက်ဖက်ရည်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပိုမိုပြီး အရသာအရှိဆုံးဖြစ်နေပါသည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

ကမ္ဘာ့ဦးဆုံးမှာ
ဘုရားသခင်က

ရွှေခွက်တွေ ဝန်တီးပေးလိုက်တယ်

လူတွေက ဘဝတွေကို

ရွှေခွက်တွေထဲထည့်ပြီး

ပေးသောက်ပစ်လိုက်တယ်။

(အင်းယန်း အိမ်ဂျာနယ်ကတည်း)

- ၂ -

ကားကို အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး
အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လာခဲ့တယ်။

နာခေါင်းထဲမှာ ရေမွှေးအနံ့တွေကို တရစပ် ရှုခိုက်
နေမိရဲ့။ အနံ့က မြင်းလွန်းလို့ ဘယ်ကလာသလဲကြည့်လိုက်
တော့-

'ဦးလေးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝင်းအောင်ကြာရ'

အမေရဲ့မောင် ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးအောင်စိုးသူ
တစ်ယောက် ဟတ်ပင်၊ တီရှပ်နဲ့ လက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံအိတ်
ကြီးကိုညှပ်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး မြှိုင်းထားလိုက်တာကလေးနဲ့

နည်းနည်းပြောင်နေတဲ့ထိပ်နဲ့ ဆံပင်ဖြူတွေကိုတောင်အားမနာဘူး။

‘ရေမွှေးတွေ ဒီလောက်ဆွတ်တော့ ဦးလေးနော်။ သူများတွေ နံတုန်လိမ့်မယ်။ တော်ကြာ ဦးလေးကို မေတ္တာပို့ဦးမယ်’

‘ဝင်းအောင်ကြာ၊ မင်းက ငါ့ကို ဒီလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတာ မနာလိုဘူးထင်တယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ရေမွှေး ဒီလောက်ဆွတ်မှတော့ ပိုက်ဆံတုန်မှာပေါ့’

‘မင်းကွာ ငါ့ရဲ့တူဖြစ်ပြီး ‘အ’လှချည်လား။ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ ဘယ်နှခါများ ဝယ်ဖူးလို့လဲ။ မင်းရဲ့အခန်းထဲမှာ ရေမွှေးပါကင်ဘူးအသစ်တွေ့လို့ ဖောက်ပြီးဆွတ်တာလေကွာ’

‘ဗျာ- ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ရေမွှေး’

‘ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သွားပါပြီ ဦးလေးရာ။ အဲဒါ လက်ဆောင်ပေး လာဘ်ထိုးမလို့။ အခုရိုက်မယ် Live Show အခွေမှာ ဈေးကွက်ဝင်မင်း

သမီးအဆိုတော်ကို ထည့်ပြီး ဆိုပြီး ရိုက်ခိုင်းမလို့ဟာ။ သူက ပဲကိုင်နေလို့ ရေမွှေးကြိုတ်တယ်ဆိုလို့ နိုင်ငံခြားကနေ ရှားရှားပိးပိးမှာထားပြီး လက်ဆောင်ပေး လာခတ်ထိုးရမှာ။ သွားပါပြီဗျာ။ အဲဒါ တစ်ပုလင်း တစ်သိန်းခွဲရှိတယ်။ ဆွတ်ရဲ့လေး ဆွတ်ရတာ’

‘ဟေ’

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ စားကုန်ပါပြီ။ ဒီလိုရေမွှေးရဖို့ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အပြန်မှာရတော့မယ်။ Live Show ရိုက်ဖို့ကလည်း နီးနေပြီ။

‘ဒါနဲ့ ဦးလေးက ဒီလောက်တောင် ရေမွှေးဆွတ်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘မင်း မသိချင်နဲ့ကွာ။ လေးလေးက အကြော သိပ်တတ်တတ်တယ်။ အကြောသွားဖြေမလို့’

‘ဦးလေးနဲ့ အသက်အရွယ်ရ ထူးရားသွား။ ဥပုသ်တောင့်ရမှာ’

‘ဝင်းအောင်ကြာ မင်း ငါ့ကို ပုံသေနည်းတွေနဲ့ လာ

ပြောမနေနဲ့၊ ငါဘာသာငါ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့ လူ
ပျိုကြီးလုပ်နေတာကွ'

အိမ်ထဲကနေ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားတဲ့ ဦးအောင်
မိုးသူကတော့ တကယ့်လူငယ်လိုပင်။

ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ဟမ်းဖုန်းကိုနှိပ်
ပြီးသော် မိုးနဲ့ ခိုင်စိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

အရေးထဲ ရေမွှေးမှာပေးသူဆီပါ ဖုန်းဆက်ရပါသေး
တယ်။ ဒါကလည်း အရေးကြီးလို့ပါ။

အဆိုတော် မင်းသမီးကို ဒီရေမွှေးနဲ့ ချဆီထည့်ရမှာ
မို့လို့လေ။

x x x

'ပြောစမ်း သူငယ်ချင်း
သူငယ်ချင်း ငါ့ကိုပြောပါ
ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းက ဖုန်းဆက်
ဖုန်းဆက် . . . ဖုန်းဆက်
ငါတို့လာတယ်

ကဲ- ပြောပါ - ပြောပါ'

အိမ်ထဲကို Hip Hop သီဆိုသူတွေလို ပါးစပ်က ရေရွတ်
ရင်း သော်မိုးနဲ့ ခိုင်စိုးရောက်လာတယ်။

ပုံစံတွေကတော့ တကယ့် Hip Hop သမားတွေလိုပဲ။

ဦးထုပ်ကို ဘေးတိုက်ဆောင်။ အင်္ကျီပွဲပွဲကိုဝတ်၊ ဘောင်းဘီက
ဟတ်ပင်၊ ရွှေဖိနပ်ထူထူနဲ့ စတိုင်ကတော့ တွက်တိပါတယ်။

'ဟေ့ကောင် - သော်မိုး၊ မင်းပါးစပ်က ဟစ်ဟော့ပဲ

စာသား ရွတ်တာကို ခဏထား။ ဒီမှာ ပြဿနာက အထွတ်
အထိပ်ရောက်နေပြီ'

'ဘာပြဿနာမို့လို့လဲ'

သော်မိုးက မေးလိုက်ပါတယ်။

'ငါတို့ အခုရိုက်တဲ့ Live Show အခွေမှာ ဈေးကွက်စင်
အောင်လို့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးကို မပါပါ
အောင်လုပ်ထားရတာလေကွာ။ အဲဒါ သူ့ကိုချဆီထည့်မယ့်
ရေမွှေး ငါ့ဦးလေးက ဆွတ်သွားတယ်ကွာ။ ရွဲနေတာပဲ။ နိုင်ငံ
ခြားက မှာရတာဆိုတော့ ငါ့မှာ ပြန်မှာရတာပေါ့ကွာ။ ဒီရက်

www.burmeseclassic.com

ထဲမှာ ရောက်မှ။ Live Show ရိုက်ဖို့ကလည်း နီးနေပြီ’
 ‘ဟေ့ကောင် ဝင်းအောင်ကြာ၊ ဘာမှမပူနဲ့။ Live Show ကိစ္စက တို့က ပရိသတ်ကို လက်မှတ်မရောင်းဘဲ စာနယ်ဇင်းက စာနယ်ဇင်းသမားတွေကော သိတဲ့ခင်တဲ့ ပရိသတ်တွေပဲ ဖိတ်ပြီး ရိုက်မှာဆိုတော့ သိပ်ခေါင်းမစားဘူးကွ’

‘အေးကွာ၊ ငါတို့ “ဂီတလမ်းမ” တေးထုတ်လုပ်နေတာ ထုတ်လုပ်တဲ့အခွင့်တွေက ပေါက်တော့ ဒီအခွင့်လည်း ပေါက်ဦး မှာပဲ သော်မိုးရဲ့’

ခိုင်စိုးက ဘောင်းဘီအိတ်တပ်ထဲက ပီကေတစ်ခုကို ထုတ်ဝါးရင်းက-

‘အခွေက ပေါက်တော့ ပေါက်ပါတယ်ကွာ။ ဒီနေ့ အခွေထွက် တစ်နာရီတောင်မကြာဘူး။ ခိုးကူးအခွေတွေက လမ်းပေါ်ရောက်ဆိုတော့ ငါတို့ရမယ့်အမြတ်တွေ သူများတွေကို ခွဲဝေပေးရသလို ဖြစ်နေပြီ ဝင်းအောင်ကြာရ’

‘ခိုင်စိုးပြောတာ ဟုတ်တယ် ဝင်းအောင်ကြာ၊ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ အခွေထုတ်တဲ့ ငါတို့အပါအဝင်ထုတ်

လုပ်သူတွေက တစ်ခွေကို ငါးရာလောက်ရောင်းမယ်ဆိုရင် တောကွာ။ ဒါဆို ခိုးကူးခွေဝယ်တဲ့သူတွေက မူရင်းဈေးလည်း ဒီလောက်ပဲဆို ‘မပျောက်သွားနိုင်တယ်နော်’

သော်မိုးက ကျွန်တော့်ဆီက ထွက်လာမယ့် စကားသံ ကို မျှော်လင့်နေတယ်။

‘ခွက်တစ်ခွက်ဟာ ရေမထည့်ထားရင် ဗလာနုတ္ထိပဲ တွာ။ အဲဒီခွက်ကို မှောက်လို့ရတယ်။ ရေထည့်လို့ရတယ်။ ကောင်းခြင်းတွေပြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ကွာ။ ငါတို့ ဖီးပွားရေးဟာလည်း ခွက်လိပ်ပေါ့ကွာ။ ငါက ခွက်ထဲရေပြည့် ရင်တော်ပြီ။ ခွက်ထဲက လျှံကျသွားတဲ့ရေတွေမရရင်နေ။ အဲဒီ ရေတွေယူချင်တဲ့သူ ယူပေါ့ကွာ။ ငါတို့လုပ်တဲ့ ဖီးပွားရေးဟာ ခွက်ထဲရေပြည့်ဖို့ပဲ။ တော်ပြီ’

ကျွန်တော်က နှစ်ပေစလောင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ MTV လိုင်းက West Life အဖွဲ့လာနေတယ်။

‘တွေ့လား စတိတ်အဆင်အပြင်။ အဲဒါဖို့က ဒီမှာ သုပ်သင့်သလောက်လုပ်နိုင်တယ်။ ငါ စတိတ်ဒီရိုင်းနာနဲ့ နည်း

www.burmeseclassic.com

နည်းစကားပြောပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမယ်'

'ဝင်းအောင်ကြူ ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်နော်။ ရက်က သိပ်မရဘူး။ အဆိုတော်တွေနဲ့ တီးဝိုင်းနဲ့က သီချင်းတိုက်ရဦးမယ်'

'ကိစ္စမရှိဘူး ခိုင်စိုး။ အရေးကြီးတာက ရေမွှေး၊ ရေမွှေးရဖို့ပဲ'

'ဟုတ်တယ်။ ဒီလောက် Live Show ကိစ္စကို စီစဉ်ပြီး ခါမှ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းရယ်ကြောင့် ရွှေမင်းသမီး စိတ်ကောက်တော်မူမှာ စိုးပါရဲ့'

မဆီမဆိုင် ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ပြေးမြင်လိုက်သေး။

အခုလောက်ဆို ခရီးအတော်ရောက်နေလောက်ပြီ။ အိတ်ကပ်ထဲက ခြူးဒဂိုးတွေလည်း အပြင်ကို ခုန်ထွက်နေလောက်ပြီလို့။

x x x

ပြေပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့အပ်နဲ့
ပိုးပေါ်ကကျလာတဲ့အပ်
ဆုံမှ ဆုံတတ်ပါရဲ့

ခြင်း ပူပူနွေးနွေးအဖြစ်ဆိုတော့ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရ။

‘ပွမ် - ပွမ် - ပွမ်’

ဟော- ဟောဒီလို ကားဟွန်းသံ သုံးချက်တီးတာ

လည်း ဘယ်မေ့လို့ရမလဲ။

ဒါ သူငယ်ချင်း ဝေမာချိုရဲ့ CODE ဝဲ။ ဘာအကြောင်း

နဲ့ အိမ်ရောက်လာပါလိမ့်။

‘ဟေ့- ဒေဝီခင်၊ ဒီမှာ ဖိတ်စား၊ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲနဲ့

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ Live Show ရိုက်မယ်’

ဝေမာချိုရဲ့ စကားသံနားထောင်ရင်း ပန်းချီကားပေါ်

စုတ်တံနဲ့ ဆေးဆက်ခြယ်နေမိတယ်။

‘ဟဲ့-ဒေဝီခင်၊ ငါ့လာမှ ပန်းချီထဲစိတ်ဝင်စားချင် ယောင်

ဆောင်မနေနဲ့။ နင့်ပန်းချီကားက ဘာမှလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုခြစ်၊

ဒီခြစ်နဲ့ ဒါ မော်ဒန်ပန်းချီလား’

‘ဟဲ့- အစုတ်ပူလှတ်မရဲ့။ ပီကာဆိုလုံးရေတာနဲ့

ထလေးတစ်ယောက် ဝလုံးရေတာချင်းမှ မတူတာ။ နင်က

- ၃ -

ပန်းချီဆွဲနေရင် အရာရာကို မေ့တယ်လို့ ဘယ်သူ

ပြောသလဲမသိပါ။ မနက်မိုးလင်းတုန်းက ဒေါ်လေးမူယာခင် ကော်ဖီဖျော်တာ သကြားများလို့ ချိုသွားလို့ ကော်ဖီကို သွန်ပစ် ရတာလည်း မမေ့။

ညတုန်းက ကိုနီယားဇာတ်ကားကိုကြည့်ရင်း သွေး ကင်ဆာနဲ့သေသွားတဲ့ မင်းသမီးကိုသနားတဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း မမေ့။

ဒါ့အပြင် အန်ကယ်ဦးဘတုတ် မနက်စောစော ခြံထဲ က သရက်သီးတွေ လမ်းမတို ကြွေကျလို့ လမ်းသွားလမ်းလာ တွေ တွေ့လို့ကောက်တာတို့ ဦးဘတုတ် ရန်ထွက်ဖြစ်တာ ချက်

www.burmeseclassic.com

ဒီ ပန်းချီကားကို ဟိုခြစ်၊ ဒီခြစ်လို့ ထင်ပေမဲ့ ငါက ဒီလိုဆွဲတာ ခံစားပုံချင်းမတူဘူးလေ'

'ခံစားပုံချင်းတူတာတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဒီမှာ ဒေဝီခင် အခု Live Show က လက်မှတ်မရောင်းဘူး၊ သိတဲ့သူ ချည်းဖိတ်တာ အဲဒီမှာ အဆိုတော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်းပါ မယ်။ နင် သူ့သီချင်းတွေနဲ့ ကာရာဇိုကောမှာ ဟစ်နေတာလေ'

'ဟယ်- ဟုတ်လား။ အဲဒီမင်းသမီးပါမယ်ဆိုရင်တော့ ဝါကြည့်မယ်။ ဘယ်နေ့လဲ'

'နက်ဖြန် ညနေ'

'ဟယ်- ညနေပိုင်းလား ဝေမာချို၊ ဒါဆို ဒေါ်လေး လည်း လိုက်မယ်'

သွားပါပြီလို့ ကျွန်မ ရေရွတ်ရတော့မလိုပါပဲ။ ဘယ် ကနေဘယ်လို ကြားသွားတယ်မသိ။ ဒေါ်လေးမူယာခင်တစ် ယောက် ဝမ်းသာအားရနဲ့ အော်ပြောလိုက်တာပါ။

'ဟို Hip Hop CONCLUSION အဖွဲ့ကောပါလား'

'ပါတယ်။ ဒေါ်လေးမူယာခင်'

'ဒါဆို သိပ်ကောင်းပေါ့ ဝေမာချိုရယ်။ အဲဒီ CON- CLUSION အဖွဲ့က ကောင်လေးတွေက ကိုရီးယားမင်းသားတွေ လိုပဲ ချောမှချော။ ဟဲ့- ဟိုအသံကဲ့ ရုတ်တလေးနဲ့ အဆိုတော် ဖားလက်တက်လို အော်တာကွယ် သူကောပါလား'

'ပါတယ် ဒေါ်လေး'

'ဒါဆို အိုကေ'

အိမ်ထဲကို ဆယ်ခြောက်နှစ်မလေးလို ခုန်ပေါက်ရင်း ပြေးဝင်သွားတဲ့ ဒေါ်လေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတော့ အတော် စားသွားပါတယ်။

'သွားပါပြီဟယ်။ ဒေါ်လေးမူယာခင် လိုက်ကြည့်တာ က ကိစ္စမရှိဘူး။ သူက အရမ်းပေါက်ပေါက်ဖောက်တာ။ ဘယ် အဆိုတော်မ သီချင်းဆိုတာက ဘာဖြစ်တာ။ ဝတ်တာက ဘယ် လိုဝေဖန်တာ။ အဲ- သူကြိုက်တဲ့အဆိုတော်ယောက်ျားလေးတွေ ကြာရင် ဘယ်လိုတော်ကြောင်း ချီးမွမ်းတာ အပျိုကြီးလို့ မပြော ရဘူး'

ကျွန်မ ပန်းချီကို ဆက်ဆွဲလို့မရတော့။

'ငါတို့မတွေ့မှား၊ စတိတ်နိုးကြည့်မှလားဟယ်။ ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် သိချင်းနားထောင်လည်းရတာပဲဟာ။ အလကား
အချိန်ကုန်ခံလို့'

လာပြန်ပြီ။ ဦးဘတုတ်ကတော့မောင့်၊ အမြဲတမ်း ဆန့်
ကျင်ဘက်ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ပြောတော့မယ်။

'မတူဘူး ဦးလေးရဲ့။ ဝေမာချိုတို့ အခုကြည့်မှာက
အခွေမထွက်ခင် Live Show ရိုက်တာကို ကြည့်ရမှာ'

သိချင်းနားထောင်သူတွေထက်ကို အရင်ဆုံး ဦး
အောင် ကြည့်ရတာ'

'ဒါဆိုလည်း ရေဝေးကို သူများထက်ဦးအောင် အရင်
သွားပေါ့ကွယ်'

'ဟာ- လေးလေးဦးဘတုတ်က လုပ်တော့မယ်။ ဒါ
ကြောင့် ဝေမာချိုကို စကားမစခိုင်းချင်တာ။ လေးလေးက
ဒေါ်လေးလို မဟုတ်ဘူး။ တကယ် ဘုတန့်လန့်ဟဲ့'

'ဒေဝီခင်၊ ငါသွားပြီ။ နက်ဖြန်မှ လာခေါ်မယ်'
ရေဝေးဆိုတာနဲ့ ဝေမာချိုတစ်ယောက် ဦးဘတုတ်ကို

တောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ထွတ်သွား
ပါတယ်။

ဦးဘတုတ်ကတော့ ခြံထဲက ဝေမာချိုရဲ့ကား မောင်း
ထွက်သွားတာကိုကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးနဲ့ သူ့ဝသိအတိုင်းကြည့်နေ
ရဲ့။

ကျွန်မကတော့ နက်ဖြန်ညနေမှာ ဝတ်ကောင်းစား
လှတွေနဲ့ "ဝ"ပေးပြီး စတိတ်နိုးကြည့်မယ့် ဒေါ်လေးမှယာခင်
နဲ့ ဘယ်လိုနှစ်ပါးသွားကရလေမလဲလို့ တွေးနေမိပါတယ်။

x x x

နေ့လယ်ခင်းသည် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ထားသော မျက်
နှာများဖြင့် အသက်ဆက်နေသလိုပင်။

နေက နည်းနည်းပူလာတာနှင့် ရေခဲရေများ အဖေး
ပုလင်းများက ဈေးကွက်အလိုလိုဖြစ်လာကာ ဈေးတက်ကုန်
တော့သည်။ ရေခဲရေရောင်းသူ မိန်းမ၏ မျက်နှာကလည်း
အလိုလို မျက်နှာကြောစင်းသွားသည်။

အမျိုးသမီးများက နဖူးပြင်မှ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျ

www.burmeseclassic.com

လာသော ခွေးစက်များကို စလင်းဘက်အိတ်များထဲမှ ကိုယ်
ယောင်ဖောက်လိုက်ပါလာသော မိတ်ကပ်၊ တို့ပတ်၊ မှန်ဝိုင်း
လေးများနှင့် ဖုံးဖိနေသည်မှာ အမျိုးသမီးများအတွက် ပုံသေ
နည်းဟု ဆိုရပေတော့မည်။

'ခန့်မင်းထက် မင်းအိမ်ထဲမှာ ငြိမ်လှချည်လား။ ခိုင်
သာကျနေတာပဲ'

တောက်ထွန်းပြောတာ ဟုတ်နေသည်။ ခါတိုင်း ယခု
လို နေ့လယ်ခင်းမျိုးဆို ဦးကျော်သီဟ နတ်ဖိုးသီချင်းသံတွေ
က ဆူညံနေသည်။

တစ်ခါတလေ ပတ်ဝန်းကျင်စာတောင် နားကို ဝှမ်း
ဆို့ထားရသည်။

အခုတော့ အတော့်ကို ထူးခြားနေတာ အမှန်ပင်
ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲသို့ အသံမပေးဘဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဂျော်နီလမ်းလျှောက်မုလင်းကို အဖုံးဖွင့်ထားပြီး ဖန်
ခွက်ထဲတွင် ဂျော်နီလမ်းလျှောက် အရက်အနည်းငယ်ကိုထည့်

ရေနှင့်ရောထားကာ အရက်ခွက်ကို လွှမ်းမောတသ ရိဝေစွာ
နှင့်ကြည့်နေသော ဦးကျော်သီဟကို တွေ့ရသည်။

ဦးလေး ဦးကျော်သီဟတစ်ယောက် အားအားရှိတိုင်း
ဘာတွေလွမ်းပြန်ပြီမသိ။ လွမ်းတာတွေ ဝယ်ရကြေးဆို ဦး
ကျော်သီဟ စီးပွားဖျက်လောက်ပြီ။

'ဟ- ဂျော်နီလမ်းလျှောက်ပါလား'

နိုင်ငံခြား အရက်မြင်လျှင် မနေနိုင်သည့် တောက်
တွန်းက ရွှေထုပ်ကောက်ရသလိုမျိုးဖြစ်သွားသည်။

'လေးလေး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ဒါလေးများ
ဈာ'

'ဟေ့-မောင်တောက်ထွန်း . . . ဟေ့ မင်းကွာ'

ရုတ်တရက် အနုကြမ်းစီးခံလိုက်ရသလိုမျိုး အရက်
ငဲ့ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို တောက်ထွန်းက ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး
တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်သီဟက အံ့အား
သင့်ရင်း နှမြောတသယူကျွန်းမရသလိုမျိုးဖြစ်သွားသည်။

သေချာပြီ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကြီးမှာ လေးလေး ဦး

www.burmeseclassic.com

ကျော်သီဟ အပီပေါက်မြောက်နေပြီ။

'လေးလေး ဘာတွေ ဒီလောတ်လွမ်းဆွတ်ခံစားနေတာလဲ။ အရက်ခွက်ကို ဘေးချလို့။ လေးလေးရဲ့ အလွမ်းတွေကို ဖျဝေခံစားပေးချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်သောက်သုံးလိုက်တာ လေးလေး အလွမ်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ကူးစက်အောင်လို့လေ'

တောက်ထွန်းက ဒုတိယတစ်ခွက် ထပ်ဆောက်ရဖို့ သွေးတိုးစမ်းပြန်ပြီ။

'လွဲနေပြီ မောင်တောက်ထွန်းရဲ့။ ဒီနေ့ လေးလေး ဦးကျော်သီဟရဲ့ ဘဝမှာ အမှတ်ရစရာဖြစ်လို့ပါကွာ။ ဒီနေ့ဟာ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက လေးလေးမြတ်နိုးရတဲ့သူက လေးလေးကို စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ဝိဇ္ဇာကင်းတင်းကို ချိန်းတယ်ကွာ။ ခက်တာတ လေးလေးက ဝမ်းချုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးကြောက်တဲ့အကျင့်ကလည်း ရှိတယ်။ အဆောင်မှာ မနတ်စောစော ဝမ်းနုတ်ဆေးထသောက်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းက မသောက်ဖြစ်ဘဲ မနက်တိုးနာရိမှ သောက်မိတယ်။ ဒီတော့ လေးလေးမြတ်နိုးတဲ့သူဆီ အသွား

တုပ်ဆင်နားရောက်တော့ ဝမ်းနုတ်ဆေးတန်ခိုးက ပြလာရော။ ဒါနဲ့ အဆောင်ကို ပြန်ပြေးရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လေးလေး မြတ်နိုးတဲ့ ချစ်သူဆီ လေးလေးနဲ့ ပြိုင်ဘက်တောင်က ရောက်လာတယ်လေ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သတင်းအနှံ့ခံ သွားလဲ ခေသိဘူး။ လေးလေးရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒင်းတို့က ရယ်လို့ မောလို့နဲ့။ ဒင်းက လေးလေးမြတ်နိုးသူကို လေးလေးရဲ့ အရက်သောက်တဲ့ သတင်းတွေ၊ နတ်ကတဲ့သတင်းတွေ မိန်းမလို ခိန်းမရဉာဏ်နဲ့ ကုန်းချောပြီးပြီ။ လေးလေး ဘာကြောင့် နောက်ကျရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးလေးရဲ့ မြတ်နိုးသူက လက်မခံဘဲ လေးလေးကို ပြစ်တင်တောင်းတွေး သူသဘောမကျတာတွေလုပ်တယ်ဆိုပြီး လေးလေး ခို ငြင်းတယ်လေ။ လေးလေးလေ အဲဒီကောင်ကို အဲဒီမှာတင် ခြီးလုပ်ချင်တာ။ သိက္ခာကို ထိန်းရတယ်။ ဒီနေ့လည်း လေးလေးက ဝမ်းချုပ်လို့ မနတ်ကတည်းက ဝမ်းနုတ်ဆေးစားမယ် ဆိုပြီး ဆေးကြောက်လို့မစားဘဲ နေနေရင်း အခုလိုအချိန်ထိ ရောက်နေချိန်မှာ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနုတ်ဆေးအလုံးကို

အမှုန်ကြိတ်အရက်ခွက်ထဲထည့်ရင်း ဖြစ်ချင်တာဖြစ်အရက်နဲ့
ရောသောက်မယ်လို့လုပ်ရင်း အတိတ်ကိုစဉ်းစား၊ လွမ်းဆွတ်မိ
နေတုန်း မောင်တောက်ထွန်းက အရက်ခွက်ကို ဘာမပြော
ညာမပြောနဲ့ မော့ချလိုက်တာကိုး'

'ဗျာ၊ လေးလေး ဒါဆို'

တောက်ထွန်းက အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားသည်။

'ဟုတ်တယ် မောင်တောက်ထွန်း၊ မင်းမကြာခင်မှာ
ဝမ်းနုတ်ဆေးအစွမ်းက ပြတော့မှာ'

ကောင်းပါသည်။ သိပ်မကြာပါ။ တောက်ထွန်းတစ်
ယောက် အိမ်သာကိုပြေးရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်ထိ လေးလေးဦးကျော်သီဟ လွမ်းကောင်း
တုန်း။

ညနေ လေးနာရီလောက်ထိ တောက်ထွန်းဝေဒနာ
အတော်ခံစားလိုက်ရသည်။

ရေမိုးချိုးပြီး ညနေ ငါးနာရီလောက်မှာ မြင့်မြင့်

ရောက်လာသည်။

'ခန့်မင်းထက်၊ လာဟော့၊ လိုက်ခဲ့ကွာ'

ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းမသိဘဲ အူလည်ချာလည် ကျွန်
တော် ဖြစ်သွားပါသည်။

'ဘယ်လိုက်ရမှာလဲကွ'

'ခန့်မင်းထက်၊ ဒီနေ့ Live Show ရိုက်မယ့် အစီအစဉ်
တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာဆိုမယ့် အဆိုတော် စုံပန်းနှင်းက ငါ့အစ်
ကို ရည်းစားလေး၊ ဖိတ်စာပေးသွားတယ်။ Live Show က ပရိ
သတ်မပါဘူး။ ကိုယ့်အသိတွေချည်း ဖိတ်တာတဲ့'

'ကောင်းတယ်။ မောင်မြင့်ငြိမ် လေးလေးလည်း

လိုက်ခဲ့မယ်။ Live Show ရိုက်မှာဆိုတော့ လေးလေးတို့ကြည့်နေ
တဲ့ ပုံတွေပါ ဗီစီဒီခွေတွေထဲမှာ ပရိသတ်အဖြစ်ထည့်ရိုက်ရင်
တိုယ်က ကာရာအိုတေသီချင်းပြန်ဆိုတော့ ကိုယ့်ပုံကိုယ် ပြန်
မြင်ရတာပေါ့။ ကဲ-လေးလေး သွားနှိုင်းလိုက်ဦးမယ်'

လှစ်ခနဲ ဆိုသလို ဦးကျော်သီဟက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်

မလိုက်ဖက်လောက်အောင်ပင် အိမ်ပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွား
သည်။

'ငါ့လေးလေးကတော့ လုပ်ပြန်ပြီကွာ'

'ခန့်မင်းထက်၊ မင်းကလည်းကွာ၊ သူလည်း ခေတ်လူကြီးပဲ။ ဒီလိုအရသာမျိုးတွေ ခံစားရမှာပေါ့။ ကမ္ဘာဆန်နေတဲ့ ခေတ်မှာ လေးလေးဦးကျော်သီဟ အမိလိုက်ပါစေကွာ'

'မင်း စွတ်မပြောနဲ့ မြင့်ငြိမ်ရ။ လေးလေးပြောသွားတာကြည့်ပါလား။ သူ့ပုံပါရင် သူ့ပုံကိုကြည့်ရင်း တာရာအိုတေ သီချင်းဆိုမယ်ဆိုတာ သူ့ကို ဘယ်ကင်မရာမင်းက ရိုက်မှာလဲ။ အဆိုတော်မှ မဟုတ်တာ'

'ဟေ့ကောင် - ဒါနဲ့ တောက်ထွန်းကော'

'ဒီကောင်၊ ဒီနေ့ မဟာကံထူးရှင်ဖြစ်သွားတယ်။ အခု ငါ့အခန်းထဲမှာ'

'ဘာတွေလဲကွာ။ ရှုပ်နေတာပဲ'

တောက်ထွန်း၏ ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကို ကျွန်တော် ရှင်းပြရပါတော့သည်။

'ဟေ့- လေးလေးပုံ မိုက်လား'

ကျွန်တော်နှင့် မြင့်ငြိမ် စကားကောင်းနေစဉ်မှာပဲ

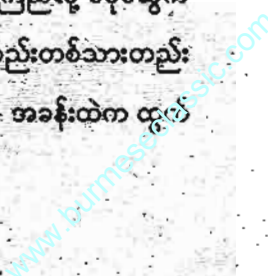
လေးလေးဦးကျော်သီဟက ကျွန်တော်တို့နားရောက်လာသည်။

ဆူဖြိုးနေသော ဝိုက်ကြီးက စတိုင်ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွကို ဝတ်ထားပေမဲ့ ရေ့ကို ထွတ်တာက ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရ။ မျက်နှာကိုလည်း ပေါင်ဒါတွေရိုက်ထားသဖြင့် ဖြူသည့်နေရာက ကွက်ဖြူနေသည်။ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေကလည်း ရွဲနေစောင် လိမ်းထားတာ နဖူးကပိုပြောင်သွားပြီး လေယာဉ်တောင် ဆင်းလို့ရသည်။ နတ်ဆက်သော ရေမွှေးကိုလည်း ဆွတ်ထားသေးသည်။ လည်ပင်းမှာလည်း နှစ်ကျပ်သား ရွှေဆွဲကြိုးကိုဆွဲ၊ လက်မှာက ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် ဟန်းချိန်း။

အခုမှ လေးလေးဦးကျော်သီဟသည် နတ်ကတော်နှင့် ငါးရောင်းသည်မိန်းမပုံစံမျိုးပေါက်နေသည်။

'လေးလေးရာ လေးလေးပုံက နတ်ကတော်ပုံပေါက်နေပြီ'

'ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ကိုယ်က နတ်ယုံကြည်လို့ ဒီပုံစံထွက်တာ။ ဒါ ကိုယ်တော်တွေနဲ့ တစ်သွေးတည်းတစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မောင်တောက်ထွန်းရေ- အခန်းထဲက ထွက်

ခဲ့ဟေ့။ လေးလေးအကျီတွေရှိတယ် ယူဝတ်။ လုပ်ဟေ့ - လေးလေးတော့ ဝီဒီယိုထဲပါမှာခိုလို့ အပြတ်ရွှင်းထားပြီ'

'လေးလေး - လေးလေးရဲ့ အကျီတွေ တောက်ထွန်း ဘယ်ဝတ်လို့ရမလဲ။ ပွနေမှပေါ့။ ရတယ် ကျွန်တော့် အဝတ် အစားတွေပဲ ယူဝတ်ခိုင်းမယ်'

ကျွန်တော့်မှာ တောက်ထွန်းကို အဝတ်အစားလဲခိုင်း ရပြန်သည်။

'မောင်မြင့်ငြိမ်၊ အဲဒီ Live Show မှာ ဝီဒီယိုရိုက်မယ် သူတွေနဲ့သိရင်ပြောကွာ။ လေးလေးပုံများများလေး ပရိသတ် အဖြစ်ရိုက်ပေးလို့'

ပြဿနာကတော့ တက်ပြီလို့။ Live Show မှာ လေးလေး ယခုလို နားပူနားဆာလုပ်ရင်ဖြင့် အရွတ်တော့ တွဲပြီလို့။

လေးလေးကတော့ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောရဘဲ သူ့တချည်းပြောနေသည်မှာ စကားပြော တတ်ခါစ ကလေးတစ်ဦးလိုပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ မတယ်ပဲ ပြောရမလား မသိ။ အားလုံး အစစအရာရာ ချောမွေ့လို့နေပါတယ်။

အဲ- ရေမွှေးကလည်း မှာလိုက်တာ ချက်ချင်းတန်းရ။ အဆိုတော်မင်းသမီးကလည်း ကျွန်ုပ်။ သီချင်းကို တစ်ပုဒ် မေတ္တာလက်ဆောင် ဆိုပေးဦးမယ်တဲ့။

သော်မိုးနဲ့ ဒိုင်မိုးလည်း မနားရပါဘူး။ Live Show ကိစ္စ အဝဝကို စီစဉ်နေရတာ။

ကျွန်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးအောင်စိုးသူ။ သူလည်း ဘယ်နားရမလဲ။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် စတိတ်နို့ကို လာကြည့်တဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အလှကို ခိုးမွမ်း ခန်းဖွင့်ပြီးလာလာပြောတာ။

'ဝင်းအောင်ကြူ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို Live Show စ, လို့ရပြီ'

သော်မိုးက ကျွန်တော့်ကို လာသတိပေးပါတယ်။

'ဝင်းအောင်ကြူနဲ့ သော်မိုးရေ ဒီခေတ် မိန်းကလေး တွေများကွာ ပြင်တတ်လိုက်တာ။ ဘယ် တို့ခေတ်နဲ့တစ်ခြားစီ။

www.burmeseclassic.com

လှမှလှကွာ။ မင်းတို့လိုအရွယ်မျိုးသာ ပြန်ဖြစ်ကြည့်၊ ဝှဲက သိမ်း
ဖြဲ'

အခါတစ်ရာမက ထပ်တလဲလဲ ဦးအောင်စိုးသူက
လာပြောပြန်ပြီ။

ပြောမယ့်သာ ပြောတာ။ ဦးအောင်စိုးသူက ဒီနေ့
အတော်ကို ပြင်ထားဆင်ထားဝတ်ထားတာ။ ထိပ်ကလေး နည်း
နည်းပြောင်နေတာပဲရှိတယ်။

- 'ကိုဝင်းအောင်ကြာ။ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ခိုင်စိုးကော'
- 'ဟာ- ဝေမာချိုတို့ပါလား။ သွား သွား ရှေ့ကိုသွား'
- 'ဟဲ့- အန်တီတို့က ရှေ့မှာထိုင်ရမှာလား'
- 'ဟုတ်ကဲ့'
- 'ဟင်- မူယာခင်'
- 'ကိုအောင်စိုးသူ'

ခိုင်စိုး ညီမဝမ်းကွဲ ဝေမာချိုက လာရောက်နှုတ်ဆက်
ရင်း ဘေးက သားသားနားနားဝတ်ထားသည့် အန်တီကြီးက
စကားပြောလို့အဆုံး ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ မျက်နှာက ရုပ်ရှင်တွေ

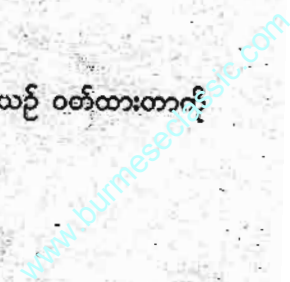
ထဲမှာဆို အတော်ကို ကြည့်ကောင်းမယ့် ပြုကွက်ဟု ဆိုရမလို
ပင်။

'ကိုယ် - မူယာခင် နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်ဆိုတာ
တော့ သိလိုက်ရတယ်။ ကိုယ်က ကုံကော်တော့အုပ်ထဲမှာ စာ
မေးပွဲကျလို့ တစ်နှစ်နေခဲ့ရတယ်လေး။ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်
ပြောင်းပြောင်း ပြောင်းလဲမသွားတာက မူယာခင်ရဲ့ တက္ကသိုလ်
တုန်းကအလှပဲ။ ကိုယ်တွေးပါတယ်။ ကိုယ်ကဆုံရင် မူယာခင်
ကို ပြန်တွေ့ရမယ်လို့။ ကိုယ့်ရဲ့ ဒီနေ့ဟာ တကယ် Lucky ပဲ'

'ဒေါ်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ လာ- သွားမယ်လေ'
ဝမ်းသာအားရတရစပ်ပြောဆိုနေတဲ့ ဦးအောင်စိုးသူ
ရဲ့ စကားကို ဝေမာချိုရဲ့ဘေးနားက တစ်ယောက်က ပြော
လိုက်လို့ ကျွန်တော်သေသေချာချာကြည့်မိတော့ ကျွန်တော်
ရင်ခုန်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်နှင့် အသက်အရွယ် မတိုင်းမယိမ်းလောက်
ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။

ခေတ်ဆန်ဆန်လေး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်ထားတာကို

က တစ်မျိုးလေး လှနေတယ်။

အဲ - ပြောမယ်သာ ပြောတာ။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အပေါ်ဆိုတာကလည်း အခုချိန်ထိ ခန့်တုန်းလှတုန်း။

'ဝင်းအောင်ကြူ စောစောက အမျိုးသမီးတွေ ဘယ် နေရာမှာထိုင်လဲ။ ပြီးရင် ငါ အဲဒီမှာ သွားထိုင်မလို့'

'ဦးလေးကလဲဗျာ အရေးထဲ'

'ဟ- အရေးထဲမလုပ်နဲ့ကွ။ အဲဒါ ငါ ငယ်ငယ်လေး တုန်းက စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူတွေ၊ ကံကြမ္မာဖေးမလို့ အခုပြန် တွေ့ရတာ'

ကျွန်တော့်ကို ဦးအောင်ဦးသူက ပြောနေပေမဲ့ သူ မျက်လုံးတွေက စတိတ်ဦးစင်ဘက်သာ ရောက်နေတယ်။

ကျွန်တော်ကကော။ ဦးအောင်ဦးသူလိုပဲလို့။ ဟို အမျိုး သမီးကို မသိမသာကြည့်မိလိုက်တယ်။

ပရိသတ်တွေနဲ့ ရောနေလို့ သေသေချာချာမထွေ့မူ အဲဒီအချိန်မှာပဲ Live Show ရိုက်ကူးရေးအစီအစဉ်က

စပါပြီ။

သေချာတာက ဝေမာချိုကို ကျွန်တော် အပူကပ်ရ တော့မှာက အမှန်ပါ။

x x x

'ဒေါ်လေးရယ်၊ ပြောမပြောချင်ဘူး။ မကြီးမငယ်နဲ့ ဒီလောက်ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်ပြောနေတာကို ဒေါ်လေးဖို့ နားထောင် နိုင်တယ်'

ထိုင်နဲ့မှာ ထိုင်ထိုင်ချင်း ကျွန်မက ဒေါ်လေးမူယာခင် ကို အပြစ်တင်စကားဆိုလိုက်ပါတယ်။

'ဒေါ်လေးလည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ ဒေါ်လေးတို့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ'

'မဟုတ်မှလွဲရော ဇာတ်လမ်းတွေရှိတယ် ထင်တယ် နော်'

'တော်- ဝေမာချိုရယ်။ ဒါတွေက ပြီးပါပြီ။ အခုဟာ က Conclusion အဖွဲ့က အရင်ဆိုမှာလား။ ဟို အသံဖားလက် တက်နဲ့ အဆိုတော်က အစီအစဉ်ဘယ်လောက်မှာလဲကွယ်။ စင်ကတော့ ရှယ်ပဲ။ နောက်က ဒီဇိုင်းတွေကလည်း မိုက်ပဲဟေ့။

ဒေါ်လေး ဥရောပမှာကြည့်ခဲ့တဲ့ စတိတ်စင်တွေလိုပဲ'

ဒေါ်လေးမူယာခင်ကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း ဝေမာချို

ရဲ့ စကားအဆုံးလုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

'မင်လာပါ။ အခု ဆက်လက်ပြီး စတင် သီဆိုမှာက

ကွန်ကလူးရှင်း'

'ဟေး -'

'ဟယ်- ကွန်ကလူးရှင်းက စဆိုမှာတဲ့'

ခန်းမတစ်ခုလုံး မီးတွေ မှောင်သွားပြီး အစီအစဉ်

စကြေညာလိုက်တာနဲ့ လူငယ်တွေက ဝိုင်းအော်စဉ်မှာပဲ ဒေါ်

လေးမူယာခင်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ပြောလိုက်ပါတယ်။

'ပရိသတ်တွေဗျော် - ရယ်စရာ မောစရာနော်

လာကြ - ကကြ - ဆိုကြ'

'ရည်းစားလေးထားရတာ

မလွယ်ပါဘူး'

'ချစ်သူက စိတ်ကောက်

အဖော်တွေက စိတ်ကောက်

ငါ့စိတ်မှာ ဒုက္ခရောက်

အဲဒါဟာ ပြဿနာလား

ဒါဆိုရင် သွား'

Hip Hop စည်းချက်နဲ့အညီ သီချင်းဆိုသံ၊ ကင်မရာ
ဆရော်လီ၊ ကရိုန်းတွေကလည်း စင်မြင့်ပေါ်က Conclusion
အဖွဲ့ကို Live Show ရိုက်ကူးလို့နေပါတယ်။

'လှလိုက်တဲ့ တောင်လေးတွေကွယ်။ ကြည့်စမ်းကွယ်။
ဝတ်ထားစားထားတာကလည်း ရယ်ပဲ။ ဒေါ်လေးတော့
တောင်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပြန်တောင်ငယ်သွားတယ်'

အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ဒေါ်လေး မူယာခင်
တို့

'ဒေါ်လေးရယ် တိုးတိုးပြောပါ။ ဒေါ်လေးအသံကြီး
ထ'

'ဟဲ့- ဘာလို့တိုးရမှာလဲ။ ကိုယ်သဘောကျလို့ ကိုယ်

ပြောတာ။ အာလဲ ဒေဝီခင်၊ ညည်းက Conclusion အဖွဲ့က ကောင်လေးတွေကို ငါသဘောကျနေတာကို မနာလိုလို့လား။

‘ဘာဆိုလို့လဲ ဒေါ်လေးရ။ ကဲ- ကြိုက်ကြိုက်၊ ဒေါ်လေးဘာသာ ဒေါ်လေးပြောချင်သလိုပြောတော့’

ကျွန်မအဖို့ ဒေါ်လေးမူယာခင်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စင်မြင့်ပေါ်မှ သီဆိုမှုကိုကြည့်ရှုနားဆင်နေမိတော့တယ်။

ဪ- အပျိုကြီးတွေများနဲ့ ခက်ပါရဲ့။ သူတို့သဘောကျမိလို့က မလွယ်ရေးချမလွယ်။

ကြိုက်တာတွေ၊ သဘောကျတာတွေပြောရလို့ကတော့ တစ်ထောင့်တစ်ညလောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းဦးမှာ။

ကျွန်တော် စတိတ်ဦးလာကြည့်သည်မှာ ကံများဆိုးပြီလား မသိပါ။

ကျွန်တော့် ရွှေတည်တည်မှ အန်တီကြီးက ပါးစပ်ကနေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသလိုမျိုး သူ့အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပြောနေလို့ဖြစ်ပါသည်။

တောက်ထွန်းနှင့် မြင့်ငြိမ်ကတော့ ဘာဆို ဘာမှ မပြော။

သို့သော် လေးလေးဦးကျော်သီဟကတော့ သူ့မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားချက်ပုံမျိုးပေါ်နေသည်။

‘ခန့်မင်းထက် ဒီအသံမျိုး လေးလေးရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားဖူးတယ်’

‘လေးလေးတလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဒီအဖွဲ့က သီချင်းခွေတွေထွက်လို့ Conclusion သီချင်းခွေတွေ ဖွင့်ဖွင့်နေတာပဲဟာ’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ အရေးထဲ လေးလေးပြောတာက သီချင်းဆိုတဲ့အဖွဲ့မဟုတ်ဘူးကွ။ ရွှေခုံတန်းက စကားပြောနေတဲ့ အဇိုးသမီးကိုပြောတာ’

ကျွန်တော် ဆက်ပြီး လေးလေးဦးကျော်သီဟကို ဘာမှမပြောတော့ပါ။ စတိတ်ဦးကိုသာ ဆက်ကြည့်နေမိသည်။

‘ဆက်လက်ပြီး အဇိုးသမီးတေးသံရှင် အက်စတယ် လာလင်းရဲ့ သီဆိုမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

www.burmeseclassic.com

‘ဟေး-’

‘ဟယ်- မကောင်းဘူး။ Conclusion အဖွဲ့က သိချင်းနှစ် ပုဒ်ပဲ ဆိုရသေးတယ်။ ဒါမျိုးမကောင်းပါဘူး။ တို့လို ပရိသတ်တွေကို တို့လို့တွဲလောင်းချည်းထားတာမဟုတ်သေးဘူး။ သိပ်ရက်စက်တာပဲတယ်။ တို့ စိတ်မကောင်းဘူး’

‘ဒေါ်လေးကလည်း ဒီတစ်ဖွဲ့တည်းကို Live Show ခိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်အဆိုတော်တွေလည်း ရှိသေးတာပဲ’

‘နောက်အဆိုတော်တွေက ဒီ Conclusion အဖွဲ့က အဆိုတော်လေးတွေလို ရင်ခုန်စရာမှ မကောင်းတာ’

ကျွန်တော့်ရှေ့ခုံမှ အန်တီကြီးနှင့် သူတူမတူ အချို့အချွဲ စကားပြောနေပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အသက်နှင့်မှကိုယ်မလိုက်၊ တော်တော်သည်းသည် အမျိုးသမီးကြီးလို့။

သေချာတာက ကျွန်တော် လေးလေးလို့ပဲ အပျိုကြီးဖြစ်လိမ့်မည်။

အဲ- ထူးခြားသည်က လေးလေးဦးကျော်သိဟ။

စတိတ်ရှိုးရောက်လျှင် သူ့ပုံများများပါဖို့ Live Show ခိုက်သူတွေကို ပြောပေးပါဟု ကားပေါ်မှာ တတွတ်တွတ် ပူဆာပေမဲ့ အခုတော့ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘လာပြန်ပြီဟယ် နောက်တစ်ယောက်။ ဆိုတာက ဒီလောက်မှမကောင်းတာ။ သူ့ခမျာ အဝတ်အစားချို့တဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ခါဆိုလည်း ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဒီသီချင်းချည်းပဲ’

ဆက်ပြီး ရှေ့တ အမျိုးသမီး အန်တီကြီးက ပေါက်ပေါက်ဖောက်ပြန်ပါသည်။

‘ဒီမှာ အဒေါ် စကားတိုးတိုးပြောပါလား။ ကျွန်တော်တို့ သောတအာရုံမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလို့၊ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ဝိတဝေဖန်ရေး ဝှာနယ်မှာရေးပါလား’

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တောက်ထွန်းက ထိုအန်တီကြီးကျောကို လက်တို့ရင်းပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စတိတ်ရှိုးကြည့်ရင်း ဝေဖန်တာ’

www.burmeseclassic.com

အန်တီကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်
လိုက်ပြီး တောက်ထွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းက
စုပုပ်လို့။

ပြောမည့်သာ ပြောတာ။ ထိုအန်တီကြီးသည် နုယို
စဉ်အခါက အတော်ကို လှလောက်မည်ထင်ရပါသည်။

'ဒေါ်လေးကလည်းလေ'

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို အန်တီကြီးဘေးမှ တစ်ယောက်
က နောက်လှည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ကြည့်ရင်းက ပြော
လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ စတိတ်ဗွိုးစင်မြင့်မှ ဒရမ်သံကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ရင်ခုန်သွားပါသည်။ တော်တော်လှသည့်
ကောင်မလေး။ ကောင်မလေးဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်နှင့် သက်
တူရွယ်တူလောက်တော့ ရှိမည်။

'ခင် - - - ခင်'

'ကိုကျော်သီဟ'

မထင်ထားပါ။ စတိတ်ဗွိုးကြည့်ရင်း တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်
သက်နေသော လေးလေးဦးကျော်သီဟဆီက တုန်ရိုလှိုက်မော
စွာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ပါသည်။

'ဒီအသံကြားထဲက ကိုယ်လေ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားခဲ့ဖူးတဲ့အသံမပါပဲလို့ ကိုယ်ထင်နေခဲ့တာ။
အခုတော့ - ခင်ရဲ့အသံဖြစ်နေတာကိုး။ ကိုယ်ပျော်လိုက်တာ
ခင်ရယ်။ နှစ်တွေ ကြာလှပါပြီ။ ခင်ကို စကားတွေခြေချင်တာ။
အခုတော့ ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ဘက်ကို ရောက်လာပြီလေ။
တကယ်တော့ ခင်ရယ်'

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါ။ လေးလေး ဦးကျော်
သီဟက Live Show တစ်ခုလုံး သူတစ်ယောက်တည်းရှိသလိုမျိုး
စကားလုံးတွေ တရစပ် ထုတ်လွှင့်နေပါသည်။

'တို့ကျော်သီဟ ရှင် ကျွန်မကို "ခင်" လို့ ခေါ်ပြန်ပြီ
လား။ ကျောင်းထဲက ခင်လို့မခေါ်ပါနဲ့ ပြောတဲ့ဟာ'

'ခင်ရယ်'

'ရွှင်ဟာလေ -'

'ခင် မကြိုက်ရင် ကိုယ့်နှလုံးသားထဲကနေပဲ အကြိမ်
ကြိမ် ခေါ်ပါမယ်။ ကိုယ်သွားမယ် ခင်ရယ်'

ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ထိုင်ရာကနေ ဦးကျော်
သီဟက ထပြီး Live Show ရိုက်ကူးနေသည့်ခန်းမထဲကနေ
ထွက်သွားသည်။

လေးလေး ဦးကျော်သီဟ အစ်ကြောင်းထပ်အောင်
ပြောဆိုနေသည့် သူ့ချစ်သူဆိုတာ တော်တော်လေး စွာမည့်သူ
ပဲလို့ ကျွန်တော် မှတ်ချက် ချစ်ပါသည်။

'ဟေ့ကောင် ခန့်မင်းထက်၊ ငါ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်။
လေးလေး ဦးကျော်သီဟက ဘယ်လိုမှန်း မသိပါဘူးကွာ'

'တော်ပါပြီကွာ။ ငါ မကြည့်တော့ဘူး။ ဟေ့ကောင်
မြင့်ငြိမ် မင်း စတိတ်နိုးကြည့်ချင်နေခဲ့'

'ဟ- မင်းတို့ပါမကြည့်တော့မှတော့ ငါလည်း ဘာထူး
မှာလဲ'

မြင့်ငြိမ်၊ တောက်ထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဦးကျော်သီဟ
နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

ဦးကျော်သီဟက ကျွန်တော်တို့ကားရွှေမှာ မတ်တတ်
ရပ်နေပြီး တစ်နေရာဆီသို့ ငေးနေသလို ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

'လေးလေး- ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ'

'ဘာမှမပေးပါနဲ့ကွာ။ လေးလေးဘဝမှာ မဆိုရတော့
ဘူးလို့ထင်နေတာ။ ခင့်ကိုပြန်တွေ့ရတယ်။ ခင်ကလေ ဟိုး
တုန်းက အတိုင်းပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး'

'ဘာလဲ လေးလေးကို ဟောက်တာလား။ တော်တော်
စွာမယ့် မိန်းမကြီး၊ ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ'
မြင့်ငြိမ်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ-

'အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ။ မိန်းမတို့ရဲ့အလှကို သူ့ရဲ့
စွာတာလေးနဲ့ ကာကွယ်ထားတာပဲလေ။ လေးလေးက အဲဒါ
လေးကို မြတ်နိုးသွားတာပဲကွာ'

'ဒါဆို လေးလေး ပြန်ကြီးစားကြည့် - - ရနိုင်တယ်'

တောက်ထွန်းက လေးလေးဦးကျော်သီဟကို မြှောက်
ပေးပြန်သည်။

'ကြီးစားရမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တာပေါ့ လေးလေးရ၊ အစ အခုမှ ပြန်တွေ့ခါစ
ဆိုတော့ ဟိုစာ အပျိုကြီးပဲဟာ။ နည်းနည်း မူရာမာယာတော့
ရှိမှာပေါ့'

'မောင်တောက်ထွန်း၊ မင်းအကြံကောင်းတယ်။ ဒီည
ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ လေးလေး
ပြုစုမယ်'

ကျွန်တော် အတော်စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ လေးလေး
သာ သည်မိန်းမကြီးနှင့် ကံတရားကြောင့် သည်အရွယ်ကြီး
ရောက်မှညားလျှင် ကျွန်တော့်နား ဝှမ်းဆို့ရက်နိုးဆိုက်ပါပြီ။

သို့သော် လေးလေး၏ အသည်းကြီး၊ စကားများသ
လောက် စွာသလောက် ဟိုအမျိုးသမီးကျတော့ တော်တော်
အေးသည်။ တော်တော်လှသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လေးလေး၏
နှလုံးသားမြို့ဟောင်း တူးဖော်ရှာဖွေချက် အစီအစဉ်စာတမ်း
ကားပေါ်မှာ မဖတ်ကြားခင် ကျွန်တော်ချည်း နိုင်ခံ ထိုအမျိုး
သမီး၏ အလှဘွဲ့ကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ပါတော့သည်။

လေးလေးလား။ ဘယ်နေပါမလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကား
ပေါ်မှာ မေတ္တာအတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ပို့ပါတော့သည်။

ကျွန်မ၏ ဒေါ်လေး အသက်ကြီးသည်အထိ ပိုးသူ
ပေါ်မှန်း အခုမှ ယုံပါတော့တယ်။

သံယောဇဉ်ဟောင်းတွေ အမျှင်မပြတ်ဘဲ အခုထိကို
အမျှင်က တန်းနေဝါသေးတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒေါ်လေးကို ပိုးပန်းသူနှစ်ဦး
စတိတ်နှိုးမှာမှ ဆုံဆုံတတ်ပလေစ။

'မူယာခင်၊ စတိတ်နှိုးကြည့်လို့ ဝိုက်ဆာနေမယ် ထင်
တယ်။ ရှေး-ရှေး၊ ဒီမှာ မုန့်တွေဝယ်လာတယ်'

'မစားဘူး။ ကိုအောင်စိုးသူ ပြန်ယူသွား'
'မူယာခင်ကလည်းကွာ စားစေချင်လို့ ဝယ်လာတဲ့
ဟာ'

'မစားပါဘူးဆို မရဘူးလား'
ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုပြောရမယ်မသိ။ စတိတ်နှိုး

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ခါနီးတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ နည်းနည်းထိပ်ပြောင်နေတဲ့ ဦး
လေးကြီးက လက်ထဲ မုန့်ထုပ်တွေနဲ့ရောက်လာပါတယ်။

'အန်ကယ်၊ အန်တီမူယာခင် မစားချင်နေ ဝေမာချို
တို့စားမယ်'

'ပေးပါဘူး။ ဒါက မူယာခင်အတွက် ညည်းတို့အတွက်
မဟုတ်ဘူး။ မေးနိုင်ပါတဲ့'

ဦးအောင်စိုးသူဆိုတဲ့ လူကြီးက သူ့လက်ထဲက မုန့်ကို
လှမှာစိုးသည့်အလား တင်းကျပ်စွာ မုန့်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထား
ပါတယ်။

'ဦးလေးကလည်းဗျာ။ ကလေးကျနေတာပဲ။ ပေးပါ။
ကျွန်တော့်ကို'

ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ ဘေးနားက အဖော်ပါလာတဲ့ ကျွန်မ
နဲ့ သက်တူရွယ်တူရှိသူ ယောက်ျားသားတစ်ဦးက ဦးအောင်စိုး
သူ လက်ထဲက မုန့်ကို အတင်းယူပြီး ဝေမာချိုကို ပေးလိုက်ပါ
တယ်။

'ကျေးဇူးပဲ ကိုဝင်းအောင်ကြူ'

အစားပုပ်မ ဝေမာချို၊ မျက်နှာက ဖြစ်နေလိုက်တာ
ဆိုတာ။

အဲ- ဒေါ်လေးကတော့ မျက်နှာကို စုသထက်စူး ပုပ်
သထက်ပုပ်ထားရင်းက စတိတ်ရွှီးစင်မြင့်ဘက်ကိုပဲ လှည့်ထား
တယ်။

'မူယာခင်'

'ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလဲ။ စောစော
က ကိုကျော်သီဟက တစ်မျိုး'

'ဘာ- ကျော်သီဟ၊ ဒီကောင်'

'ဟုတ်တယ်။ ရှင်လိုပဲ စတိတ်ရွှီးလာကြည့်တာ။ အခု
ကျွန်မရဲ့ နောက်ခုံတန်းကနေ ထပြုသွားပြီ'

ဒေါ်လေးမူယာခင်က ဈေးသည် ရန်တွေ့သလိုမျိုး
ပြောလိုက်ပါတယ်။

'ကျော်သီဟရာ မင်းနဲ့ငါ ရေစက်က ဆုံတုန်းပါလား'

'ရွှေကထိုင်ပါ။ နောက်က ဓမြင်ရဘူး'

ဦးအောင်စိုးသူက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ

www.burmeseclassic.com

ဆုပ်ပြီး ပြောချိန်မှာပဲ နောက်ကနေ အော်လိုက်ပါတယ်။

‘ဦးလေးလာဗျာ၊ နောက်မှတွေ့ပါ။ ပရိသတ်တွေက ပြောကုန်ကြပြီ’

‘သွားပါဦးမယ်နော်’

ဦးအောင်စိုးသူနဲ့ ပါလာသူက ဦးအောင်စိုးသူကို နှစ်သိန်ရင်း ကျွန်မကိုပါ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

‘မူယာခင်၊ ကိုယ်သွားမယ်၊ ပြန်ဆုံဦးမယ်၊ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်’

သူလည်း ဟို ခပ်ဝဝဦးလေးကြီးလို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ထွက်သွားပါတယ်။ သူ့ဘေးနားကလူကတော့ အတော် စိတ်ညစ်သွားသလိုပါပဲ။

အတိတ်က ဘာညာသာရကာရှိတဲ့ ခေါ်လေးမူယာခင်ကတော့ အတိတ်ကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်ဖို့ နေနေသာသာ စတိတ်ရွှီးကြည့်ရင်း စကားတွေပေါက်ပေါက်ဖောက်ဖောက် နေတာ အဲဒီနှစ်ယောက် မြင်စေချင်တယ်။

x x x

နှစ်လာတတ်တော့
သစ်ရွက်က ပန်းပွင့်ဖြစ်သွားရော
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မယ်ဆိုတော့
ပန်းပွင့်က သစ်သီးဖြစ်သွားရော။

(ရာဘင်ဒြာနတ်တရီး)

ရယ်တော့ ရယ်ရပါသည်။ လေးလေး ဦးကျော် သိဟ တစ်ယောက် စတိတ်ရှိုးမှာ စကားများသော အန်တီ အမျိုးသမီးကြီးနှင့်တွေ့ပြီးကတည်းက ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့် ခန်း ကိုယ့်ကာယအလှသင်တန်းသွားတတ်သည်။

ဝိတ်ချနေတာဆိုပြီး ခဏခဏ ပြောသည်။ ညစာ တောင်မစား။

သည်ကြားထဲ သူ့မြတ်နိုးရသူအကြောင်း ခဏ ခဏ ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်းလိပ်စာမရမကစုံမ်းခိုင်းသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာက ယခုရက်အတွင်းမှာက လုံးဝ မစား။

ဖိနပ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် စိတ်တိုင်းကျ အသစ်ပြင်ဆင် နေရလို့ပါ။

ကျွန်တော့် စိတ်ကူးနှင့် ရုပ်လုံးဖော်ထားသောဆိုင်က ယခုတော့ အတော့်ကို ပသာစ ဖြစ်စရာကောင်းနေပါသည်။

သည်လိုနှင့် ဖိနပ်ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ မှာပါ။

မြင့်ငြိမ်က အိမ်မှာ နယ်က အမျိုးတွေရောက်သဖြင့် အိမ်ပြန်သွားသည်။

တောက်ထွန်းက ဖိနပ်ဆိုင်ရောင်းကောင်းရေးအတွက် ဗေဒင်နည်းအရ သူက ဆူးလေဘုရားမှာ ခုနစ်ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်၊ ပုတီးစိပ်ရမည်ဆို၍ ဆိုင်မှာမရှိ။

ကျွန်တော်နှင့် ဆိုင်က အရောင်းစာရေးများသာ ရှိ သည်။

သည်လိုအချိန်မှာပဲ-

'ဖိနပ်တွေ ခင်းကျင်းထားတာက ချစ်စရာလေး

ဖိနပ်စာရင်းတွေ လုပ်နေသည့် ကျွန်တော့်နားထဲ ကျွန်တော့်ဖိနပ်တွေကို ခိုးကူးသံကြားရပါသည်။

ကြည့်လိုက်မိတော့ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ် မတ်ထဲက 'ရွာရာဗိုလာ'တော့ မဟုတ်ပါ။

'ဪ- ဟို --- ဟို ---'

'ရှင် - - - ရှင်'

ကျွန်တော်ကော ဖိနပ်တွေကို ခိုးကူးသော အမျိုး သမီးနှစ်ယောက်စလုံး စကားတွေက ထိုသို့ဖြစ်သွားပါသည်။

'ဒါက ရှင်ဖိနပ်ဆိုင်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဪ- ကျွန်တော့်နာမည်က ခန့်မင်း ထက်ပါ'

'ဒေဝီခင်ပါ'

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအပြန်အလှန် မိတ်ဆက်မိ ကြသည်။

'ဘာဖိနပ် လိုချင်လဲ။ ဒီဘက်က နိုင်ငံခြားဖြစ်အစစ် တွေ့ ဟိုဘက်က နိုင်ငံခြားဖြစ်ပုံစံကို ပြန်မှာသားရေဆိုးတွေ

နဲ့ ပြန်တုပပြီး လုပ်ထားတာ။ မန္တလေးဖြစ်ပေါ့။ ကြိုက်တဲ့ ဖိနပ် ယူစီးကြည့်ပါ။ ဒါက နမူနာပြထားတာ'

'ကိုခန့်မင်းထက်ရဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်က ရန်တုန်မြို့မှာ မရှိ သေးဘူး။ ဖိနပ်တွေကို ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ တင်ထားပြီး ဆိုင်ထဲမှာ မီးတွေ ဆလိုက်တွေနဲ့ ထိုးထားတာရယ်။ ဆိုင်ရှေ့ မှာကျတော့လည်း ရေထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်တွေရယ်။ ဖိနပ်ဆိုင် ထဲကို ဝင်လာရင် ပြထားတဲ့ ဖိနပ်ဆိုင် အခင်းအကျင်းကိုကြည့် ပြီး ဖိနပ်မဝယ်ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး'

သိပ်လှသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဤသို့ ခိုးမွမ်း ခန်းဖွင့်နေသည်ကို ကျွန်တော် အတော်ကျေနပ်နေမိပါသည်။

'ဒီလောက်တောင် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို ခိုးမွမ်းနေမှ တော့။ က- မဒေဝီခင်ကြိုက်တဲ့ဖိနပ်ကို ရွေးပါ။ ကျွန်တော့် လက်ဆောင်ပေါ့။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုလိုက်တွေ့ပါမယ်'

'အို- မဟုတ်တာ။ အခု ကျွန်မတို့က သိကြသေးတာ'

'ကျွန်တော်တို့ကသာ အခုမှ သိကြတာဆိုပေမဲ့ ကျွန် တော့်လေးလေးနဲ့ မဒေဝီခင်တို့နဲ့ အဒေါ်နဲ့က ဇာတ်လမ်းတွေ လေ'

www.burmeseclassic.com

'အမယ်လေး၊ ကျွန်မရဲ့ ဒေါ်လေးတို့များ စွန့်ချက်က တော့ မပြောနဲ့။ ကိုခန့်မင်းထက်ရဲ့ ဦးလေးနဲ့မတွေ့ခင် စတိတ် ရှိကို အလာအဝင်မှာ ဦးအောင်စိုးသူဆိုတဲ့ လူနဲ့ တွေ့သေး။ ဒေါ်လေးကတော့ ပြောမနေနဲ့'

'ကျွန်တော့်ဦးလေးက သူ့မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူအ ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြောပြ တာ ဒီနေ့ထိ လူပျိုကြီးပဲ။ ချစ်သူဆီက တစ်နေ့တော့ မေတ္တာ ရရမယ်။ တစ်နေ့ သူ့ချစ်သူနဲ့ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုပြီး ပြောတာ'

'ဒေါ်လေးက ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာလေး၊ ဟိုမှာက ဘိုးဘိုးတို့ရှိ တာကိုး။ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်တာ ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်'

ထို့နောက် မစ္စတာဘရောင်းဆိုင်မှာ ဒေဝီခင်ကော အဖော်ပါလာသူကိုပါ ကျွန်တော်တ လိုက်ကျွေးပါသည်။

ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စား ထားပေမဲ့ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဒေဝီခင်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ပါသည်။

တစ်ဆက်တည်း လေးလေးလို ခံစားရလေမလားလို့ လည်း စိုးရိမ်မိခဲ့ပါသည်။ ဖွ- လွှဲပါစေ။

x x x

'ဒါဆို ငါ့တူက ခင်တို့ရဲ့ လိပ်စာသိခဲ့ပြီပေါ့ ဟုတ်လား'

'မသိမသာ လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်းမေးရတာပေါ့ လေးလေးရဲ့။ ဪ- လေးလေးရေ၊ ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီနေ့ က လေးလေးနဲ့ မတွေ့ခင် ဦးအောင်စိုးသူဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့သေး တယ်လို့ ဒေဝီခင်က ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားတော့ သူက ရောက်လာသေးတယ်တဲ့'

'ဘာကွ၊ ဒီကောင်က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ခင့်ဆီ ရောက်လာတာလဲ။ ဒီကောင် ဘယ်လိုမြန်ပတ်သက်ပြန်ပြီလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို ဒီကောင် ကြောင့် အပျက်အစီးအခံနိုင်ဘူး။ ရှင်းရမယ်။ ဒီကောင် အရင် ကလို ကလိန်ကကျစ် ကျဦးမှာ။ ဆုံမှ ပြန်ဆုံတတ်တယ် အောင်စိုးသူရယ်'

လေးလေး ဦးကျော်သိဟက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ

www.burmeseclassic.com

အောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

အတိတ်က ရန်ကြေးအချိန်တွေ ပြန်ဆွယာအောင် ကျွန်တော်ကများ မီးထိုးပေးခဲ့လေသလား။

'ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး လေးလေးရဲ့'

'ဘယ်လို မောင်တောက်ထွန်းရ'

ကျွန်တော်နှင့် လေးလေး စကားပြောနေသည်။ အကဲခတ်နေသောတောက်ထွန်းက ပြောလိုက်တာကို လေးလေးက မေးလိုက်သည်။

'အခုဆို လေးလေး စဉ်းစားကြည့်။ လေးလေး အဆက်ဟောင်းကြီး လိပ်စာသိရပြီ'

'အဆက်ဟောင်းကြီးလို့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ မြတ်နိုးလို့ပြောပါ။ မဟောင်းဘူးကွ။ လေးလေးအတွက် အမြဲတမ်း သစ်နေတာ'

'ကဲပါ-ထားပါ။ အခု လေးလေးရဲ့ မြတ်နိုးသူကိုတွေ့ရပြီပဲ။ လေးလေးကြီးစားလို့ရပြီလေ'

'အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူး။ လေးလေးနဲ့ပြိုင်ဘက် ဟို မိစ္ဆာ

ဆိုတ ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင်ကလည်း ရှုပ်ဦးမှာပဲ'

'မပူပါနဲ့ လေးလေးရ။ ဒီအခါ အနုနည်းနဲ့ ချဉ်းကပ်လေ။ ကျွန်တော်မြင်တာပြောရရင် လေးလေးရဲ့ ခင်ဆိုးတာကြီးက အလှအအတို့ ရုပ်ချောတာတို့ သိပ်ကြိုက်မယ့်ပုံ၊ အမြောက်လည်း ကြိုက်ပုံရမယ်။ ဒီတော့ လေးလေးတူဟာပြောင်းရမယ်'

'မောင်တောက်ထွန်း ပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လေးလေး ဝိတ်ချနေတာပေါ့။ တွေ့လား။ အခု ဝိတ် လေးလေး တော်တော်ကျသွားတာ'

တောက်ထွန်းက လေးလေး၏ ဆူဖြိုးနေသော ဝိုက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

'တော် တော် ဝိတ်ကျသွားတာပဲ'

လေးလေးက ကျေနပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်အမြင်ကတော့ လေးလေးဝိုက်ကြီးရွဲတာက အရင်အတိုင်း မပြောင်းလဲပါ။

'ကျွန်တော်ကတော့ လေးလေးရဲ့ ခင်ကသာ စကား

ကို တရစပ်ပြောပေမဲ့ သူတို့မ ဒေဝီခင်ကျတော့ ကျွန်တော် နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောတာ အကဲခတ်တာ ယဉ်ကျေးတယ်ဗျာ။ သိမ်ကလည်း သိမ်မွေ့နဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ Heart တောင် ထိသွားတယ်'

လေးလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ခြတင်းပေါက် အပြင် ဘက်က မြင်ကွင်းတွေကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

'ခန့်မင်းထက်ရာ ဝါထင်တာပြောရရင် ဦးလေးက လည်း တစ်ခါကမရတဲ့ အချစ်အတွက် ပြန်ရဖို့ ကြိုးစား။ တူ ဖြစ်သူကလည်း ဦးလေးရဲ့ ချစ်သူရဲ့ တူမအချစ်ကိုရဖို့ ကြိုး စားတဲ့သူတွေ ဖြစ်လာမလားလို့။ ဟို ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ ဘက်က လည်း ကြိုးစားလာမှာ။ မဟုတ်မှလွဲရော သူ့မှာလည်း မင်းလို တူသာပါလာရင် ဒီပွဲကကြည့်ကောင်းပြီ'

'ကြည့်ကောင်းလား။ မကောင်းလားဆိုတာ မင်းက ကံဇာတ်ဆရာဆီ ဟမ်းဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါလား'

ကျွန်တော်က ထိုသို့ပြောတော့ တောက်ထွန်းက ဘာ မှမပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကိုသာ စဉ်းစားနေသလိုပင်။

သေချာတာက ကျွန်တော်တို့အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။

x x x

အခုတလော ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူကို ကြည့်ရတာ တတ်ကြွနေသလိုပါပဲ။ ဝတ်တာ စားတာကလည်း အရင်ထက် တို ချိုင်းနေတာပဲ။

အဲ- ကပ်စေးနှံတာကလည်း အရင်တိုင်းပဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး။

ကျွန်တော်ကျတော့ကော။ ဦးလေးရဲ့အဆက်ဟောင်း ကြီးလို့ ပြောသူရဲ့ တူမကို နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ချင်လို့ ဘယ်လိုဘယ်နည်း အကြံထုတ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေမိ တယ်။

ဒါနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

□

'ဝင်းအောင်ကြူ။ ဘာအရေးကြီးလာပြန်လို့ ဖုန်းဆက် ရတာလဲ'

www.burmeseclassic.com

သော်မှီးက ရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။
 'အဓိကပြောရရင် ဦးလေးအတွက်ကော ငါ့အတွက်
 ကော့ပေါ့ဗျာ။ ဦးလေးရဲ့ အဆက်ဟောင်းကြီးအိမ် ငါ့အဝင်
 ထွက်လုပ်ချင်တယ်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်ရမလဲ။ ငါနဲ့
 ဦးလေးအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေတယ်'

သော်မှီးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်နှာက မအိ
 မသာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

'ဒီစွာတဲ့ အန်တီကြီးရဲ့ ကံကောင်းပုံများကွာ။ သူ့ကို
 ဦးလေးကော၊ တူကော ပြိုင်ကြိုက်ရတယ်လို့'

'ဟေ့ကောင် - ခိုင်စိုး၊ မင်း တလွဲလျှောက်မပြောနဲ့။
 ဟာကွာ။ ဒီအဘွားကြီးကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ'

'ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိ ခိုင်စိုးက ပြောလိုက်လို့ ကျွန်
 တော် စိတ်တိုသွားမိတယ်။

ဦးအောင်စိုးသူကလည်း ဘယ်နေပါ့မလဲ။
 'မင်းရဲ့စကားကို ဒီမှာရပ်လိုက်။ မူယာခင်ကို အဘွား
 ကြီးလို့ မင်းပြောခွင့်မရှိဘူး။ သူ့ဟာ ငါ့အတွက်တော့ နတ်သမီး

အမြဲတမ်း နုပျိုနေတဲ့ အချစ်နတ်သမီး။ သူ နုပျိုအောင်
 အခုချိန်ထိ လှနေသလို ငါလည်း နုပျိုအောင်လုပ်ရင်း လှနေ
 စာသာကြည့်'

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်စိတ်ထွက်သွားမိပါတယ်။
 ခုတ်ရာ ၊ ရှုရာတခြားစိတော့ ဖြစ်နေပြီ။
 'ဟာဗျာ- ဒီမှာက အဲဒီဦးလေးရဲ့ ဒေါ်မူယာခင်တို့
 အိမ် အဝင်အထွက်လုပ်ချင်လို့ အကြံယူပါမယ်ဆိုမှ'

'ဒီလိုလုပ်ကွာ။ အခု ငါတို့ ခိုက်ထားတဲ့ Live Show
 အခွေက Editing လုပ်တာပြီးပြီ။ ဒီတော့ အခွေကြမ်းတစ်ခွေ
 ပြီး အဲဒီ ဒေါ်မူယာခင်ကြီး နားထောင်ဖို့ သွားပေးကွာ။
 သူက Conclusion အဖွဲ့ကို သိပ်ကြိုက်တယ်လေ။ သူ နားထောင်
 ခင်မှာပဲ။ ငါ့ညီမ ဝေမာချိုဆီက ငါလိပ်စာတောင်းပေးမယ်။
 ညွှန်တာ မင်းတို့ မီးစင်ကြည့်ကပေါ့'

သော်မှီးဆိုတဲ့ကောင်က အတော့်ကို တော်နေပါ
 သယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ဖားကိုးရတာ။
 'ဒါဆို ဝင်းအောင်ကြူ၊ ဒီအစီအစဉ်ကို မြန်မြန်လုပ်။

www.burmeseclassic.com

ငါပါ မင်းနဲ့အဖော်လိုက်ရမှာ'

ကျွန်တော့်ခမာ ဦးအောင်စိုးသူစကားကြောင့် ထပ်စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။

'ဦးလေးကပါ အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာလေးလေးရဲ့ဟာကြီးက လေးလေးကိုမြင်ပြီး မောင်းထုတ်ရင် ပြဿနာပါပဲဗျာ'

'ဝင်းအောင်ကြူ မင်းကလည်း ဘာပြဿနာဖြစ်စရာ ရှိလဲ။ မူယာခင်ကြိုက်တဲ့ Live Show အခွေ မင်းပေးမှာပဲဟာ စိပ်... ချ ဒီအစီအစဉ် အောင်မြင်မှာပဲ။ အမြန်လုပ်ဟာ ဟိုကောင် ကျော်သီဟလည်း ငါ့လို အကြံတူလာရင် အတိတ်က ရန်ကြွေးတွေ ပြန်ဆက်နေရမယ်။ ဒီကောက် လက်ဦးသွားလို့မရဘူး။ ဒီတစ်ခါပွဲသိမ်းရမယ်'

ဦးအောင်စိုးသူက ကြိမ်းဝါးလို့မဆုံးခင်မှာပဲ-

'ဦးလေးက ကြီးသာ ဝါးနေတာ။ ဟိုက ဦးလေးရှိတာ တောင် ဂရုမစိုက်ဘဲနေတာ။ ဦးလေးမုန့်ပေးတာတောင် မယူတာကြည့်ပါလား'

'သော်မိုး မင်းမိန်းမတွေအကြောင်း ဘာသိလဲ။ အဲဒါ ရှက်လို့ကွ။ မင်းသိလား။ အခုချက်ချင်းတွေ့ အခုပြန်ပြီး ပြုံးပြလုပ်ပါမလား။ သူလည်း အတိတ်ကို ပြန်ခံစားမှာပေါ့ကွ'

သော်မိုးက ဘာစကားမှမဆိုတော့ပေမဲ့ ခိုင်စိုးက-

'အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်မတွေ့နဲ့ဦးနော်။ သူက အခု ဦးလေးကိုကော ဦးလေးရဲ့ပြိုင်ဘက်ကိုပါတွေ့ရတာဆိုတော့ အပြိုင်နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားလာရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'ဟ - ဒီတော့ ငါသာတာပေါ့ကွ။ ငါကထိပ်ကလေးနည်းနည်းပြောင်၊ ဆံပင်ကလေးနည်းနည်းဖြူတာပဲ ရှိတာ'

ဦးအောင်စိုးသူကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း တစ်ပြားမှ မလျော့။

'ဝင်းအောင်ကြူ - မင်းအတွက် အဲဒီကိုသွားမှာ။ မင်းအတွက်ကော မင်းဦးလေးအတွက်ကော မဖြစ်ရင်တော့ ဇာတ်လမ်းတပြီးပြီ'

'သော်မိုး- မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်၊ ဖြစ်အောင်ကို လုပ်မယ်။ ဘယ်ပြိုင်ဘက် လူဘက်ပဲလာလာ ငါ ရင်ဆိုင်မယ်။ ငါ

www.burmeseclassic.com

က ချစ်သွားပြီလေ'

'အယ်သို့ကိုလဲ ဒေါ်မူယာခင်ကိုလား'

'အဲဒါ ငါ့ဦးလေးအတွက်၊ ငါ့အတွက်က ဒေဝီခင်
ဆိုတဲ့ ယမင်းအလှကိုပဲဟေ့'

'လုပ်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ရတော့လည်းအမြတ်၊ မရတော့
လည်း နှလုံးသားခံစားချက်အနှုံးပေါ့'

ခိုင်စိုးက ထိုသို့ပြောလည်း ကျွန်တော်မမူပါ။ ကျွန်
တော့်ရာဇဝင်မှာ အချစ်ဆိုတာ သိမ်းပိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုတာ
ကို ခိုင်စိုးနဲ့ သော်စိုးကို ဘီယာဆိုင်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး
ရှင်းပြရပါဦးမယ်။

x x x

အချစ်ကေးသံများ
အပြန်ပြန်လည်နိုးထလော့
ငါ့နှလုံးသားသည်
အချစ်ကေးသံချင်းသံစဉ်များဖြင့်
ဆွယ်ကောင်ပြိုက်နေချေပြီ။

ကျွန်

မ ပန်းချီဆွဲဖို့ လုပ်နေတုန်း ခြံထိပ်ကနေ ကား
ဟွန်းတီးသံကြားရတယ်။ အသံကဝေမာချို့ရဲ့ CODE မဟုတ်ဖူး။

“ဒေဇီ... ကားဟွန်းသံကြားပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်ဦး။ ဘယ်သူများလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်လေးမူယာခင်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရော ...

တံများဗျာ ကောင်းချင်တော့ ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတာ
က ကျွန်တော်တွေချင်နေတဲ့ သူနဲ့မှ တည့်တည့်ကိုတိုးလို့။
သူမခရာ အံ့လည်း အံ့အားသင့်နေပါရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့

လဲဆို ကျွန်တော်ကော ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူကိုပါ တွေ့နေ
ရလို့ပါ။

“ဟေ့တူမလေး... အန်တီကော ... မူယာခင်လေ”

ဦးအောင်စိုးသူတို့များ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူရဲ့ အဆက်
ဟောင်းကို မေးဖြစ်အောင်မေးလိုက်သေး။

“ဒေါ်လေး အိမ်ထဲမှာရှိပါတယ်။ ဘာကိစ္စလဲ...”

“ကိစ္စကတော့ဟေ့... တူမလေးရဲ့ ဒေါ်လေးအတွက်
ပေါ့ကွယ်”

ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူက ကားပေါ်ကနေဆင်းလိုက်
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်က ဆင်းလို့ပေါ့။

“လာပါ ... တူမရယ်... အိမ်ထဲသွားရအောင်”

ဦးလေး ဦးအောင်စိုးသူတို့များ ရဲချတ်ကတော့ ကမ်း
တုန်ပါပဲ။ သွက်သလားမမေးနဲ့။ သူများအိမ်ကို သူ့အိမ်အတိုင်း
ပဲ။

ဟိုကခေါ်တောင်မခေါ်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော်က
ဦးအောင်စိုးသူနဲ့ အိမ်ထဲဝင်တုန်း သတိထားမိတာရှိတယ်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒါက ခြံထောင့်မှာ နှင်းဆီပန်းအိုးကို နေရာမှ နေသူတစ်ဦးက ဘာကြည့်ကြည့်နေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

အသက်က ဦးအောင်စိုးသူနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပဲ။ တောတွေ ဘာတွေလည်း ကောင်းတယ်။ တစ်လောကလုံး သူ့စာစာ စားနေရသလိုမျိုးပဲ။

ဒါနဲ့ အိမ်ထဲကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။

ကျွန်မအံ့အားသင့်မိပါရဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒေါ်လေးကို ကြိုက်တဲ့ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ဦးလေးကြီးနဲ့ သူတို့ အိမ်ထဲ ရောက်လာသလဲလို့။ သေချာတာက ဝေမာချိုပြောလို့ပဲဖြစ်တယ်။ တွေ့မယ် ဒင်းတော့လား။

“ဒေါ်လေးရေ . . . ဒီမှာဧည့်သည်”

“ဘယ်သူတွေလဲကွဲ့”

အိမ်ထဲကနေ ဒေါ်လေး မုယာခင် အိမ်ရှေ့ဧည့်သည်ကို ထွက်လာရင်းက ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ ဦးအောင်စိုးသူကို တွေ့သွားတော့ . . . ။

“ကိုအောင်စိုးသူ . . . ရှင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလို လာတာလဲ . . . ဘာတိစ္ဆာလဲ . . . ရှင်တော့လေ . . . မကြီးမငယ်နဲ့”

“မုယာခင်ကလည်းလေ . . . ကိုယ့်ကိုဆို အပြစ်တင် စကားပြောဖို့ပဲတတ်တယ်။ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး။ ဟိုးတုန်းက အတိုင်းပဲ။ အဲ . . . လှတာလည်း အရင်လိုပဲ။ ဒီလိုကွာ . . . ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဟေ့ဝင်းအောင်ကြူ ပြောပြရင်းပြကွာ”

တော်တော်စကားကို လိပ်ပတ်မလည်တဲ့ ဦးအောင်စိုးသူ၊ သူပဲပြောတော့ မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။

“ဒီလိုပါအန်တီ . . . ဝေမာချိုကပြောလို့ပါ။ အန်တီကတဲ့ Conclusion အဖွဲ့ကို သိပ်ကြိုက်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ Live Show တုန်းက Conclusion အဖွဲ့ သီချင်းဆိုတာ ရိုက်ထားတော့ အခွေကတော့ မထွက်ရသေးဘူး။ အခုမှ Editing ပြီးတာ ဆိုတော့ အခွေအကြမ်းကို အန်တီနားထောင်ဖို့ ဦးလေးက တိုက်တွန်းတာနဲ့ ကျွန်တော်လာပို့တာပါ။”

“ဖြော် . . . Conclusion အခွေလား။ Live Show”

သီချင်းတွေလား။ အန်တီပြောမလို့။ အဲဒီ Live Show မှာ ဒင်းတို့
လေးတွေက သီချင်းနည်းနည်းပဲဆိုလို့ အန်တီကတောင် စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်နေတာ။ အန်တီခေမှာ ဒင်းတို့လေးတွေ အဲဒီညက
ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ပဲ ဖြေသိမ့်လိုက်ရတယ်။ သူတို့ ဝတ်တဲ့
ဝတ်စုံက ရှယ်ပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာလည်း ဒါမျိုးပဲဝတ်တာလေ။
သူတို့လေးတွေ ဝတ်ထားတာ လှလိုက်တာကွယ်။ အန်တီရဲ့
Heart ကို ညှို့ယူသွားတယ်”

“ဪ... အန်တီရယ်... Conclusion က တစ်ဖွဲ့
တည်း Live Show ရိုက်တာမဟုတ်လို့ သီချင်းနည်းနည်းပဲ
ဆိုဖြစ်သွားတာပါ။ နောက်သူတို့ Live Show အခွေထုတ်ဖြစ်ရင်
စိတ်ချသူတို့ကို အန်တီအကြိုက်ဝတ်စုံ တစ်စုံပြီး တစ်စုံလဲခိုင်း
မယ်”

“ဟယ် ... တကယ်... တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ အန်တီရဲ့”

“ဪ... နေဦး... မိအေးရေ... အအေးနှစ်
ခွက်ဖျော်လာပါဗျော့”

ဒေါ်လေးတို့များ ပြောမပြောချင်ဘူး ဖြစ်နေလိုက်
တာ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်မှ အားမနား။

ဒေါ်လေးက အဲဒီလို ပြောနေတဲ့အချိန် ဦးအောင်စိုး
သူဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ မျက်နှာက စူပုပ်နေလိုက်တာ။

“မူယာခင် ... အရင်တုန်းက သီချင်းမကြိုက်ဘဲနဲ့
အခုဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာတော့ ဂီတကို စွဲလမ်းသွား
တာပေါ့လေ”။ ဒါနဲ့... ရှင့်မှာလည်း အသက်က ရလာတာ
... လူငယ်တွေလိုပဲ လုပ်တုန်းလား။ တရားလေး ဘာလေး
မမှတ်ဘူးလား”

“မူယာခင်ကတော့ ပြောတော့မယ်ကွာ... ကိုယ့်ကျ
တော့ ပြောတယ်။ မူယာခင်ကျတော့ကော ...”

“ကိုအောင်စိုးသူ... ရှင်ကဘာလဲ စကားနိုင်လှတာ
သား။ ဒါက ကျွန်မဝါသနာပဲလေ”

ဦးအောင်စိုးသူခေမှာ ဘာစကားမှ မဟတော့။ ဪ
... ဒေါ်လေးတို့များ ပါဝါကြီးပုံများနော်။

www.burmeseclassic.com

“အတော်ပဲကွယ်။ ရွှေ့လကျရင် . . . ဒေဝီခင် မွေးနေ့ပွဲကို ဒီခြံထဲမှာလုပ်မယ်။ မင်းတို့က တေးထုတ်လုပ်နေ ဆိုတော့ တီးဝိုင်းတွေ၊ အဆိုတော်တွေရှိတာပဲ။ မင်းပဲ အကူညီ တောင်းရမယ်”

“ဟာ . . . ရတာပေါ့ . . . စိတ်ချ . . . ကျွန်တော် အားလုံးဆောင်ရွက်ပေးမယ်”

ဒေါ်လေးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

“မဒေဝီခင် . . . ဘာမှမပူနဲ့နော် ကျွန်တော် ထူညီ မယ်”

ကျွန်ကေ အလိုက်ဆင့် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“အေး . . . အေး”

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးအောင်စိုးသက ဒေါ်လေး အနား ကပ်လာရင်း -

“မူယာခင် . . . ကိုယ်သွားမယ် . . . မူယာခင်ရဲ့

နွေးနေရောက်တိုင်း ကိုယ်ဘုရားမှာ နှစ်စဉ်ကောင်းမှုလုပ်ပေး တာပြောဝါရစေ။ တိုယ်သွားမယ်”

ဦးအောင်စိုးသူဆိုတဲ့ လူကြီးက အလာကြီးပါပဲ။ အဲဒီ အားတစ်ခွန်းက ဒေါ်လေးမူယာခင်အတွက် ငိုငံကျအွားပါ တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးလေးဘတုတ်က အိမ်ထဲ ဝင်လာ တဲ့ . . .

“ဟေ့လူ . . . ကိုယ်မိဘမွေးနေ့တွေကော မှတ်မိ တဲ့။ ဘယ်နှခါလောက်ဘုရားမှာ မွေးသမိခင် မွေးသဖခင် နွေးနေရောက်တိုင်း ကောင်းမှုလုပ်ပေးဖူးသလဲ။ မလုပ်ရသေး ခင် သွားလုပ်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဘတုတ် စကားကြောင့် ဦးအောင်စိုးသူက အလိုက် ဆင့်ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါတယ်။

ဦးလေးဘတုတ်တို့ကတော့ ကလန်ပြန်ပြီလို့။

“ဒါ . . . ဒေါ်လေးရဲ့ အစ်ကို . . . ဒေဝီရဲ့ ဦးလေး

ဗ

● ပဉ္စမိနိဂါ

လေ”

ကျွန်မက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦးအိမ်ကနေ ပြန်သွားတဲ့

အခါ ဦးဘတုတ်က စကားတစ်ခွန်းပြောပါတယ်။

“ငါ့မြဲထဲမှာ လမ်းလုပ်ရာမလိုဘဲနဲ့ကို လမ်းဖြစ်တော့

မယ် . . . မူယာခင် နင်တော့ ဝက်သက်ပေါက်မယ်နော် . . .

ကြီးဝက်သက် . . . ဒေဝီခင် . . . နင်လည်း . . . အင်း . . .

ဇာတ်လမ်းကတော့စပြီ . . . အေး . . . ငါလည်း . . .

ဘတုတ် ငါ့အကြောင်းပြောမှာပေါ့”။

ဦးဘတုတ်က အဲဒီလိုပြောတော့ ဒေါ်လေး မူယာခင်

က ဂရုစိုက်ဖို့နေနေသာသာ စောစောကလာပေးတဲ့ Live Show

အကြမ်းခွေစက်ထဲထည့်နေရဲ့။

ကျွန်မကတော့ ဦးဘတုတ်ပြောသလိုပါပဲ။ ကျွန်မမြဲ

ထဲလမ်းဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။

ကိုယ်က ရေလာပြောင်းပေးမလုပ်ဖို့ဘဲ လိုတယ်လို့။

x x x

.

လုပ်ချင်သလို လုပ်ရလိုကတော့

အနာဂတ်တွေကို

ခပ်ပျားပျားလယ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

www.burmeseclassic.com

- ၆ -

“ဘယ်ကို သွားဦးမလို့လဲ ဒေဝီခင်ရဲ့”

“စင်ဒရဲလား ဖိနပ်ဆိုင်လေ”

“နင်ကလည်းဟယ်... ဝစ္စည်းတွေ ဒီလောက်ထဲ ထားတာ။ ဝယ်လို့ပဲ မကုန်နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ဝေမာချိုရဲ့ ငါ့မွေးနေ့ရောက်စီးဖို့ ဖိနပ်ဝယ်ဖို့လေ”

“နင့်မှာ ဒီလောက်ဖိနပ်တွေများတာဟယ်”

“ဝေမာချိုရာ နင်လည်း မိန်းမသားဖြစ်ပြီး အ၊ ထ၊ တာ၊ မိန်းမဆိုတာ ဖိနပ်တွေကို သဘောကျတယ်လေ။ ငါ့ နေ့မှာ ဖိနပ်အသစ်နဲ့ဆိုတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဝေမာချိုဆိုက ဘာစကားမှ မကြားရတော့ပါ။ နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ ဘိုးဘိုးရယ် ဖေဖေနှင့်မေမေတ. ကျွန်မ မွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ငွေဆယ်သိန်းပို့ပေးတယ်။

မွေးနေ့မှာ ဝတ်ဖို့အဝတ်အစားကို IVY မှာ သွားချုပ်။ ရွှေနန်းတော်မှာကျောက်စီထားတဲ့ ရွှေရင်ထိုးအပ်ထားတာ သွားလူ။

အဲဒီရွှေရင်ထိုးလေးက သေးပေမဲ့ ကျောက်တွေက မေမေရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက စုဆောင်းထားတဲ့ ကျောက်တွေ။ ဒီခေတ်ဈေးဆို တော်တော်ရမယ်။

ဒါကြောင့် ရွှေရင်ထိုးရရချင်းပဲ မိန်းမသားပီပီ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဆိုင်ကထွက်ထွက်ချင်းမှာပဲ အင်္ကျီမှာ ထိုး လိုက်တယ်။

ဒီနေ့ကျမှ ကျွန်မက ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဖူး။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ချိတ်ထမိကို ဝတ်ချင်လို့ ဝတ်လာမိတော့ အိုကေပဲ။ ကားမောင်းခါနီးတောင် ယောက်ျားတွေရဲ့ ကြည့်ခြင်းတောင်ခံရသေး။

သိပ်လှနေတဲ့ ငါပါလားဆိုပြီး ဘယ်ရမလဲ နည်းနည်း
တော့ 'ပဲ' တိုင်ရတာပေါ့။

စင်ဒရဲလား ဖိနပ်ဆိုင်ကတော့ ဝယ်သူတွေ ပြည့်နေ
တာပဲ။

မိန်းမတွေချည်းပဲ။ ပြထားတဲ့ ဖိနပ်တွေကို ကြည့်
လိုက်။ နမူနာစီးကြည့်လိုက်နဲ့။

ဆိုင်ထဲကို ကျွန်မနဲ့ ဝေမာအိုဝင်လာတာ ကိုခန့်မင်း
ထက်က သိပုံမပေါ်။ သူ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကလည်း
သတိမထားမိဘူး။

ဖိနပ်ဝယ်သူတွေကို ဖိနပ်တွေပြနေလေရဲ့။ ဆိုင်ထဲ
မှာ လွင့်ပျံ့နေတဲ့ သိချင်းသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်းလေး။

“ဘယ်လိုလဲ ... တော်တော်ရွေးရောင်းကောင်းနေ
တယ်ပေါ့”

“ဟာ ... မဒေဝီခင်”

ကျွန်မက နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ကိုခန့်မင်းထက်က

အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူ့လိုပဲ သူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

“ကျွန်မ ဖိနပ်လာဝယ်တာ ... ဒီတစ်ခါတော့ အလ
တားမပေးရဘူးနော် ... ပိုက်ဆံယူရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ... တောက်ထွန်းရေ ... နောက်
ရောက်လာတဲ့ ဖိနပ်ပုံဆန်းလေးတွေပြလိုက်ဦး”

သူ သူငယ်ချင်းက ဖိနပ်ပုံဆန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်
ကြီး ယူလာပေးတယ်။

“မဒေဝီခင် ... ဒါက စင်္ကာပူက ဖိနပ်ပုံစံကို မန္တ
လေးချုပ်နဲ့ ပြန်လုပ်ထားတာ။ မြန်မာပိုဆန်တယ်။ မဒေဝီခင်
နဲ့ လိုက်မှာပါ”

“ဒီဘက်က အစ်မလည်း စိတ်ဝင်စားရင် နမူနာစီး
ကြည့်လေ”

ဝေမာအိုက ရယ်ရင်းက

“ကျွန်မကို အစ်မလို့မခေါ်ပါနဲ့ ... အသက်ကမကြီး

သေးပါဘူး ဝေမာအိုလို့ပဲခေါ်ပါ”

www.burmeseclassic.com

“မယုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ဈေးရောင်းရတော့ အကျင့်
နေလို့ပါ”

ကျွန်မလည်း ကျွန်မနဲ့လိုက်မယ့် ဖိနပ်ကို ရွေးနေ
တယ်။ ဝေမာခွိုလည်း ဘယ်နေမလဲ။ ပြောတော့ ဘာဖြစ်တ
ညာဖြစ်တယ်နဲ့ သူလည်းရွေးတော့တာပဲ။ ကိုယ့်ထက်တော်
ဆိုးနေသေးရဲ့။

ကျွန်မတို့က ဖိနပ်တွေရွေးနေတုန်း တခြား ဝယ်
တွေလည်း စိတ်ဝင်စားစားနဲ့ ကျွန်မတို့ နားရောက်လာ
ပိုင်းရွေးတော့တာပါပဲ။

“ကဲ . . . သွားမယ်နော်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဖိနပ်ဖိုးကျသင့်ငွေပေးပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့တယ်။
ကားမောင်းနေရင်း ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ ဖိနပ်ကို သဘော
နေမိတယ်။ ဒီဖိနပ်က မွေးနေ့ရောက်ရင် ကိုယ်ဝတ်မယ့်
စုံနဲ့ လိုက်ဖက်ညီနေမှာ အမှန်ပဲ။

ကျွန်တော်က ဖိနပ် ရောင်းနေရင်းကနေ ဒေဝီခင်
ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာကို လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။

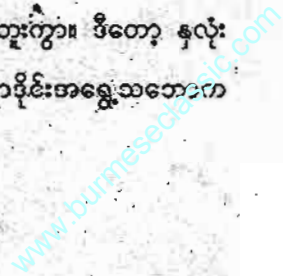
“ခန့်မင်းထက်ရာ ဒေဝီခင်က တော်တော်လှတာကွ။
ဖိနဲ့ဝတ်တာ စားတာကလည်း တော်တော်ကျက်သရေရှိတာ။
မင်းပြောပြောနေတဲ့ ရှာရာဗိုလာနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ကွာ။ ဒေဝီခင်က
ပိုလှတယ်ကွ”

တောက်ထွန်း၏ ပါးစပ်က မိန်းမသားတစ်ဦး လှ
ကြောင်းအိုးတူးတာမျိုးက အင်မတန်မှကို ကြားရခဲ့ပါသည်။

“တောက်ထွန်းရာ ဒေဝီခင်ကို ငါအကဲခတ်ကြည့်နေ
တာ အင်မတန် တည်ငြိမ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရင်
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ စနစ်တကျပြင်ဆင်ပြီးမှ လုပ်မယ့်ပုံပဲ။
မင်းတော့ အတော်ကြိုးစားရမှာ။ မင်းရဲ့ လေးလေးနဲ့တောင်
ကြာချင်ကြာသွားနိုင်တယ်။

မြင့်ငြိမ်က မှတ်ချက်ချပြန်သည်။

“ခေတ်တွေက မတူတော့ပါဘူးကွာ။ ဒီတော့ နှလုံး
သားဈေးရာ ကိစ္စတွေမှာလည်း ပါရာဒိုင်းအရွေ့သဘောက

ပြောင်းသွားပြီ။ ချဉ်းကပ်ပုံချင်းမတူတော့ဘူးလေ”

ကျွန်တော်က မြင့်ငြိမ်ကို စကားပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ဖိနပ်တွေကို စောစောတုန်းက ဒေဝီခင်တို့တို့ ပြုလို့ ပြန်သိမ်းနေတုန်းမှာ ဖိနပ်နမူနာတွေကြားထဲမှာ ကျောက်စိထားသော ရွှေရင်ထိုးလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျောက်စိထားတဲ့ ရွှေရင်ထိုးလေးကွ၊ စောစောတုန်းက ဒေဝီခင်ဖိနပ်ရွေးနေရင်း သူ့ဒဏ္ဍီရင်ဘတ်ကနေ ပြုတ်ကျခဲ့တာလား မသိဘူး”

“ခန့်မင်းထက်ကလည်းကွာ၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ် မြင့်ငြိမ်။ ဒီလိုလုပ်... ငါ ဒေဝီခင်တို့အိမ်လိပ်စာသိတယ်။ လိုက်ပေးလိုက်မယ်။ တကယ်လို့ သူ့ဟာမဟုတ်ရင်လည်း တစ်ခြားလူဟာဆိုရင် ဒီဆိုင်မှာ လာပြန်ယူမှာပဲ။ တောက်ထွန်းနဲ့ မင်းက ဒီကပဲ စောင့်နေ”

ကျွန်တော်ချစ်ခြင်းဆိုသလို ဒေဝီခင်တို့ အိမ်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

သမ္မာဒေဝီ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေတများ ဇာတ်လမ်းဆင်ပေးလိုက်လေရယ်သလားမသိပါ။

တားကို ပေါ်တီကိုဖောက်မှာရုပ်ရင်း ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လက်ကသယ်ရင်း ဖိနပ်ချွပ်ရင်းက ကိုယ့်ရင်ဘတ် ကိုယ်ငုံကြည့်မိရင်း ကျွန်မရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်မရဲ့ရင်ဘတ်မှာထိုးထားတဲ့ ဒီနေမှ ရွှေဆိုင်ကရတဲ့ ကျောက်စိထားတဲ့ ရွှေရင်ထိုးက ဘယ်မှာပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့သလဲမသိ။ ကားမောင်းနေရင်းဘာဖြစ်လို့ သတိမထားမိခဲ့ပါလိမ့်။

“ဦးဘတုတ်... ဦးရေ... လုပ်ပါဦး ဒေဝီ... ရွှေရင်ထိုးလေးဘယ်မှာကျ ကျန်ခဲ့သလဲမသိဘူး”

ဦးဘတုတ်က ရေပိုက်တွေကို ဘေးချရင်းက ကျွန်မရဲ့ အနားရောက်လာတယ်။

“နင်က ဘယ်မှာထားလို့လဲ”

“ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားတာ။ ဒီနေ့မှ ရတဲ့ဟာ”

“မိန်းမတွေများခက်ပါရဲ့... ကြားချင်ပါချင်လိုက်တာဆိုတာမပြောနဲ့... နာရီ၊ စက္ကန့်၊ မိနစ်တောင်မဆိုင်းဖူး။ နည်းတောင်နည်းသေးရဲ့။

“မနည်းဘူး ဦးရဲ့... သိန်းကျော်တယ်။ အရေးထဲ ဆူနေရသေးတယ်”

“ဘယ်တွေဝင်သေးလဲ”

“ဖိနပ်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတယ်။ ဝေမာချိုကို ကားနဲ့ သူ့အိမ်လိုက်ပို့တယ်။ ဒါပဲ တခြားဘယ်မှမသွားဘူး”

“ဒီလိုဆို ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ကျသလား မသိဘူး”

“ဒါဆို... ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ပြန်ကြည့်ပေါ့”

ဦးဘတုတ်က အဲဒီလိုပြောနေစဉ်မှာပဲ ခြံထဲကို ကားတစ်စီးဝင်လာတယ်။

ကျွန်မကြည့်လိုက်တော့ ကိုခန့်မင်းထက်ရဲ့ ကားဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ။ သေချာပါသည်။ ကျောက်စိမ်းဘေးသော ရွှေရင်ထိုးလေးသည် ဒေဝီခင်ပစ္စည်းဆိုတာ။

ပစ္စည်းပျောက်သဖြင့် စိုးရိမ်နေသော သောကအရိပ်ဆောင်ကို ဒေဝီခင်မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့နေရသည်။

ပြောမည့်သာပြောတာ။ ဒေဝီခင်များသည်လောက်သာကဖြစ်နေသည့် အမူအရာရှိနေတာတောင်မှ အတော်သေးကို လှနေသည်။

ဖိနပ်ဆိုင်လာတုန်းက အတိုင်းပင်၊ ခေတ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် တကယ်အလတ်ကြီးကိုရိုနေပါသေးသည်။

“မဒေဝီခင်... ဒီရင်ထိုးက မဒေဝီခင်ပစ္စည်းလား။ နိုင်မှာကျကျနဲ့ခွဲတာတွေလို့ လာပေးတာ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မအခု အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းမှ နေထိုင်ရင်ဘတ်ကိုယ်ငုံကြည့်ရင်း သတိထားမိတာ။ ကျေးဇူးပါပဲ”

ဒေဝီခင်က ဝမ်းသာအားရ အမူအရာမျိုးဖြစ်ရင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ဝေးသော ရင်ထိုးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ယူလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

“မဝင်တော့ဘူး၊ မဒေဝီခင်၊ ဆိုင်ကို ပြန်သွားရဦးမယ်”

“ဒါဆို . . . ဒေဝီ . . . မွေးနေ့ပွဲနီးမှ ဖိတ်စာပို့လိုက် မယ် . . . လာဖြစ်အောင်လာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်တော်နှင့် မဒေဝီခင် စကားအချိအချ ပြောနေ တာကို ဒေဝီခင် ဘေးနားတွင်ရှိနေသော မျက်နှာထားတင်း တင်းနှင့် ဦးကျော်သီဟတို့အရွယ်လောက်ရှိမည့် လူတစ်ဦးက အကဲခတ်နေပါသည်။

“နေပါဦးကွ . . . မင်းကိုမေးရဦးမယ် . . . မင်းက ဒေဝီခင်ရဲ့ လိပ်စာကို ဘယ်လိုသိထားလဲ”

ခပ်မာမာထန် ပုံစံမျိုးနှင့်ဦးလေးကြီးက မေးလိုက် သည်။ မေးပုံတ ရုပ်ရှင်တွေထဲက လူကြမ်း အမူအရာမျိုး အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

“တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်ဖိနပ်ဆိုင်မှာ မဒေဝီခင် ဖိနပ်လာဝယ်ရင်းကနေ တွေ့ကြရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာပါ”

“ဟေး . . . မင်းကတော့ ဒီကို အကြောင်းကိစ္စတိုက် ဆိုင်လို့လာတာကိုး။ ဟိုတစ်ယောက်ထက်တော့ သာသွားပြီ”

“အို . . . ဦးဘတုတ်ကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး”

စိတ်ညစ်သလို အမူအရာမျိုးနှင့် ဒေဝီခင်က ပြော လိုက်သည်။

“လမ်းကတော့ ထပ်ဖြစ်ဦးတော့မှာပဲဟေ့”

ဦးဘတုတ်က ဘာကိုဆိုလိုပြီး ဘာပြောတယ်မှန်း ကျွန်တော်မသိ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကားမောင်းပြီး ဒေဝီခင်တို့ ခြံထဲ မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သေချာပါသည်။ လမ်းကတစ်လမ်းမောင်းမက ဒေဝီ ခင်တို့ခြံထဲမှာ ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပြ လိုက်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

ဝဲပံ့ပုကို
လိုသလို
ထုတ်ပသုံးလိုကတော့
လက်ထဲ
လိုချင်တာက
တောတောသီ
အလွယ်တကူ
ရောက်လာမှာပဟုတ်ဘူး။

“အလုပ်များရွှပ်တာကို ရွှပ်တယ်လို့ကို မထင်ဘူး။

အခုလည်း ကြည့်ဦးလေ”

မနက်ဖြန်ဆို ဒေဝီခင်ရဲ့ မွေးနေ့၊ အဲဒီမွေးနေ့ညမှာ
ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးတဲ့ တီးဝိုင်းက ဖျော်ဖြေမှာလေ။

ကီးဘုတ်သမား၊ ဂစ်တာသမား အားလုံးက အိုကေ။
အဆိုတော်တလည်း အိုကေ။ အဲ... အန်တီမူယာခင်ကြိုက်တဲ့
Conclusion အဖွဲ့ကိုလည်း တစ်စုခွဲလောက်ဝင်ဆိုပေးပါလို့ ပြော
ရသေးတယ်။

ဒါနဲ့ ချွေဆီထည့်ရမှာ။ ဒါမှအန်တီမူယာခင်က သ
ဘောကျ၊ ဒေဝီခင်ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကို
အသိအမှတ်ပြု။

ဖျော်တာကတော့ ကျွန်တော့်ထက် ပိုဖျော်တဲ့ သူရှိ
သေးတယ်။

ဘယ်သူရမလဲ။ ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူပါ။

အခုလည်း သော်မိုးနဲ့ နိုင်စိုးကို ခေါ်ပြီး အကြံတောင်း
နေပြန်ပြီလေ။

“ဦးလေး ဒီပုံနဲ့ကတော့ မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သော်မိုးရ”

“ဦးလေးစဉ်းစားကြည့်။ ဒေါ်မူယာခင်က ဒီလောက်
အလှအပဲကြိုက်တာ မထမဦးဆုံး ဦးလေး စလုပ်ရမှာက နည်း
နည်းဆံပင်ဖြူစပြုနေတဲ့ ဦးလေးရဲ့ဆံပင်ကို အနက်ဆိုးရမယ်။
ဒါမှဆံပင်နက်ရင် လှပုံစံပြောင်းသွားတော့ ဦးလေးရုပ်နုသွား
မယ်။ ပြီးတော့ဦးလေး မျက်နှာပေါင်းတင်ရမယ်”

“ဟေ”

“မဟေနဲ့ဦးလေး . . . ဒေါ်မူယာခင်က အလှအပ
ကြိုက်တော့ ဦးလေးက သူ့ကို သူ့ကြိုက်တဲ့ အလှအပ ပစ္စည်း
မျိုးလက်ဆောင်ဝယ်ပေးရမယ်။ ဘယ်မိန်းမ မဆို လက်ဆောင်

ပေးရင် မယူချင်တာမရှိဘူး”

သော်မိုးစကားကို နားထောင်နေတဲ့ ဦးအောင်စိုးသူ
ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟာကွာ . . . မင်းတို့ဟာက အရင်းအနှီးကြီးလှ
ချည်လား . . . ကျောင်းတုန်းက မူယာခင်ကို ငါပိုးတုန်းက
ဒီလောက်မကုန်ပါဘူး”

“ဦးလေးတ အဲ့ဒီလို ကပ်စေးနဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ။
ကျွန်တော်တို့ပြောသလို ဦးလေးစဉ်းစားမိလား။ အဲ့ဒီတုန်းက
လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါက ငါနဲ့ဖြိုင်ဘက်
ကျော်သီဟရဲ့ အရိပ်အခြေအနေကိုပဲ ထောက်လှမ်းစောင့်
ကြည့်မော့ဆက်လုပ်နေရတော့ မသိလိုက်ဘူး”

“ဒီတော့ ဦးလေး . . . မနက်ဖြန်မွေးနေ့ပွဲအဖီ ဒေါ်မူ
ယာခင် အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်ပြလိုက်”

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဖြူထဲသွားမယ်။ မျက်နှာကို ပေါင်းတင်မယ်။ ပြီး

တော့ဆံပင်ဆိုးဆေးဝယ်မယ်။ ဆံပင်ဆိုးမယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဆံပင်ကတော့ အိမ်မှာပဲ ဆိုးမယ်ကွာ။ ငါ့ဆံပင်က နည်းနည်းလေးရှိတာ။ ဆိုင်မှာဆို မတန်ဖူး။ ပိုက်ဆံတွေနုပျောစရာ။ မျက်နှာပေါင်းတင်တာနဲ့ မူယာခင်အတွက် လက်ဆောင်ဖိုးက ရှိသေးတယ်။ ဒါတော့ ရင်းရမှာပေါ့ကွာ”

သော်မိုးနဲ့ ဦးအောင်စိုးသူတို့ နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညှိနေလိုက်ကြတာ။

“ဦးလေးတို့ဟာကဗျာ။ ဒေဝီခင်ရဲ့ မွေးနေ့ကို အမှီသဟဲဖြုပြီး ကြံစုပ်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဒီမှာ ခိုင်စိုး . . . ငါက ကြံစုပ်ရင် သွားနာတယ်။ အခုဟာက ကြံစုပ်တာမဟုတ်ဖူးဟေ့။ အချို့ရည်ပုလင်းကို ပိုက်နဲ့စုပ်သောက်တာမှတ်ထား”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဦးအောင်စိုးသူက သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ သေချာပြီ ပိုက်ဆံသွားယူနေပြီဆိုတာ။

ကျွန်တော်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ လက်ကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်

ကို ချိုင်းခြားညှပ်ပြီး ထွက်လာတယ်။

“သော်မိုးသွားမယ် လုပ်လုပ်။ ခိုင်စိုးလိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်ပါဘူးဗျာ . . . သော်မိုးစတဲ့ ဇာတ်လမ်း

သော်မိုးရှင်းမယ်”

ကျွန်တော်တွေ့နေမိပါတယ်။ ပြန်လာရင်တော့ တစ်

ခုခု ထူးခြားလာမှာလို့။

“မျက်နှာပေါင်းတင်မယ်”

“အစ်ကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒီက ဦးလေး”

“ဟီး . . . ဟီး”

ဖြူးတီးဆလွန်းက ကောင်မလေးတွေက သော်မိုးစကားကြောင့် ဦးအောင်စိုးသူကို ကြည့်ပြီးရယ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ . . . ဘာရယ်တာလဲ”

ဦးအောင်စိုးသူက ကောင်မလေးတွေကို လှမ်းပြော

www.burmeseclassic.com

လိုက်တယ်။

“လာ... ဘကြီး... ဒီခုတင်ပေါ်တက်ဖျတ်နာကို
အရင်ဆေးရမယ်”

“ဟဲ့... ငါ့ကို ဘကြီးလို့မခေါ်နဲ့... အသတ်က
သိပ်မကြီးသေးဘူးဟာ”

အဲ့ဒီနောက် ဦးအောင်စိုးသူတစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်
မှာ တောင့်တောင့်ကြီး မျက်နှာပေါင်းတင်ခြင်းကို ခံနေလေရဲ့။

ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်နှာပေါင်းတင်ထားတဲ့ ဦးအောင်
စိုးသူရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ဒေါ်မူယာခင်တွေ့လို့ကတော့ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ထွက်များပြေးလေမလားမသိ။

“ငါ့ရုပ် ... နုသွားပြီမတုတ်လား”

“နုသမု သိပ်နုပေါ့ဦးလေးရာ၊ ဒေါ်မူယာခင် ကြွ
လောက်တယ်”

သော်မိုးစကားကို ဦးအောင်စိုးသူ သဘောကျသွား
တယ်။

“ကဲ... ဒီခတိုးဆိုင်မှာ ရွေးကွာ... ဘာဝယ်ပေး
ရင် ကောင်းမလဲ”

“ရေမွှေးဝယ် ဦးလေး”

“ဖွေးကြီးတဲ့ ရေမွှေးမှ ကောင်းမှာ ဝယ်ရမှာပေါ့ကွာ။
ဒီလောက်တော့ရင်းရမှာပေါ့”

ဒီလောက်ကပ်စေးနဲ့တဲ့ ဦးအောင်စိုးသူများ အချစ်
ရေးအချစ်ရာကျတော့ မမြင်းဘူးဘျား။ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းနှစ်
သောင်းဝယ်ပုံများ ပက်ခနဲပဲ။

“ဦးလေးလာ ... ဒီကောင်တာမှာ ဆံပင်ဆိုးဆေး
မေးရအောင်”

“သော်မိုး... မင်းမေးကွာ... အဲ့ဒီကောင်တာက
ကောင်မလေးကို ငါမေးရမှာရှက်လို့၊ ငါ မင်းနောက်မှာနေနေ
မယ်”

သော်မိုးလည်း ပေါက်တဲ့ နဖူးမထူးတော့တာမို့

“ဆံပင်ဆိုးဆေးလိုချင်လို့ပါ”

“ဘာအရောင်လဲ”

“အနက်ရောင်ပါ”

အရောင်းကောင်တာက ကောင်မလေးက သော်မိုးရဲ့ ဦးခေါင်းကို မသိမသာ အကဲခတ်တော့ သော်မိုးက ဒီ အသက်အရွယ်ကလေးနဲ့ ဆံပင်တွေဖြူလို့ ဆေးဆိုးနေရတယ် လို့ ထင်တော့မှာပဲလို့ တွေးမိရင်း ဦးအောင်စိုးသူ့ကို ဘကြည့် ကြည့်လိုက်တယ်။

သော်မိုးနောက်မှာရှိတဲ့ ဦးအောင်စိုးသူက ရယ်ပြလို့။

“ဆံပင်ဆိုးဆေးက အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဘယ်တံဆိပ် သုံးချင်တာလဲ”

ကောင်မလေးက မေးတယ်။

“ဦးလေးဘယ်တံဆိပ်သုံးချင်လဲ”

“ဘာတံဆိပ်တွေရှိလဲ”

“ညီမလေး ဘာတံဆိပ်တွေရှိလဲ”

“လိုလိမ်း၊ ဂျပ်မော်ဒယ်လ် အများကြီးပဲ”

“ဦးလေး လိုလိမ်း၊ ဂျပ်မော်ဒယ်လ် အများကြီးပဲတဲ့”

သော်မိုးက အဲ့ဒီလို ဦးအောင်စိုးသူ့ကိုပြောတော့

ဦးအောင်စိုးသူက သူ မဝယ်သလို ရှက်သလို အမူအရာနဲ့ -

“မင်းအဖေက လိုလိမ်းကြိုက်တယ်လေ”

“ဪ... ညီမ ... လိုလိမ်း”

“လိုလိမ်းက နှစ်ထောင်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ဝယ်လေ ... မင်းအဖေက နှစ်ထောင်ဆိုလည်း ဝယ်မှာပဲ”

“ဒါဆို ပိုက်ဆံပေး”

“အေး .. အေး.. မင်းအဖေပေးတဲ့ ပိုက်ဆံရော ဒီမှာ နှစ်ထောင်”

“ရော ညီမ”

အရောင်းကောင်တာကကောင်မလေးကို သော်မိုးက ဦးအောင်စိုးသူပေးတဲ့ ငွေနှစ်ထောင်ကိုပေးလိုက်တယ်။

“လိုလိမ်းက ကောင်းတယ်။ လူကြီးတွေက ဒါပဲဆို

တာ။ အစ်ကိုအဖေသဘောကျမှာပါ”

ကောင်မလေးက သော်မိုးကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်တယ် တူမရဲ့ သူ့အဖေက ဒါပဲဆိုတာ”

ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ စကားအဆုံး သော်မှီးက ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ လက်ထဲ လိုလိမ်းဘူးထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“အေးအေး... မင်းအဖေသဘောကျတာ ဒါပဲ”

ဦးအောင်စိုးသူ စကားအဆုံး သော်မှီးက သူ့နဖူးကို သူ့လက်နဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်။

သေပြီဆရာလို့ ပြောမလို့ပါပဲ။ ဦးအောင်စိုးသူက သူ့ဆံပင်ဆိုးဆေးဝယ်ရမှာ ရွတ်လို့ သော်မှီးကို ဝယ်ခိုင်းခါမှ ကောင်မလေးကမေးတိုင်း ဦးအောင်စိုးသူက သူ့အဖေအတွက် လို့ ပြောပြောနေတော့ သော်မှီး ခမျာ ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ သားဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်သွားတာ မသိလိုက်လေခြင်းလို့။

တော်တော်ခုကွပေးတဲ့ ဦးအောင်စိုးသူ။

“ဒါပဲ... သော်မှီးရ... အချစ်အတွက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရင်းရတယ်။ အခုငါ့အရင်းအနီး ဘယ်လောက်ကြီးလဲ။ မျက်နှာပေါင်းတင်ရတယ်။ ဆံပင်ဆိုးဆေးဝယ်ရတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ရတယ်။ ဘယ်လောက်ရင်း

ရသလဲ။ ဒီလိုရင်းမှ မေတ္တာကို ရမှာမို့လား။

“တော်ပါဦးလေးရာ။ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ဝယ်လို့ရရဲ့ သားနဲ့ မဝယ်ရဲလို့ ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ခိုင်းတာ ကျွန်တော့်မှာ ဦးလေးရဲ့ သားကိုဖြစ်နေလို့”

ဦးအောင်စိုးသူက ရယ်မောရင်းမှ

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ဒါလည်း ရင်းတယ်လို့ သဘောထား”

“ဦးလေးကလည်း ဦးလေးရဲ့ သားဖြစ်ခံရတဲ့ အရင်းအနီးကလည်း ကြီးမှကြီးဗျာ။ ဒီအရင်းအနီးက အတော်ဆိုးတယ်။ ကိုယ့်အဖေပါ ပေးရမလို့ ဖြစ်နေတယ်”

သော်မှီးက ခုထိအောင်သက်သက်ဖြစ်နေတုန်း။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်။ ဦးလေး အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုရင်းတာမျိုး ဟိုကောင် ကျော်သီဟ ရင်းရဲမလား။ ဒီကောင် ဒီလောက်ငွေကုန်ကြေးကျခံမလား။ အချစ်နဲ့ပတ် သက်လာရင် ငွေကုန်ကြေးကျခံနိုင်မှကွ။ ဟုတ်တယ်မို့လား”။

“အင်း”

သော်မိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဟာ . . . အတော်ပဲဟေ့ . . . ရှေ့မှာ ဘယာကြော်
သည်ပါလား၊ ဝိုက်ဆာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဦးအောင်စိုးသူက လမ်းလျှောက်လာရင်း ဘယာ
ကြော်သည်ကို တွေ့လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုရောင်းလဲဟေ့”

“တစ်ထုတစ်ထယ်ပါ”

ဘယာကြော်သည် တုလားက ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဒါဆို . . . တစ်ရာစိုးထည့်ကွာ”

ဘယာကြော်တုလားက ဘယာကြော်ကို ကြပ်ကြွပ်
ဖိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ဦးအောင်စိုးသူကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဘယာကြော် . . . ဝိုက်ဆာတာနဲ့
အတော်ပဲ”

“ဟေ့ . . . သော်မိုး . . . ပေးလိုက်ကွာ . . .
တစ်ရာတဲ့”

“ဗျာ . . . ဦးလေး”

သော်မိုးတစ်ယောက်အိတ်ကပ်ထဲကနေ ငွေတစ်ရာ
ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဪ . . . ဦးအောင်စိုးသူတို့များ အချစ်အတွက်
တော့ အကုန်ကျခံတယ် ရင်းတယ်ပြောပြီး ဘယာကြော်ဖိုး
တစ်ရာကျတော့ အကုန်မခံ၊ သူများကို ဝယ်ကြွေးခိုင်း၊ ဒီကြား
ထဲ သူ့သားဖြစ်ရသေး။

သူစပေးတဲ့ဇာတ် မှားလေပြီလို့။

ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

သော်မိုးတစ်ယောက် ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ အကြောင်း
ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားပြီဆိုတာ။

* * *

မင်းရဲကောင်းကင်မှာ

တိမ်တိုက်တွေ
လွင်ပျော့လာတာမဟုတ်ဘူး။
အချစ်တွေ
ပျော့ပါလာတာပါကွယ်။

- ၈ -

“ ကိုယ်တော်တို့ စောင့်ရှောက်ပါ။ အချစ်နဲ့တွေ့တဲ့
အခါ ဘေးမသိရန်မခပါစေနဲ့”

ကျွန်တော်နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားပါသည်။ လေး
လေး ဦးကျော်သီဟကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဒေဝီခင်၏ မွေးနေ့ပွဲကို သွားပါမည်ဆိုပါမှ လေး
လေးက နတ်စင်ရွှေမှာ လက်အုပ်ချီ ဆုတောင်းလို့နေသေး
သည်။

သည်ညမှာမှ လေးလေးဦးကျော်သီဟက အပြတ်ရှိုင်း
ထားသည်။

“လေးလေးကလည်းဗျာ မကြီးမငယ်နဲ့”

“မင်းမသိဘူးနော် . . . လေးလေးက ကိုယ့်အယူအဆ နဲ့ကိုယ်ကွ။ ကိုယ့်တုံ့စောင့်ရွှောက်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေကို တိုင် တည်ရတာပေါ့ကွာ။ ခင့်ကိုက အခုမှပြန်စရာမှာ”

ကျွန်တော်ကတော့ ဒေဝီခင်မွေးနေ့အတွက် ကျွန် တော်ပေးမည့်မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ဒေဝီခင်က သ ဘောကျမှာပဲလို့ ကားမောင်းရင်းတွေးနေမိပါသည်။

“ခန့်မင်းထက်ရာ လေးလေးမုင်ခုန်လိုက်တာကွာ။ ခင်နဲ့ ဝုတ်ယွှိပြန်တွေ့ရမှာဆိုတော့ . . .”

“လေးလေးအခုသွားမှာက ဒေဝီခင်ရဲ့ မွေးနေ့နော်။ လေးလေးရဲ့ခင် မွေးနေ့မဟုတ်ဘူး”

“လေးလေး သိပါတယ်ကွာ”

ဒေဝီခင်တို့ ခြံနားရောက်ခါနီးမှာ တီးဝိုင်းက တီးခတ် နေတာကို ကြားနေရသည်။ ကားတွေကလည်း ခြံရှေ့မှာ ရပ် ထားသည်။

“ကိုခန့်မင်းထက်လာလာ . . . ဪ . . . ဦးလည်း

ပါတာကိုး”

ခေတ်ဆန်ဆန်ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒေဝီခင်သည်တကလွန်နတ်သမီးလေးလိုပါပဲ။

“ဒီရင်ထိုးလေးက ကိုခန့်မင်းထက်ကြောင့် ပြန်ရတာ။ ဒါကြောင့် ဒီညမှာ ရင်ဘတ်ထိုးလို့ရတာ။ ဪ . . . အတော် ပဲ . . . ဒေဝီ Birthday ကိတ်လို့ရင် လက်ခုပ်တီးပေးရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရော . . . ဒီမှာ . . . ဒါ . . . ကျွန်တော့် ရဲ့ လက်ဆောင် . . . တန်ဖိုးတော့မကြီးပါဘူး။ လောကနီတိ စာအုပ်လေး ဒါတို့ဆောင်ထားရင်း လောကမှာနေလို့ရပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဒေဝီခင်က ကျွန်တော်နှင့် ဦးကျော်သီဟကို စားပွဲ လွတ်တစ်လုံးရှိရာခေါ်သွားသည်။

“မဒေဝီခင် . . . မွေးနေ့ကိတ်လို့တော့မလား . . .

မလို့ရပြီ။ တီးဝိုင်းကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ကိုဝင်းအောင်ကြူ သဘောပဲလေ”

“ဪ . . . ကိုဝင်းအောင်ကြူ မိတ်ဆက်ပေးရဦး

မယ် . . . ဝါကိုခန့်မင်းထက်တဲ့”

တစ်ခါက တောက်ထွန်းပြောသော စကားကသေချာ
သွားပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည့် ဝင်းအောင်
ကြူဆိုသူက လေးလေး၏ ရည်းစားလူဘက် ဦးအောင်စိုးသူ
၏ တူဖြစ်နေသည်။

“ကဲ . . . ကိုခန့်မင်းထက်လာ”

ကျွန်တော့်ကို ဒေဝီခင်က မွေးနေ့ကိတ်မုန့်လှီးမည်
နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဝင်းအောင်ကြူဆိုသော သူကလည်း ပါလာသည်။
မွေးနေ့ကိတ်နားမှာ ဒေဝီခင်၏ သူငယ်ချင်းများနှင့်
ဒေါ်မူယာခင်ကို တွေ့ရသည်။ သည်အမျိုးသမီးကြီးနှိုင်းထား
တာက ကိုယ်တိုင်မွေးနေ့ပွဲဆင်နွှဲနေသလားပင်။

“ဒေဝီ . . . လာလေ . . . တူမလေး”

ဒေဝီခင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ကိတ်မုန့်ဘေးတွင်
ချထားသော ဓားကို ပေးလိုက်သည်။

“Happy Birthday To You.

Happy Birthday To You.

Happy Birthday To You.”

တီးဝိုင်းမှမွေးနေ့သီချင်းကို တီးခတ်သံနှင့်အတူ အနီး
အနားမှာရှိသော လူတွေကပါ မွေးနေ့သီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုကြ
သည်။

ဒေဝီခင်က ကိတ်မုန့်ကို ဓားနှင့်လှီးလို့၊ ဒေါ်မူယာခင်
က ဒေဝီခင်အား ကိတ်မုန့်ခွဲကျွေးသည်။ ဒေဝီခင်ကလည်း
အနီးနားရှိ သူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်ခွဲကျွေးသည်။

“မဒေဝီခင် . . . ကျွန်တော်အဖေမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ဦး
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုခန့်မင်းထက် . . . ဒေဝီ ဧည့်သည်တွေ
သွားညှော်ခံလိုက်ဦးမယ်”

ဝင်းအောင်ကြူဆိုသူကတော့ ဒေဝီ၏ အနားမှာ တစ်
လည်လည်နှင့် ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်ထိုင်နေရင်း သီချင်း
ဆိုသံကို နားဆင်နေရင်းမှ မြင်နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

“လေးလေး . . . လေးလေးရဲ့ ခင်ကို သွားနှုတ်ဆက် ဦးလေ။ လေးလေး ဒီမှာထိုင်နေတာ သူ့ မတွေ့ဘူးလေ”

တစ်ချိန်လုံး ဘာစကားမှမဆိုသော ဦးကျော်သီဟက

“ခင့်ကို တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ် အဆောင် ဒင်နာ ညစာ စားပွဲမှာ လေးလေးက ဟောဒီလို ခုံမှာထိုင်ရင်း ခင့်ရဲ့ အလှကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားခဲ့တာကွာ။ အခုလည်း ဒီအရသာ ပြန်ရသလို ခံစားရတယ်။ တကယ့်လွမ်းစရာပါပဲ။

“လွမ်းတာက နောက်မှထားပါ။ဟော . . . ပြောရင်း ဆိုရင်း ဒေါ်မူယာခင် ဒီဘတ်လာနေတယ်”

ကျွန်တော်က ဒေါ်မူယာခင် ကျွန်တော်တို့ နားသို့ လာနေတာကို မြင်သည့်အတွက်ကြောင့်ပါ။

“ဘုရားသိကြားမလို့ ခင် . . . ဒေါသသံပါပါနဲ့ မပြော ပါစေနဲ့ကွာ”

ဦးကျော်သီဟက တုန်ရင်နေသော အသံနှင့် ပြော လိုက်သည်။

“ခင်”

“ဟင် . . . ကိုကျော်သီဟ . . . ရှင် . . . ဒီကို . . . ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

မထင်မှတ်ထားသလို ဗိုဉ်းညီညီ အမူအရာနှင့် ဒေါ်မူယာခင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ . . . ကိုယ့်တူလေ . . . ခင်ရဲ့ . . . မွေးနေ့ဖိတ် လို့ လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ . . .”

“ဪ . . . ဒေဝီရဲ့ ရင်ထိုးလာပေးတဲ့ ကောင်လေး က ရှင်တူကိုး . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင် . . . ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူပါ။ ကိုယ်ကတစ်ကိုယ်ရေသမားဆိုတော့ သူနဲ့အတူနေတယ် လေ။ ဒီနေ့ထိ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ဘယ်သူမှ . . .”

“မူယာခင် . . . မူယာခင်”

“ကိုအောင်စိုးသူ”

ပြောပြီဆိုလျှင် ဘရိတ်မအုပ်သလိုမျိုး စကားကို တရ စပ်ပြောသည့် ဦးကျော်သီဟတစ်ယောက် စကားမဆုံးခင် ဒေါ်မူယာခင်ရဲ့ နာမည်ခေါ်ပြီး လူတစ်ယောက် ရောက်လာ

www.burmeseclassic.com

သဖြင့် အကြည့်မှာ ချက်ခြင်း ဦးကျော်သီဟ မျက်နှာနိုးမြန်း သွားသည်။

ပွဲတတော့ ကြည့်ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်အခုမှ ဘုရား တမိပါသည်။ လူကြီးတွေ စကားများကြလျှင် အခက်၊ ရန်သူ တော်နှစ်ယောက်တွေမှ တွေ့တတ်ပလေစ။

“ကျော်သီဟ . . . မင်းဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာ လဲ . . .”

“ဒါမင်းသိစရာမလိုဘူး . . . သိချင်ရင်လည်း မင်း မှတ်ထား။ ကံကြမ္မာနတ်သားက စိတ်ထားကောင်းသူတွေ အတွက် ပို့ပေးလိုက်တာကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းက ငါ့ကို စိတ်ယုတ်မာရွံ့သူလို ပြောချင်တာလား”

“ဒါကတော့ မင်းရေးခဲ့တဲ့ မင်းသမိုင်း စာမျက်နှာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

“ဒီမှာကျော်သီဟ . . . ငါ့ရဲ့ စာမျက်နှာတွေမှာတ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေပဲရှိတာကွ”

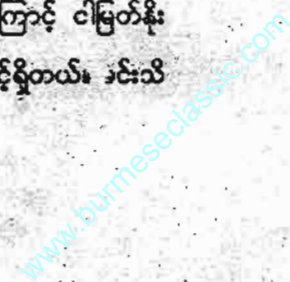
“အေး . . . ရှိခဲ့ရင်လည်း အဲ့ဒီအချစ်ဆိုတာကြီးက မင်းရဲ့ ယုတ်မာမှုဆိုတဲ့ အရာကို မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်ထားတာပဲ ပြစ်မယ်”

“ငါယုတ်မာတာမဟုတ်ဘူးကွ။ အမှန်တရားဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မှုယာခင်ကို ပေးဖတ်ခဲ့တာ”

“ခင့်ကို မင်းပေးဖတ်ခဲ့တဲ့ စာမျက်နှာတွေက မင်းလုပ် ကြံခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ရေးသားထားတဲ့ အမှားတွေက”

“နေပါဦး . . . မင်းက . . . ခင် . . . ခင် . . . ခင်နဲ့ မင်းနဲ့မှုယာခင်နဲ့က ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ မင်း ခေါ်စရာမလိုဘူး”

“ဟေ့ကောင် အောင်စိုးသူ . . . မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဒီနေရာ မှာလွဲပြီ။ မင်းက ခင့်မေတ္တာရရှိကို ယုတ်မာကုန်းချောကောက် တုတ်မှုတွေနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထားတယ်။ ငါကခင့်မေတ္တာရရှိကို ခင့်အပေါ်မှာထားရှိသော ငါ့ရဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ထားတယ်။ အဖြူထည်သန့်သန့်လေး။ ဒါ့ကြောင့် ငါမြတ်နိုး သူကိုငါ့ဘာသာငါ ခင်လို့ခေါ်တာ ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဝင်းသိ

ဖို့က လူဝါးစပ်က ထွက်တဲ့ လေကို မင်းကန့်သတ်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်း ခွင့်မရှိဘူး”

ကျွန်တော်အတော်စားသွားပါသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ကောလိပ်ရှင်နေဝင်းနှင့်မြတ်လေး အပြန်အလှန်စကားပြော နေသလိုပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မူယာခင်လည်း အတော်စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။

“တော်ကြပါတော့ . . . ရှင်တို့နှစ်ယောက် စကား ပြောတာက စကားရည်လှပွဲလိုလို၊ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းလိုလို နဲ့ ဘာတွေလဲ”

သည်လူကြီးနှစ်ယောက်အပေါ် ဒေါ်မူယာခင် ဩဇာ တော်တော်လွန်းသည်ထင်ရပါသည်။ နှစ်ယောက်သား ကလေး တွေအလား စကားသံထွက်မလား။

“မူယာခင် . . . ရော . . . ဒါ . . . ကိုယ့်လက်ဆောင်။ ရေမွှေးကြိုက်တတ်တယ်မို့လား . . . နိုင်ငံခြားက မှာပေးတာ ယူလိုက်နော်။ အမှတ်တရပေါ့ . . . မူယာခင် ဘာကြိုက်သလဲ ဆိုတာ ကိုယ်ဒီနေ့ထိ သိနေတာ အံ့အားသင့်မှာပေါ့”

“ဟယ် . . . ရေမွှေး . . . ကေးဇူးတင်တယ်”

ဒေါ်မူယာခင်၏ မျက်နှာက ဝင်းပ သွားသည်။ ဦးထွော်သီဟမျက်နှာကညှိုးကျသွားသည်။ တော်တော်ကို အထိနာသွားသည့်ပုံဖြစ်သည်။

“ဒေါ်လေး . . . ရွှေကိုလာ . . . ဟိုမှာ Conclusion အဖွဲ့ဆိုမယ်တဲ့”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား ဝေမာချို . . . လာပြီ . . . လာပြီ”

သည်အဒေါ်ကြီးများဖြစ်ပုံ၊ တစ်ခါတည်းအနီးအနား ကနေ ဆုတ်ခြေတင်ပြေးတော့သည်။

“အောင်စိုးသူ . . . ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအောက်လမ်း နည်းက သာသွားပြီပေါ့ကွာ။ အေး . . . ရေရှည်စစ်ပွဲမှာ မင်း တောင့်ခံနိုင်အောင် မင်းရဲ့ကတုတ်တျင်းကို အခိုင်အမာတူး ထား။ ငါ့ထပ်ပြောမယ်။ မင်းကတုတ်တျင်းက သေတွင်းမဖြစ် စေနဲ့”

“ခန့်မင်းထက် . . . မင်းဒီမှာ ဆက်နေချင်နေ။ ငါ တော့ ဒီတောင့်နားနေရတာ မသတိဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ကျော်သီဟ မင်းလွန်လာပြီနော်”

“ဟာ . . . ဦးလေးတို့ကလည်းဗျာ”

ကြာကြာနေလျှင် လူကြီးတွေရန်ပွဲ အသွင်ဆောင်လာ
တော့မှာမို့ ဦးကျော်သီဟကို အတင်းဆွဲခေါ် ဒေဝီခင်ထံပြန်
တော့မည်အကြောင်း နှုတ်ဆက်ရင်း အမြန်လစ်လာခဲ့ရပါ
သည်။

ကြော် . . . အချစ်အတွက် ပြိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ အသက်
ဧရာဆိုတာမရှိပါလား။

ကိုယ်တော်တွေလည်း အချစ်ကြောင့် လေးလေး
ဦးကျော်သီဟကို မစောင့်ရှောက်နိုင်တော့ ဘူးထင်ပါ

ရဲ့။

x x x

အချစ်အတွက်
တချို့များကျတော့
ထောကန်ပြန်ကို ဝန်တီးတယ်။
တချို့က
ငဲ့ကို ဝန်တီးပြန်တော့။
ခက်တယ်တု
ဒီအချစ်ဆိုတာကြီးက
ဘာမှန်းပဲသိ
မပြင်ရဘဲနဲ့
ဒုက္ခပေးပေးနေတာ။

- ၉ -

“ မင်းကိစ္စကတော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲက လိုပဲဟေ့။ ဦးကျော်သိဟကျပြန်တော့လည်း ဦးအောင်စိုးသူဆိုတဲ့ လူကြီး နဲ့ ဒေါ်မူယာခင်ကို လုရ၊ ဟော... အခုမင်းက ဒေဝီခင်ကို စိတ်ဝင်စားပြန်ပြီဆိုပြန်တော့ ဦးအောင်စိုးသူရဲ့တူ ဝင်းအောင်ကြူဆိုတာကလည်း မင်းလိုပဲဒေဝီခင်ကို စိတ်ဝင်စားပြန်၊ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းတို့တွေ ဟိုဘဝက ကျိန်စာဆိုခဲ့ကြသလားကွာ”

မြင့်ငြိမ်၏ မသက်မသာ ညည်းညူပြောဆိုသံကို နားထောင်နေရသော ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ဒေဝီခင်၏ စကားသံလောက် မချိမြသည့်မှာ သေချာပါသည်။

“မင်းဘယ်လို ဒေဝီခင်ရဲ့ ကိစ္စကို စီစဉ်မလဲ။ မင်းနောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုဝင်းအောင်ကြူကလည်း မင်းလိုပဲ ဒေဝီခင်ဆီ ချဉ်းတပ်မှာပဲ။ သူက ဒေဝီခင်ရဲ့ အိမ်ကို ချဉ်းကပ် ဝင်ထွက်ဖို့လွယ်တယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဒေါ်မူယာခင်ကြီးက ဒီလောက်သိချင်းဝါသနာပါတာ ဒီကောင်က တေးထုတ်လုပ်ရေးသမားဆိုတော့ အဲဒီနည်းနဲ့ စည်းရုံးမှာပဲ”

တောက်ထွန်းစကားက ဟုတ်သလိုလို ရှိနေပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ခန့်မင်းထက်... မင်းကျတော့ အဝင်အထွက်စာ နည်းနည်းခက်မယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းပြမလဲ”

“ငါလည်းအဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာကွ။ ငါလေ ဒေဝီခင်ကို စိတ်ဝင်စားမိတာ မှားမှားမှားသွားပြီလားမသိဘူး”

“မမှားဘူး ခန့်မင်းထက်... တမင်တကာ ဖူးစာဆိုချင်လို့ကို မင်းကသူ့ရင်ထိုးလေးကောက်ရ၊ ပြန်ပေးနဲ့၊ အချစ်ရေးပဲကွာ ချစ်သူလူဘက်၊ ပြိုင်ဘက်ဆိုတာတော့ရှိမှာပဲကွ။ ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

“တောက်ထွန်းပြောတာဟုတ်တယ်။ ခန့်မင်းထက်

ဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ ဖွင့်တိုက်ကွာ။ အကြောင်းရှိရှိ မရှိရှိ ဒေဝီ
ခင်တို့ အိမ်ကို သွားကွာ လမ်းပေါက်ပလေ့စေ”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မြင့်ငြိမ်စကားကြောင့် ကျွန်တော်
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရသွားသည်။

“လမ်းပေါက်တယ်ဆိုလို့ကွာ... ဒေဝီခင်တို့ ဦးလေး
ဦးဘတုတ်ကလည်း ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“ဟ... ဒါဆို... ခန့်မင်းထက်... အဲဒီ ဦးဘတုတ်
ကို ချဉ်းကပ်ပြီး ဝင်ပေါ့ကွာ”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ် မြင့်ငြိမ်၊ ဒီလူကြီးက ဘုဂလန်
သမားမျိုး၊ တုလောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေရတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ကွ
ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်က အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“တစ်ခါတလေမှာ ပါးစပ်ကြမ်းတဲ့လူတွေနဲ့ ရင်ထဲမှာ
နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားရှိတတ်တယ်ကွာ၊ သူတို့နဲ့ ဝီရိယရ ပါးစပ်
ဆိုးပေမယ့် နှလုံးသားလှတဲ့ သူတွေရှိပါတယ်ကွာ။ ဦးဘတုတ်
က အဲဒီလူမျိုးထဲပါချင်ပါနေမှာပေါ့”

တစ်ခါတစ်ရံ တောက်တွန်းဆီက သည်လို စကားမျိုး
တွေ ကြားရတာက ချီးကျူးရမလိုပင်။

“ခန့်မင်းထက် . . . ငါ အကြံပြုပြီ”

“ဘာ . . . အကြံလဲကွ တောက်တွန်းရ”

“မင်းငါ့ကို ပြုစုဖို့ပြင်ဆင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ သေသေချာချာနားထောင် . . . ငါ့ညီမ တစ်
ဝမ်းကွဲက ပန်းချီဆွဲတယ်။ ဂယ်လာရီ ခန်းလေးလည်းလုပ်ထား
တယ်။ အနုပန်းချီဝါသနာပါတဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲစုပြီး ပြပွဲ
လုပ်မလို့ရှိတယ်။ မိန်းမပန်းချီဆွဲတဲ့ လူကလို့နေတယ်။ ဒေဝီခင်
ကို အဲဒီပန်းချီပြပွဲမှာ သူ့ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ပြပွဲတင်ခိုင်း
မယ်ကွာ။ ဒီတော့ သူ့ဆွဲပြီးတဲ့ ပန်းချီကားတွေအိမ်သွားသွား
ယူရင် မင်းနဲ့ပါ ရင်းနှီးမှုရမယ်။ ဒါအတွက်ပဲ”

အလွန်တော်သည့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။ သည်
ကမ္ဘာမှာ သူ့လောက်တော်မည့်သူ ရှိမည်မထင်ပါ။

“ဝင်းအောင်ကြူ . . . ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဟာ ငါ့လို မဖြစ်စေရဘူး။ ဦးလေးဖြစ်တဲ့ သူက အဒေါ်ရဲ့ အချစ်ကိုသာ မရရင်နေရမယ် တူဖြစ်တဲ့ မင်းက မူယာခင်ရဲ့တူမကို ရအောင် ယူပြရမယ်ကွ။ ငါမလုပ်နိုင်ခဲ့တာကို မင်းရအောင်လုပ်ရမယ်။ ကြားလား”

ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူက ကျွန်တော့်ထက်ကို ကြာ တက်နေပါတယ်။

“မင်းက အဲ့ဒီအိမ်ကို အကြောင်းရှာပြီး ဝင်ရထွက်ရ လုပ်ရတာလွယ်တာပဲကွာ။ မင်းလိုမျိုး ကျော်သီဟတူက အခွင့် အရေးမရဘူး။ အခွင့်အရေးဆိုတာရတုန်း ယူထားရတယ်ကွ။ ငါတုန်းက မင်းလို အခွင့်အရေးမျိုးမရလို့ ရလို့ကတော့ကွာ မူယာခင်ဟာ ငါ့မယားဖြစ်လို့ ပြေးတောင်ရလောက်ပြီ”

“ဦးလေးရာ ပြေးပြေးကြိမ်းဝါးပါဗျာ၊ တံတွေးတွေ ဘာတွေမျိုးချလိုက်ဦး”

“မင်းမသိပါဘူး သော်မှီးရာ၊ ဒီကောင်နဲ့ ငါလဲလိုက် ချင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေမိပါ တယ်။

“ငါက ဒေါ်မူယာခင်ကို လုံးပြီး ဒေဝီခင်ဆီ ချဉ်းကပ် လို့ကတော့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝီခင်က ဒေါ်မူယာခင်လို မဟုတ်ဘူး။ နည်းနည်းငြိမ်တယ်။ ဒီတော့ တစ်ခုခုကို ခေါင်း ဖေးဖေးလုပ်မယ့်ပုံပဲ။ ပြီးတော့ ငါ့အနေအထားနဲ့ ကိုယ်လုပ် ကျွေးရမယ့် မိန်းမသားတစ်ဦးကို အချိန်တွေသူ့ဆီမှာပဲဝေးနေ ရရင်း မေတ္တာရတာမျိုးမလိုချင်ဘူး။ ချစ်လား။ လက်ထပ်နိုင် မလား ဒဲ့မေး၊ ဒဲ့ဖြေတာမျိုးပဲကြိုက်တယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ဒေဝီခင်လို မိန်းကလေးမျိုးက မင်းပြောသလိုတော့မလွယ်ဘူးထင်တယ်နော်။ ဒါ Live Show ရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ Live Show က အသံမပါလည်း နောက်မှ ပြန်သွင်းရတယ်။ အချစ်မှာက ရင်ထဲကလည်းပါရမယ်။ နှလုံး သားကလည်း စေ့စော်ရမယ်။ ခံစားချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပြင်းထန်ရမယ်ကွ”

ဦးအောင်စိုးသူက သော်မှီး စကားကို နားထောင်နေ

ရင်းက အထင်ကြီးတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကြည့်နေသလိုပါပဲ။

“သော်မှီးပြောတာဟုတ်တယ် ဝင်းအောင်ကြူ”

တစ်ဖက်က မင်းရဲ့ပြိုင်ဘက်ကလည်း ဘယ်လို ဒေဝီ

ခင်ကို ချဉ်းကပ်မလဲက ရှိသေးတယ်။ မင်းလျှော့မတွက်နဲ့။

“ငါဘယ်သူ့ကိုမှ လျှော့မတွတ်ဘူး ခိုင်ရိုး၊ ဒေဝီခင်ရဲ့

အချစ်ကိုရဖို့ အဲဒီလိုချစ်သူလူဘက်ပါလားလို့ ငါဒီပွဲကို ဝင်က

စားမှာ အဝေးကွင်း၊ ဖိပ်ကွင်းမရွေးဘူး။ အချစ်မှာ ဦးတဲ့သူ

သာတာပဲကွာ၊ ကိုယ်ကလက်ဦးမှာရအောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါမှ အောင်စိုးသူရဲ့တူကွ”

ဦးအောင်စိုးသူက လက်သီးလက်မောင်းတန်းကြွေး

ကြော်လိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဦးလေးဆိုတာ ကိုယ့်တူ ကောင်းစား

တာပဲ မြင်ချင်တာကိုး။ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်။

x x x

ကျွန်းပေါ်မှာ
အခက်အခဲနက်နဲဆုံး
ဂရိတ်ကို ပြောပါဆိုရင်
အဲဒါက
ချစ်သူရဲ့ လှိုင်းဂရုပါပဲ။

- ၁၀ -

တောက်ထွန်းပေးသည့်အကြံက အတော်အဆင်ပြေ
ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ဖိနှပ်ဆိုင်ကိုပင် မထိုင်နိုင်တော့
ဘဲ ဒေဝီခင်ပန်းချီဆွဲရာသို့ နေ့တိုင်းသွားနေရပါသည်။

ဒေဝီခင် ဆွဲသည့် ပန်းချီကားပြီးပြီဆိုတာနှင့် ကျွန်
တော်က တောက်ထွန်း ညီမ၏ ဂယ်လာရီပြခန်းသို့ ယူသွားပေး
ရသည်။

ပထမဦးဆုံးပန်းချီကားတွေ မြဲပွဲတင်ဖို့ပြောသော
အခါ ဒေဝီခင်က သူ့အပျော်တမ်းအဆင့်နှင့် မဖြစ်ဘူးဟု ငြင်း
ပါသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က ကိုယ့်အနုပညာကို ပရိသတ်
တွေချပြလို့ အခွင့်အရေးဆိုတာရတုန်းယူရသည်ဟု တိုက်တွန်း
တော့မှ လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေဝီခင်၏ ပန်းချီလက်ရာက သိပ်မဆိုးပါ။ သူ့ဆွဲ
သည့် ပန်းချီကားတွေ ကျွန်တော်ခံစားလို့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါတလေ ပန်းချီကားခေတ္တဆွဲ
အပြီးမှာ စကားတွေ ဘာတွေပြောဖြစ်ပါသည်။

အဲ... ပြောရပါဦးမည်။ ဘုဂလနီဦးဘတုတ်နှင့်လည်း
ကျွန်တော့်စကားပြောရဆိုရတာနည်းနည်းအဆင်ပြေပါသည်။

အဆင်ပြေပုံကလည်း သည်လိုပါ။

ကျွန်တော်က ဒေဝီခင်ဆီ ပန်းချီပြပွဲ အကြောင်း
ပြောဖို့လာသည့်အခါ ဦးဘတုတ်နှင့်တွေ့ပါသည်။ ဒေဝီခင်က
အပြင်သွားနေလို့ပြန်လာခါနီးပြီဟု ပြောပါသည်။

လာရင်းကိစ္စကို မေးပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရသော
အခါ စောင့်ခိုင်းပါသည်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကိုမေးခွန်း

တွေ တရစပ်မေးပါသည်။

“မင်းကယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးစီး ဖိနှပ်တွေ ရောင်းရတာလဲ”

“ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေလို ဖိနှပ်ထည်လဲ မစီးလို့ပါ”

“အေး . . . ဒါတော့ ဟုတ်သား”

“ငါစကားပြောတာ အပေါက်ဆိုးလား”

“ကိုယ်ပြောနေကျ ကိုယ့်မလှေအတိုင်းပြောတာပဲ”

“ငါကလူတွေကို သိပ်ကြည့်မရဘူး”

“ဦးမျက်စိထဲထော်လော်စာနဲ့လန့်မြင်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ့်ဘာသာကို မနေကြဘူး။ တချို့က လူအထင်ကြီးအောင် လျှောက်လုပ်လို့”

“အထင်ကြီးအောင်လျှောက်လုပ်ရင် ငွေကုန်တာပေါ့ဦးလေးရာ”

“နေဖို့ထိုင်ဖို့လည်း ကျဉ်းကျပ်တယ်ကွ”

“ဒါကို တော်တော်များများက အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေတာပဲ”

“ငါ့ညီမ မူယာခင်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အပျိုကြီး . . . စကားတော်တော်များမယ် လှတယ်”

“မိကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ကို မကြီးမငယ်နဲ့ အခုထိ သူ့အချစ်ရမလား ထိုင်စောင့်ရင်း ရန်စောင့်နေတဲ့ လူပျိုကြီး နှစ်ယောက်ကို ယူမှာလား မယူမှာလား ဆိုတာကွာ”

“ကျွန်တော်က ဒေါ်မူယာခင်မှ မဟုတ်တာ ဘယ်သိမှာလဲ”

“မင်း ခုတ်ထား . . . မူယာခင်က ယောက်ျားယူလိမ့် မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုရှိလို့”

“ဒေဝီခင်ပြန်လာခါနီးပြီလား”

“လာမှာပေါ့ကွာ . . . မင်းမဆိုးဘူး။ မူယာခင်လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲလို့ မင်းမမေးတာ မင်းဦးလေးအတွက် မင်းသိသင့်တာကို မင်းတ မင်းနဲ့မဆိုင်လို့ မမေးတာ။ ဒါ အတွက်တော့မင်းကို ဝါသဘောကျသွားပြီ”

www.burmeseclassic.com

“တုတ်ကဲ့”

“နေဦး . . . ငါ့ရဲ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေရတာ မင်းမော
နေမယ်။ ငါ့ရေသွားခပ်လာပေးမယ် သောက်လိုက်”

“ဦးက သိသားပဲ”

“ဘတုတ်ဆိုတဲ့ ငါက လူတွေအကြောင်း သိပြီးသားပါ
ကွ”

ဤသို့ဤသို့ဖြင့် ဘုမသိဘမသိ ဦးဘတုတ်မေးတာ
ကို ဖြေရင်းနည်းနည်းတော့ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါသည်။

ယခုလည်းကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ကကောင်းပြန်ပါပြီ။
ဒေဝီခင်က ပန်းချီဆွဲနေရင်း နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားမှုလျော့
သွားလို့ အာရုံပြောင်းအောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော်နှင့် စကားလာ
ပြောပါသည်။

ကော်ဖီနှစ်ခွက်လည်း အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ယူ
လာခိုင်းသည်။

“ကိုခန့်မင်းထက်ကို တွန့်မကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း

ဘဝမှာ လေးလေးပင်ပင် မထားဘဲ ဝေါပေါ့ပါးပါးနေသလိုပဲ။
ဈေးရောင်းတော့လည်း တက်တက်ကြွကြွနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ
တွန့်မတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီ ထင်နေ
တာ။ ရှင်က ပိုပြီးတော့တောင်သွက်သေး။ ကျွန်မဆီက ပန်းချီ
ကားကို ယူလိုက်။ သွားပိုပြီးရင် ဖိနပ်ဆိုင်ဖြန်သွား။ ဈေးပြန်
ရောင်းနဲ့။

ကျွန်တော်အမှတ်တွေရနေပါသည်။ မိန်းမသားတစ်
ဦးက ကျွန်တော့်တို့အိမ်ကုန်တာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ယခုအကြိမ်
သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကော်ဖီကို တစ်ခုံလောက်သောက်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ

“မဒေဝီခင် နားထောင်ချင်လည်း နားထောင် နား
မထောင်ချင်လည်း ရတယ်”

“ဘာပြောမှာမှီလို့လဲ”

“ပုံပြင်ဆိုပါတော့ . . . တစ်ခါက လူမည်းအမျိုးသား
တစ်ဦးက သစ်ပင်အောက်မှာ ဆိုင်နေတာကို လူဖြူ အမျိုးသား

က မြတ်သွားရင်းမြင်တော့ အဲဒီလူမည်းအမျိုးသားကို ကြည့်ရင်း လူဖြူအမျိုးသားကတော့တယ်။ ဒီလူနယ် သူ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းနေလိုက်တာ။ ဒီလူတော်တော်ပျင်းပဲဆိုပြီး အဲဒီလူကို ပြောတယ်။ ဒီမှာခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲပေါ့။ လူမည်းက ပြန်ဖြေတယ်။ ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ သူခကို ခံစားနေတာပေါ့။ ဘာကြောင့်အလုပ်ခွားမလုပ်တာလဲလို့ လူဖြူက မေးပြန်ရော။ ဒီအခါ လူမည်းက ဘာအတွက် လုပ်ရမှာလဲဆိုပြီး ပြန်မေးတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင် ပိုက်ဆံရမှာပေါ့ဗျာလို့ လူဖြူကဖြေတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံက ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုပြီး လူမည်းက ထပ်မေးပြန်ရော။ ပိုက်ဆံဝင်ငွေရမှတော့ အေးအေးလူလူနားနေနိုင်တာပေါ့ဗျာဆိုပြီး လူဖြူကဖြေပြန်တယ်။ အဲဒီလို နားနေတော့တော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာလို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။ အေးအေးလူလူ နားနေဖို့ ပိုက်ဆံရမှတော့ အားလပ်ရက်မှာ သွားနိုင်လာနိုင်တာပေါ့ဆိုပြီး လူဖြူကဖြေပြန်တယ်။ အဲဒီလို အားလပ်ရက်ရှိလာရင်ကောဗျာလို့ လူမည်းက ထပ်မေးပြန်တယ်။ ကိုယ့်မှာ အဲဒီလို အားရက်ရှိမှတော့ ခင်ဗျားအဖို့ ဘဝရဲ့ သူခကို ခံစားနေ

နိုင်တာပေါ့လို့ လူဖြူက ပြောတယ်။ ဒီအခါ လူမည်းဖြစ်သူက ဒါဆိုရင်တော့ အခု ကျွန်တော်ဒီလိုငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေတာကိုက ဘဝရဲ့ သူခခံစားနေတာပဲလေလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်စကားကို ဒေဝီခင်က သေသေချာချာနားထောင်နေပါသည်။ တော်ဖီလေးသောက်လိုက်နားထောင်လိုက်လို့ ပြောပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ပေါ့ပါးသွက်လက်မှုဆိုတာလည်း ပုံပြင်ထဲက လူမည်းအမျိုးသားလိုပဲပေါ့ဗျာ။ ဆိုင်သလား မဆိုင်သလားတော့ မသိဘူး။”

“တိုခန့်မင်းထက် ကိုယ်နဲ့ဆိုင်အောင်လို့ ဥပမာပေးပြောတာပဲလေ။ ဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်တာမှမပြောတော့ဘဲ ကော်ဖီကိုသာသောက်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာပါသည်။ ထိပ်တိုက်တော့ ဒုတိယမိစ္ဆာတွေ ပြန်ပါပြီ။
“မဒေဝီခင်”

“ဟဲ့ . . . တူမလေး၊ မုယာခင်ကော မရှိဘူးလား”

ဝင်းအောင်ကြူနှင့် ဦးအောင်စိုးသူတို့က ပြိုင်တူပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းတော့ ဝင်းအောင်ကြူစိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်ပုံရသွားသည် ထင်ပါသည်။ ဦးအောင်စိုးသူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူလည်း ကျွန်တော်ဒီနေရာကို ဘယ်လို လို ရောက်နေသလဲပေါ့လေ။

“ထိုင်ဦးလေ။ ဘာကိစ္စလဲ ကိုဝင်းအောင်ကြူ”

“ဒီလိုပါ . . . မဒေဝီခင် . . . ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေက အမျိုးသမီး အဆိုတော်တွေချည်းပါတဲ့ Live Show ပွဲတစ်ပွဲ လုပ်တယ်လေ။ မဒေဝီခင်နဲ့ ဒေါ်မုယာခင်ကော သူငယ်ချင်းတွေပါ ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်လက်မှတ်လာပေးတာ”

“ဒါဆိုရင် . . . ဝေမာချီတော့ ကြည့်မလားမသိဘူး။ ကျွန်မက ကြည့်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဒီမှာ ပန်းချီပြပွဲအတွက် ပန်းချီတွေ ဆွဲနေရတာ။ တစ်နေ့ကို တစ်ကားပြီးအောင်ဆွဲနေရတာ။ ကိုခန့်မင်းထက်က ကျွန်မဆွဲပြီးတဲ့

ပန်းချီတားကို ပြပွဲမစခင် ပြပွဲဦးစီးလုပ်တဲ့ သူဆီပို့ပေးနေရလို့ ကျွန်မမှာ ပြန်တောင်အားနာနေရသေးတာ။ အခုလည်းကျွန်မ ပန်းချီဆွဲနေရင်း စိတ်မပါလို့ ခဏထိုင်စကားပြောနေမိတာ” ဒေဝီခင်သည် စကားပြောအတော်ညက်ပါသည်။ တစ်ဖက်လူကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုး မထင်အောင် ပြောတတ်လို့ ဖြစ်ပါသည်။

“တူမလေးမကြည့်တော့ မုယာခင်ကြည့်မှာပေါ့”

“ဒေါ်လေးမရှိဘူးဦးရဲ့။ ဒေါ်လေးက အန္တရာယ်ကင်းအောင်ပြုတ်သက်ညံ့လို့ဆိုပြီး ရိပ်သာမှာ တရားသွားဝင်တယ်။ တစ်ပတ်ကြာမယ်”

“ဟာ . . . ကွာ . . . မုယာခင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ နိဗ္ဗာန်ရောက်တော့မှာပဲ။ ဦးက ဒီပွဲမျိုး မုယာခင် သဘောကျမှာပဲလို့ တွက်ထားတာ။ ကိုယ်တောင်ရိပ်သာ လိုက်ဝင်ရမယ့် အပေါက်ပဲ”

ဦးအောင်စိုးသူ တစ်ယောက်အတော်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည့် ပုံကို လေးလေးဦးကျော်သိဟမြင်စေချင်

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။

“ကိုခန့်မင်းထက် ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုဦး”

“မဒေဝီခင်သွားဦးမယ်။ ကျွန်တော်နော်တစ်ခေါက်
လာခဲ့ပါဦးမယ်”

မြတ်က ကားမောင်းထွတ်သွားသည့် မြင်ကွင်းကို
ကြည့်ပြီး ဒေဝီခင်က ပြန်လိုက်ပါသည်။

ချစ်ဖို့ကောင်းသော ချစ်သူ၏ ထိုအပြုသည် မည်သို့
သော အပြုမျိုးလဲဆိုတာ ချစ်သူမှလွဲ၍ မည်သူမှ မသိနိုင်တာ
က အသေအချာဖြစ်ပါသည်။

x . x . x

ခဏ ခဏ ဝယ်လိုရင်
ချစ်သူအကြောင်း
ကြည်ကြည်နူးနူးပက်တဲ့ အိမ်ပက်များ
ဝယ်ခါတလဲလဲ ဝယ်ပါရအေး

အခွင့်ဇရာမျိုး သိပ်မရနိုင်တော့ဘူးနော်။ အခုတောင် ပန်းချီကားက ဆယ်ကားပြည့်ခါနီးနေပြီ။ ဒီရက်ထဲ ဒေဝီခင်က သိပ်စိတ်မပါသေးဘူးဆိုလို့ နားထားတာ။ နို့မို့ဆို နောက်ရက်တွေ မင်းအဲ့ဒီကို သွားစရာမရှိဘူး”

“ရပါတယ်... တောက်ထွန်းရွာ... အဝင်အထွက်က လွယ်သွားပြီပဲကွာ...”

“လွယ်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါမန့်တီးပေးလိုက်တာကိုး”

“ပထမတော့ ငါထင်နေတာက ဦးဘတုတ်ကြီးက အပေါက်ဆိုးမယ်။ ဒေဝီခင်ရဲ့ ကိစ္စကန့်လန့်လုပ်မယ်။ ဒီလိုပဲ ဒေါ်မူယာခင်ကြီးက ဝင်ရှုပ်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ အဲ့ဒီလို မဟုတ်ဘူးကွ အားလုံးကိုယ်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ရင်း ဘာသိဘာသာပဲ နေနေကြတာ... နည်းနည်းအနောက်တိုင်းဆန်တယ်ကွာ။ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နှင့်ကိုယ်ပေးထားတာမျိုးကွ”

“ခန့်မင်းထက် လွတ်လပ်တယ်ဆိုပြီး မင်းလုပ်မနေနဲ့ ဦး... ဝင်းအောင်ကြူကို လျှော့မတွက်နဲ့နော်...”

ကျွန်တော်ဖြူးလိုက်ပါသည်။

- ၁၁ -

“ဘယ်လိုလဲ ခန့်မင်းထက်... ငါ့ရဲ့ အကြံအစည် အိုဏေတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က တောက်ထွန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို... မင်းကဒေဝီခင်ကို ရည်းစား စတားပြောလို့ရနိုင်ပြီပေါ့”

မြင့်မြင့်က အားတက်သမာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အခုချိန်မှာ သူက ပန်းချီဆွဲနေတယ်။ အဲ့ဒါတို့ ငါက အခွင့်ဇရာယူပြီး ပြောလိုက်ရင် မတောင်းဘူးကွ...”

“ခန့်မင်းထက်... မင်းနဲ့သူနဲ့ နေ့စဉ်တွေဖို့က ဒီ

“ဒီမှာမြင့်ငြိမ်... မင်းကို ငါဖတ်ဖူးတာ တစ်ခုပြော ပြမယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ အလည်သွားတယ်။ ခရီးက နည်းနည်းဝေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့လာ ရင်း တံတားတစ်ခုကိုဖြတ်ဖို့ကြုံလာတယ်။ တံတားက တော် တော်ဆွေးနေပြီ။ ဖြစ်သန်းသွားဖို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ သူတို့ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့ တံတားကို ဘယ်လိုဖြတ်ရမလဲ တံတားက ခြေချလို့တောင်မရဘူး။ လှေကလည်း မရှိတော့ မြစ်ကိုဘယ်လို ဖြတ်ကူးရပါမလဲဆိုပြီး မိန်းမဖြစ်သူက ပြော တယ်။ ခင်ပွန်းလုပ်သူကလည်း မင်းပြောတာဟုတ်တယ်။ ရေ တောင်နစ်နင်ဓာယ်ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလို တံတားကို ဖြတ်ကူးလို့ တံများမကောင်းရင် သစ်သားက ဆွေး ဆိုတော့ ခြေပါကျိုးနိုင်တယ်။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်သူကစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးမလဲလို့ မိန်းမက ပြောပြန်ရော။ ငါလည်းမသိဘူး ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ဒီတံတားကို ဖြတ်လို့ ခြေပဲကျိုးမလား။ သေပဲသေမလားဆိုပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ပြောပြန်ရော။ ဒါနဲ့ စိတ်ထဲမိုးရိမ်ကြောက်

လန့် ပူပန်မှုအတွေးတွေနဲ့ သူတို့က တံတားနားရောက်လာ တယ်။ သူတို့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို တံတားအသစ်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပဲ။ ဒီတော့ သူတို့က ပျော်ပြီး တံတားကိုဖြတ်ရော။ သေသေချာချာမသိပဲနဲ့ သူတို့ လျှောက် တွေးချင်ရာ တွေးတော မှားပြီးလို့ ပြောတယ်”

မြင့်ငြိမ်နှင့် တောက်ထွန်းက ကျွန်တော်ကိုကြည့်ရင်း မြင့်ငြိမ်းက

“ဒါဆို . . . မင်းဆိုလိုချင်တာက”

“တံတားတစ်ခုကိုဖြတ်သန်းသွားဖို့ ကိစ္စမှာ တံတား နားမရောက်သေးဘဲ လျှောက်တွေးလိုက်တော့ ဆုံးမှာမဟုတ် ဘူးလေကွား။ ငါနဲ့ဝင်းအောင်ကြူးကိစ္စမှာလဲ ဒီလိုပဲပေါ့ကွ။ သူ ဘာလုပ်လဲ။ သူ ဘာတွေအကွက်ချမလဲ။ ငါဘာမှမစဉ်းစား ချင်ဘူး။ အရေးကြီးတာက ငါသွားရမယ့်ခရီးအတွက် တံတား ဆီရောက်အောင်သွားပြီး အဲဒီတံတားကို ဖြတ်သန်းသွားဖို့ပဲ ကွ”

“ခန့်မင်းထက် ဒါနဲ့ ဒီးတော်သီဟ တစ်ယောက်ကော

၁၅၈

● ပဉ္စမအိမ်နိဂါး

ကွ"

"ငါ့ကို ပြောသွားတာကတော့ မြင့်ငြိမ်ရာ၊ အိမ်က တယ်လီဖုန်း အခွံကို မော်ဒယ်အောက်နေပြီ အသစ်လဲမယ်ဆို ပြီး သွားဝယ်တယ်ဟေ့"

"ဒါနဲ့လေးလေးရဲ့ အခြေအနေကတော ဘာထူးလဲ"

"ဦးအောင်စိုးသူကတော့ အတော်ကို လက်သွက်တာ ပဲဟေ့... ပြောတာမေးတာများ ဒေဝီခင်ကို ဘာရဲသလဲ မမေးနဲ့၊ ဒေါ်မုယာခင်က သူ့ရည်စားအတိုင်းမျိုးကိုမေးတာ"

"ဘာ... သူ့ရည်စားလဲကွ၊ ဒီအောင်စိုးသူဆိုတဲ့ အ ကောင်က"

ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခင် ဦးကျော်သီဟ အိမ်ထဲကို ဝင်လာပါသည်။ လက်ထဲမှာလည်း တယ်လီဖုန်းခွံအသစ်ကို ကိုင်ထားသည်။

"လေးလေးဖုန်းက ဖိုက်လှချည်လား"

"ဖိုက်ဆီ မေးကြီးတာကိုးကွ... သူ့မှာ အစုံသုံးလို့ ရတယ်၊ ဒီဖုန်းက ကိုယ်က မိန်းမအသံနဲ့ကို ပြောလို့ရတယ်။"

● သွယ်သုလက်ထံရှိ လေးလေးတင်သုံး ●

၁၅၉

ကိုယ်ပြောတဲ့ အသံက မိန်းမအသံမျိုး နားထောင်သူကြားရတယ် လေ"

ဦးကျော်သီဟက အားတက်သရောပြောပြလိုက် သည်။

"ဟုတ်ပြီးဦးအောင်စိုးသူကို လေးလေး လက်စားချေ လို့ရပြီ"

ဇောက်ထွန်းက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက် သည်။

"လေးလေးစာယ်လီဖုန်းကို မြန်မြန်ဆင် ဦးအောင်စိုး သူတို့အိမ်က တယ်လီဖုန်းနံပါတ် မြင့်ငြိမ်ဆီမှာ ရှိတယ်မဟုတ် လား၊ မြင့်ငြိမ်အစ်ကိုရည်းစား အဆိုတော် စုံပန်းနင်းက ဝင်း အောင်ကြူတို့ အိမ်ဖုန်းကတ်ပေးထားတာလေ"

"ရွှီတယ်တောက်ထွန်း... ငါ့ ဝေါ့ကတ်စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတယ်"

"ဟုတ်ပြီ... ငါတို့ ဒီကနေ မိန်းမအသံနဲ့ ဖုန်းဆက် ပြီး ဦးအောင်စိုးသူကို ကောင်းကောင်းပညာပေးရမယ်"

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်သီဟ မျက်နှာကြီး ပြုံးသွားပါသည်။

“ဒီအောင်စိုးသူဆိုတဲ့တောဖကို ပညာယေးဖို့ဆိုလုပ်ကွာ... ကိုယ်တော်တွေ မကြိုက်ရင်နေ... လေးလေးကြိုက်တယ်။ မောင်တောက်ထွန်း... နေဦး... နတ်စင်ပေါ်တကျော်နီဝါကားပုလင်း လေးလေးစွန့်လိုက်ဦးမယ်...”

တောက်ထွန်းမျက်နှာမို့ရသလိုဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့တောက်ထွန်းတို့များ သူများတို့ချောက်ချစ်ဆို အကြံတွေက အလိုအလျောက် ထွက်လာတာမွေးရာပါ ပါရမီဟု ပြောရမလို့။

“တယ်လီဖုန်းရဲ့ ခလုတ်နှိပ်လိုက်မယ်။ ကံကောင်းပြီး ဦးအောင်စိုးသူ အိမ်မှာရှိပါစေကွာ”

တောက်ထွန်းက တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဦးကျော်သီဟ၊ မြင့်ငြိမ်နှင့် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းတောက်စစ်ထဲမှ တစ်ဖက်က အသံကို နားစွင့်လို့နေမိသည်။

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို နားထောင်နေသော တောက်ထွန်းက လက်မထောင်ပြသည်။

“ဟလို ဦးအောင်စိုးသူရှိပါသလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် အောင်စိုးသူပါ”

“ဦးရယ်... ဦးမီးကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟေ... မင်းဘယ်သူလဲ”

“ဦးနဲ့ယိခဲသူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဦးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မရမက မေးခဲ့ရတယ်”

“တေ”

“မအံ့ဩပါနဲ့ ဦးရယ်... ဦးစဉ်းစားကြည့်စမ်း... မီးဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲလို့”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ဦးကျော်သီဟတော့ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသည်။ “ဟို... ဟို... နတ်ကညာပြုတီးဆလွန်းက ကြည်ပြာလား”

“ကြည်ဖြာကို မှတ်မိအားပဲ... ကြည်ဖြာ ကျေနပ် လိုက်တာ ဦးရယ်...”

“ဟာဖြစ်လို့လဲ ကြည်ဖြာရယ်”

“ဦးက သတိမရဘူးလို့ ဆင်လို့ပါ။ ကြည်ဖြာတတော့ လေ ဦးနဲ့တွေ့မြီးကတည်းက ဦးကိုပဲ သတိရနေတာ ဦးက သဘောသိပ်ကောင်းတယ်။ သေသွားတဲ့ ကြည်ဖြာရဲ့ အဘိုး လေးက ဦးနဲ့ သိမ်တူတာ နဖူးပြောင်တာချင်း အတူတူပဲ။ အဲဒီ အဘိုးလေးကို ကြည်ဖြာက သိပ်ချစ်တာ။ အဘိုးလေးကို လွမ်းတိုင်း ကြည်ဖြာလေ ဦးကို သိပ်သတိရတယ်သိလား”

“ဦးက လုံးဝမထင်ထားတာပါကလေးရယ် ဒီတော့”

“နတ်ဖန်မနက်ကိုးနာရီမှာ ဆာကူရာတာဝါကကဖေး ဆိုင်မှာ ကြည်ဖြာစောင့်နေမယ်။ ဦးလာခဲ့ပါ။ ကြည်ဖြာလေ တိရွပ် အဖြူလေးဝတ်ထားမယ် စောင့်နေနော်”

“စိတ်ချက်လေးရယ်... ဦးလာခဲ့မယ်”

“ဒါပဲနော်... ဦး”

တောက်ထွန်းက တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

“တကုာရွာအောင်စိုးသူ။ မင်းတော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

“မောင်တောက်ထွန်းရေ... ဒီဖုန်းကို ငါဝယ်တာ ဒီ တစ်ချက်တည်းနဲ့ တန်သွားပြီ”

“မပြီးသေးဘူး ဦးရေ... နတ်ဖြန်... ဒီလူကြီးအဲဒီ ကို သွားကိုသွားမှာ။ ညနေရောက်မှ ဖုန်းနဲ့ ထပ်ကလိဦးမယ်”

“ကြိုက်တယ်ဟေ့... ဟေ့ မောင်တောက်ထွန်း ဒါ လေးချလိုက်ဦး”

တောက်ထွန်းတို့များပျော်နေလိုက်တာ။ ဦးကျော်သီဟ လည်း ထိုအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ညနေခင်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် သောက ဖြစ်ဖို့များဖြစ်တည်လာလေသလား။

“အောင်စိုးသူကို ဒီလိုပညာပေးရတာ အချို့မြန်ဆုံး သစ်သီးကို စားရသလိုပဲပဲ မောင်တောက်ထွန်းရယ်”

“ဒါလည်း လေးလေးရဲ့ မြိုင်ဘတ်ကို လတ်စားချေ ခြင်းပဲလေ”

ထို့နောက် တောက်ထွန်းတ တယ်လီဖုန်းခလုတ်တွေ
ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“ကလေးလား... မင်းဘယ်လို ဦးကို လုပ်လိုက်တာ
လဲကွယ်”

“ဦးကို ကလေးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကလေးအစား
မှားလို့ ဝမ်းသွားနေလို့ မလာဖြစ်တာခွင့်လွှတ်ပါဦးရယ်”

“သိပ်ရက်စက်တဲ့ ကလေး၊ ဦးမှာ အကြာကြီး အဲဒီမှာ
စောင့်နေရတာ၊ အဲကွန်းက အေးတော့ ဦးကထိပ်ပြောင်တော့
နာကိုစေးရော၊ တိရုပ်ဝတ်လာတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မျက်စိက
လည်း ညောင်းနဲ့ ... ကလေးနဲ့တွေ့မှပဲ ...”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဦးရဲ့”

“ပါးပြင်တို့ လက်နဲ့လိပ်ဆွဲပစ်မယ်”

“ဒါဆို ဦးစိတ်မဆိုးဘူးပေါ့နော်”

“ဟီး ... ဟီး ဆိုးဘူး”

“ဒီလိုဆို နက်ဖြန်ကြရင် ပြည်သူ့ဥယျာဉ် ဝိတ်ပေါက်

နှစ်နားက ဆိုင်ခုံမှာ မနက်ကိုးနာရီစောင့်နေနော် ... ကလေး
ကြည်ဖြာရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“ကလေး တကယ်လာမှာနော်”

“လာမှာဦး ... ဪ... ဆိုင်ကို မလာနဲ့နော်။
ရိပ်မိမှာစိုးလို့ ...”

“ဦးသေချာစောင့်မယ်ကလေးရယ်ဦးဘဝမှာကလေး
ကိုတွေ့ချင်တာ ညဇောလွမ်းလွန်းလွန်းလို့ များလှမပြီကွယ်”

“သွား ... လူဆိုး”

တောက်ထွန်းတ ဖုန်းချလိုက်ချင်းမှာပဲ

“ဒီတောင် ဒီလောက်ကြောင်နေတာ ခင့်ကိုပြုချင်
လိုက်တာကွာ... ငါထင်တောင် မထင်ထားဘူး”

“လေးလေးက ဘာသိလို့လဲ... ဦးအောင်စိုးသူက ဒါ
မို့မှ သွက်ပြီးသား”

“မောင်တောက်ထွန်းရေ ... နက်ဖြန်ဒီတောင်တော့
ခံရဦးမယ်တော့ ...”

သေဖို့သာကြံ အတိတ်က ငါ့ရန်ကြော့ကို ငါလက်စား

www.burmeseclassic.com

ချေနိုင်ပြီပေါ့ကွာ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသည်။ သည်လိုဖုန်းနှင့် မိန်းကလေးအသံမျိုးလုပ်ပြီး မည်သူတွေ့ မည်ရွှေမည်မျှ ဒုက္ခပေးပြီးပြီလဲလို့။

ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူ အခုရက်တွေမှာ မနက် ရှစ်နာရီလောက်ဆို အိမ်ကထွက်ထွက်သွားတာ တွေရတယ်။ ဝတ်တာစားတာကလည်း ကြောနေတာပဲ။

အဲ... အိမ်ပြန်လာတော့ မျက်နှာကြီးက စုပုပ်လို့ တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မူယာခင် အကြောင်း ပြောတာလည်း သိမ်မတွေ့ရဘူး။

အခုလည်း ကြည့်။ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။

မျက်နှာက ပေါင်မုန့်ရေစိမ်သလိုမျိုးဖြစ်ရင်းက ဆက်တီခုံပေါ်မှာထိုင်နေတာ တစ်လောကလုံးကို စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံမျိုး။

“ရက်စက်တယ်ကွာ”

“ဘယ်သူရက်စက်တာလဲ ဦးလေးရဲ့”

“မင်းတော့ ငါပြောရမှာပေါ့ကွာ။ ငါ့ရဲ့ကလေးပေါ့”

“ဘယ်က ကလေးလဲ ... တိတ်တိတ်ပုန်း မိန်းမ ဦးလေး မလှထားပါဘူး”

“မင်းတော်တော်အပါလားကွာ။ ငါ့ရဲ့ အာညှာလေးကွာ။ ငြူတီဆလွန်းက ကြည့်ပြာတဲ့ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ခဏခဏချိန်းတယ်။ ဆာကူရာဆိုလို့ ဆာကူရာ၊ အဲဒီကနေ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်၊ တစ်ခါ မင်္ဂလာဒုံဥယျာဉ်၊ တစ်ခါကျောက်စန်းရေလယ်ဘုရား၊ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်၊ ငါ့မှာကွာသူလေးပြောတဲ့ နေရာသွားစောင့်နေတာ နေ့တိုင်း။ သူလေးကရောက်မလာဘူး။ ညနေရောက်ရင် ဖုန်းထဲကမူလာကြောင်းကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြတယ်။ အခုလည်းကရဲဝိတ်ချိန်းလို့ သွားတာမလာဘူးငွေတွေဆာကုန်တယ်။ သူ့ဆိုင်ကိုလည်း မလာနဲ့လို့ ပြောအယ်ကွာ”

လေးလေးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားပါတယ်။

“ဒါဆို သေချာပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်က လေးလေး
ကို ပညာပေးလိုက်ပြီ”

“နေစမ်းပါဦးဝင်းအောင်ကြူ့ဘယ်လိုပညာပေးတာလဲ”

“လေးလေးကလည်း အ၊ ရန်ကော လေးလေးကို ချိန်း
တာသာမှန်ရင် တစ်နေရာရာကို ရောက်အောင်လာမှာပေါ့။
အခုတော့ ဖုန်းထဲကနေပြီး ပြောတာဆိုတော့ တချို့ဖုန်းတွေ
က ယောက်ျားက စကားပြောပေမဲ့ မိန်းမသံထွက်တဲ့ ဖုန်းတွေ
ရှိတယ်လေ။ လေးလေး မသိဘူးလား။ တစ်ယောက်ယောက်
က လေးလေးကို ပညာပေးလိုက်တာဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သူပညာပေးလဲ . . . ဟာ . . . သေချာပြီ၊
ဒါ . . . ကျော်သီဟ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီကောင်ပညာပေး
တာဖြစ်ရမယ်။ တွေ့ကြုံပြီပေါ့ ကျော်သီဟရယ်။ ငါ့မှာ စိတ်မော
အချိန်ကုန်၊ ပိုက်ဆံတွေလည်းတုန်ရတယ်။ ဒီအကြောင်း ဒီ
ကောင်တွေ ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ဦးမှာ၊ ဒီကြားထဲ မူယာခင်ကို
အတို့အထောင်လုပ်ရင်ပြီးရော။ ဝင်းအောင်ကြူ့ . . . မင်းတို့
ငါပြောမယ်၊ ဒေဝီခင်တို့ ရအောင်ယူ . . .”

ဒေါသတကြီးနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ဦးအောင်စိုးသူတစ်
ယောက် သူ့အခန်းတံခါးဆွဲပိတ်တဲ့ အသံက တော်တော်ကို
ကျယ်လှပါတယ်။

ဦးလေးဦးအောင်စိုးသူတို့များ ကြီးမှဆန်းပုံပွင့်များ
နဲ့နော်။

“ဒီလိုဆို . . . ဝင်းအောင်ကြူ့ . . . မင်းသတိထား
တော့ . . . မင်းဦးလေးကိုတောင် ဒီလိုဂရပ်ဖမ်းပြီး လုပ်နိုင်
သေးတာ ဒေဝီခင်ရဲ့ ကိစ္စမှာလည်း ဒါမျိုးမလုပ်နိုင်ဘူးလို့
ပြောလို့ မရဘူးနော်”

“ငါတော့ မထင်ဘူးခိုင်စိုး။ ခန့်မင်းထက်က ဒါမျိုး
လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဦးအောင်စိုးသူကို နောက်ချင်လို့ ဦးကျော်
သီဟနဲ့ ခန့်မင်းထက် သူငယ်ချင်းတွေပူးပေါင်းကြံစည်နိုင်တာ
ဖြစ်ရမယ်”

“ကြာတယ်ကွာ၊ ဟိုကောင်ခန့်မင်းထက် ရည်းစား
စကားမပြောရသေးဘူးဆို မင်းပြောတော့ကွာ . . . သိပ်အချိန်

www.burmeseclassic.com

မဆွဲနဲ့”

“ဝိတ်ချကွာ... ငါ့အတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့တွေ
ရောက်လာတော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ဘိယာသောက်နေတဲ့ ဆိုင်ထဲကနေ
လမ်းမဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နေ့စာပုဒ်က သိပ်မပြင်း
သေးတာတွေရတယ်။

မကြာခင် နေ့ကပူလာတော့မှာပါ။

x x x

ပြုပုဒ်ဟောင်းကို ပြောလိုက်ပါ... ။

ချစ်သူရဲ့

သိုဥက်ထားတဲ့

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို

ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့

အချစ်ဖြူပဲ

ဝမ်းနည်းစရာ ဝင်ရောက်လာပြီလို့

(တစ်ယောက်တည်းနော် စာကယ်သန်သန်လေးပါ)

သစ်ပင်ပန်းမန်များနှင့် လှပနေသော အိမ်ကလေး တစ်လုံး၊ အိမ်ကလေးရွှေက သစ်ပင်မှာ ငှက်ကလေးတွေက နားခိုနေလို့၊ လိပ်ပြာလေးတွေဝဲနေသည်။ ပန်းကလေးတွေ က ဖူးပွင့်နေသည်။ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကို ကြည့်နှိုးဖို့ကောင်းသည်။

- ၁၂ -

ပါ။
သည်နေ့၊ ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့မှ မျှော်လင့်မထား

ဒေဝီခင်ဆီ ကျွန်တော်ပန်းချီကားယူဖို့ လာခဲ့သည်။
ဒေဝီခင်ဆွဲသည့် ပန်းချီကားက သည်နေ့ဆို ဆယ်ကားပြည့်ပြီ။
နောက်နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ယခုလို လာဖို့ မလို
တော့။ နှမြောဖို့တော့ကောင်းပါသည်။

“ကိုခန့်မင်းထက် ဒီနေ့ မစောင့်ခဲ့တော့ ညကတည်း
က ကျွန်မစိတ်ပါလို့ တရားနိုး ပန်းချီထဲဆွဲတာ”

ကျွန်တော်က ဒေဝီခင် ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

“ကျွန်မပန်းချီကားတွေ ရှင်လာလာယူတယ်။ တစ်ခါ
မှ ပန်းချီကားကို မကြည့်ဘူး။ ဒီနေ့တော့ ထူးခြားတယ်။ ရှင်က
ကျွန်မပန်းချီကားကို ကြည့်နေလို့ပါလား။ လှုပ်မပါဦး။ နည်း
နည်းဝေဖန်ပေးပါဦး။”

“ပန်းချီကားက ကြည့်လိုက်ရင် စိတ်ထဲ အေးချမ်း
သွားတယ်ဗျာ... သန္တရသလိုပေါ့။ တကယ်နေချင်စရာ
ကောင်းတဲ့ အိမ်လေးပဲ။ အဲဒီအိမ်လေးသာ အပြင်မှာ ရှိနေ
ရင် အဲဒီအိမ်မှာနေတဲ့ လူတွေအတော်စိတ်ချမ်းသာမှာပဲနော်။
အဲဒီလူတွေရဲ့ စိတ်ကို အဲဒီအိမ်ကဖော်ပြနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်
မှာသာ အဲဒီလို အိမ်လေးရှိလို့ကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးသစ်ပင်လေးဖောက်မှာ ဆိုင်ရင်းသဘာဝ

အလှကို နေ့စဉ်ခံစားနေမှာ၊ ခါနဲ့ ဒီမန်းချိုကားကို နာမည်ဘာ ပေးထားလဲ”

“ကြည်နူးမှုရိပ်သာယာ”

“နာမည်က နိုးနိုးလေးနဲ့ထိတယ်”

“ကဲပါ . . . ကျွန်မကို ဒီလောက်ချီတုန့နေမှတော့ ကျွန်မက ရှင်ကိုဒီနေ့အပြင်မှာ လိုက်တွေ့မိမယ်၊ အင်းလွှား သွားရအောင်၊ လူတွေကိုကြည့်မယ့်အစား ရေပြင်ကို ကြည့်ရ တာ-မိုမုက်စိအေးတာပေါ့။ ခဏလေးကျွန်မ အဝတ်စား သွား လဲလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ထုခနဲမိမတတ် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

‘ဟ . . . ခန့်မင်းထက်. . . မင်း အခြေနေအတော် တိုးတက်နေပါလားကွ။ ငါ့တုမတို ရည်းစားစကားတော့ မပြော ရသေးပါဘူးနော်”

ဦးဘတုတ်က ကျွန်တော့်အနားရောက်လာရင်း ပြော

လိုက်သည်။

“ဦးလေးကလည်း ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ”

“ဟေး. . . မင်းအခုမပြောလည်း နောက်ပြောမှာပဲ ဟေ့တ်လား”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“ဟို . . . ဝင်းအောင်ကြူဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဒီကို လာရင် အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုခု လက်ဆောင် ပေးတယ်။ မင်းကျတော့ ဒီကိုလာတာ တစ်ခါမှ ဘာမှပါမလာ ဘူး။ လက်ချည်းပဲ”

“ပါလာပါတယ် ဦးဘတုတ်ရယ်၊ အဲ့ဒါက မဒေဝီခင် ရဲ့ အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားတွေပါပဲ”

“ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ အဲ့ဒီစကားက အနိုးရှင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံးစကားပဲ။ ငါ့တုမတော့ မသိဘူး။ ငါ့နဲ့လုံးသားတော့ တန်းထိတယ်ဟေ့”

နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့် ဦးဘတုတ်ကို ကျွန် တော်က ပြောတာကို ဦးဘတုတ်က အတော်ကြီးကျေနပ်သွား သည်။ သည်နေရာမှာ သည့်ပြင် လှသာဆိုလျှင်သည့်စကား ကြောင့် ဦးဘတုတ်၏ လက်သီးစာကောင်းကောင်းကျွေးခံစ

www.burmeseclassic.com

မှာ သေချာသည်။

“ကဲ . . . သွားရအောင်”

“ဟုတ်တဲ့ . . . ပန်းချီကားကို ကားပေါ်တင်လိုက်
ဦးမယ်”

ထို့နောက် ဒေဝီခင်နှင့် ကျွန်တော် ဂယ်လာရီသို့ ပန်း
ချီကားသွားဖို့၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုးသို့ ကား
ကို ဦးတည်လိုက်သည်။

အင်းလျားရေပြင်သည် တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ ရွက်
တပ်ထားသော လှေငယ်လေးတွေတောင် တစ်စီးမှ မတွေ့ရ။

ကျွန်တော်နှင့် ဒေဝီခင်ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး တန်ဘောင်
ရိုးမှာ လမ်းလျှောက်ရတာကိုက အရသာရှိလှသည်။ လေနု
အေးက ကျီစယ်ဆော့စားစား အေးမြနေသလိုပင်။

“မဒေဝီခင် ရွှေက ခုံလေးမှာထိုင်ရအောင်”

“ထိုင်လေ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ထီးမိုးထားသော ခုံမှာ ထိုင်

လိုက်ကြသည်။

“ဒီနေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းမှတော့ ကျွန်မကို ရှင်ရည်းစား
စကားပြောတော့မယ် ထင်တယ်”

“ရည်းစားစကားမပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ မဒေဝီ
ခင်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အဲ့မယ် . . . တစ်မျိုးပါလား။”

“ကျွန်တော်လေ မဒေဝီခင်ကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။
အဲ့ဒါ မဒေဝီခင်ရဲ့ ဆန္ဒကိုသိပါရစေ။ ချက်ခြင်းကြီး အဖြေပေး
ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဪ . . . ဒါနဲ့ ကိုဝင်းအောင်ကြူကကော ကျွန်
တော့်လိုမျိုး စကား မဒေဝီခင်ကို ပြောပြီးပြီလား။”

“ကျွန်မတို့ သူမပြောရသေးပါဘူး။ ပြောတော့ ပြော
မှာပါ။ ဘယ်နေ့ပြောမလဲတော့ မသိဘူး။”

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော်ဦးတာပေါ့”

“ဘဝခရီးတစ်ခုကို သွေးသားချင်း မတူတဲ့ လူနှစ်
ယောက်လျှောက်လမ်းရမှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့စဉ်းစား
ရမှာပေါ့နော်။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်ဒီဘက် လူအဖွဲ့အစည်းကြီးနှစ်

၁၇၈

● ယွမ်းနိုင်

ခုခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်ကြရမှာ မဟုတ်လား ကိုခန့်မင်းထက်”

“ကဲပါ . . . စောစောက မနဝိခင် ပြောသလို ရေ
ပြင်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကြရအောင်”

ထို့နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှမဆို
သူကော ကျွန်တော်ကော ရေပြင်ကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို
တော့ တွေးကောင်းတွေးနေကြတာက အမှန်ပါ။

* * *

ခွန်သူရဲ
ဘုန်းတော်ဘွဲ့
အရာသတင်းတွေ
လျှောက်ဆံ
လျှောက်လျှောက်ပြောနဲ့နော်
အချစ်စစ်
အချစ်ပျိုတရာကို
နတ်ချီးတွေ့ဖျက်တတ်လို့။

ပွဲတော့ သိပ်ကိုကြည့်ကောင်းပြီ။

“ကဲ... စားနော်... ဘာမှအားမနာနဲ့၊ လျှာတဲ့သူ
ဒါနပြောက်အောင်စားနော်”

“ကိုကျော်သီဟနဲ့ ကိုအောင်စိုးသူတို့ စားကြနော်...
ထည့်စား”

ဖြစ်ပုံများ၊ ရည်စားလုသက် ဦးအောင်စိုးသူနှင့် ဦး
ကျော်သီဟတို့နှစ်ယောက်က ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတည်း
ထိုင်မိသွားသည်။ တခြားစားပွဲဝိုင်းတွေမှာက လူပြည့်နေလို့
ဒေါ်မူယာခင်က ထိုင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒေဝီခင် အနီးအနားမှာ ဧည့်
သည်တွေကို နေရာထိုင်ခင်းချပေးနေရသည်။ ဝင်းအောင်ကြူ
လည်း ကျွန်တော်လိုပါပဲ။

ကျွန်တော်ရယ်ချင်တာရှိပါသေးသည်။

ဦးကျော်သီဟနှင့် ဦးအောင်စိုးသူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်ပြီး ထမင်းသာစားနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်

-- သု --

ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်မူယာခင်ကို မအိုးကျွတ်ဘဲ မနေ
နိုင်ပါ။

ကြည့်လေ။ ခေတ်ဆန်ဆန်နေသည်။ ဝတ်သည်။ စား
သည်။ စတိတ်နိုးဆိုလည်း ကြည့်။ သီချင်းဆိုလည်း ဝါသနာ
ပါသည်။ အဖျိုးကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ အဆောင်တစ်
ဆောင်ဆောက်ပြီး လျှာဒါနသည်ဆိုတာက ဆန်းမနေဘူးလား။

ကျွန်တော်က လုံးဝထိုသို့မထင်ထား။ အလျှော့ရစက်ချ
အခမ်းအနားကို ကျွန်တော်ကိုကော လေးလေးဦးကျော်သီဟ
ကိုပါ စိတ်သည်။ ဆက်ပြီးပြောရလျှင် ဝင်းအောင်ကြူနှင့် ဦး
အောင်စိုးသူတို့ကိုလည်း စိတ်သည်။

ယောက်စေ့စေ့မှမကြည့်။ မျက်နှာထားတွေက အတော်တင်း
သည်။

သို့သော် စားတာကတော့ တစ်ယောက်ကို ထမင်းသုံး
လေးပန်းကန်မျှ ခွဲပြုဖြစ်သည်။ ကြက်သားဟင်းချည်းလိုက်ဖွဲ့
ချပေးရတာက သုံးကြိမ်။

“ခန့်မင်းထက်ရေ... ခင့်တို့ ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဘယ်
လောက်ချောသလဲ... ခင့်အလှကို မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“တော်သေးတာပေါ့ လေးလေးရာ၊ ကျွန်တော်က ထ
မင်းစိုင်းမှာလေးလေးတို့ ပြသနာသာဖြစ်ကြရင် အရှက်တော့
ကွဲနေပြီလို့”

“ဒီလောက်တော့ ထိန်းနိုင်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ခင်ကမှာ
သေးတယ်။ အလှူရေစက်ချပြီးရင် မပြန်နဲ့ဦးတဲ့၊ ငါ့ကိုပြော
စရာရှိတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဟိုကောင် အောင်စိုးသူကိုလည်း
ငါ့အတိုင်းပြောထားတယ်တဲ့။ ခင်က ဘာလုပ်ဦးမယ်မှန်းမသိ
ပါဘူး”

“မဟုတ်မှလွဲရော... လေးလေးတို့နှစ်ယောက်ကို

ပဉ္စမိနိဂါးမလားမသိဘူး”

“ဖွ... လွဲပါစေမယ်ပါကော့...”

လေးလေးဦးကျော်သီဟက အကြောက်အကန်ငြင်း
ပါသည်။

ကျွန်တော်က စဉ်းစားနေပါသည်။ ဒေါ်မူယာခင်က
ဘယ်လိုအကြံနဲ့ သူမအချစ်ကို ပြိုင်တူ တောင်းခံဖူးသော
မတည့်သည့် လူနှစ်ယောက်ကို ယခုအချိန်ကြီးကျမှ ထိပ်တိုက်
တွေ့ပြီး ဘာပြောမလဲဆိုတာကိုပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်နေရာမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဝင်းအောင်
ကြုံဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်မူယာခင်နေရာမှာ ဒေဝီခင်သာဖြစ်လျှင်
ကော့။

အို... ခွပ်ပါသည်။ ကိုယ်က သူတို့မှ မဟုတ်တာ။
စောင့်ကြည့်ရုံသာရှိတော့သည်။

လူနှစ်ယောက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသိပ်အနီး၊ ခုံမှာ

ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးရှေ့မှာက အမိဦးသမီးတစ်ဦးနားမှာ ပန်ထားသည့် စိန်နားကပ်က တဖျပ်ဖျပ်နှင့်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မအလှူမှာအခုလို ရေစက်ချတရားနာပြီး ခေါ်တွေ့တာ ကျွန်မမှာရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပဲ”

ဦးကျော်သီဟနှင့် ဦးအောင်စိုးသူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါ်မူယာခင်မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“ကျောင်းကတည်းက ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ခွင့်ပန်တယ်။ အဲဒီမှာ တို့ကျော်သီဟက အရက်ကလေးသောက်တတ်တယ်။ နတ်ကိုးကွယ်လို့ဆိုပြီး ကျွန်မက အကြောင်းပြင်င်းခဲ့တယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုအောင်စိုးသူတို့လည်း ကျွန်မပြင်င်းခဲ့တာရှိတယ်။ အဲဒါကို ရှင်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် အညှိုးတွေနဲ့ ထားခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြသင့်တာ။ ကျွန်မက ဒီနေ့တော့ပြောပြမဖြစ်မယ်လို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဘဝ

ကတည်းက ကျွန်မကို လက္ခဏာဆရာကပေးဒင်ဟောဖူးတယ်။ ကျွန်မရဲ့လက္ခဏာမှာ ယောက်ျားယူရင် အဲဒီယောက်ျားဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေမယ်လို့ပါနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ့်သူ အသက်မဆုံးစေချင်လို့ပါ”

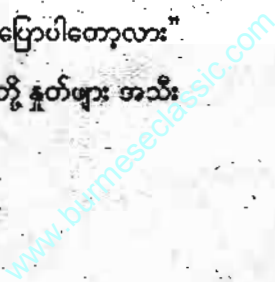
ဦးကျော်သီဟကော ဦးအောင်စိုးသူပါ ခေါ်မူယာခင်စကားကို နားထောင်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။

“ကျွန်မက နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီး ဟိုမှာသွားနေတော့ ရှင်တို့နဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတယ်။ ကျွန်မတစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ။ ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုကို ရှင်တို့ မသိဘဲ ဒီနေ့ထိ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမယ့် အချိန်မှာ လက်မထပ်ခဲ့ဘဲ လူပျိုကြီးတွေဖြစ်နေရင်း ကျွန်မအချစ်ကို မျှော်လင့်ခဲ့တာကိုပါ။ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ။ ရှင်တို့လည်း ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တော့နော်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခင်ရယ်...”

“မူယာခင်ရယ်... စောစောက ပြောပါတော့လား”

ဦးကျော်သီဟနှင့် ဦးအောင်စိုးသူတို့ နှုတ်ဖျား အသီး

သီးမှ အာမေဒိုတ်သံများနှင့်အတူတူ တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်
ရသလိုမျိုး ခံစားရတာက အမှန်ပါ။

ဦးကျော်သီဟနှင့် ဦးအောင်စိုးသူတို့ နေရာမှာ ကျွန်
တော်နှင့်ဝင်းအောင်ကြုံဆိုလျှင်ကော။

အဖြစ်မှန်ကို ဘာမှန်းမသိဘဲ ချစ်သူဆီက အချစ်ကို
ရဖို့ အရင်းအနှီးတန်ဖိုးများများပေးခဲ့ရုံသော အိပ်မက်၊ မျှော်
လင့်ချက်၊ ခံစားချက်၊ စိတ်ကူးမှု၊ ကြည်နူးမှုနှင့် အတိတ်နေ့
ရက်အချိန်ကာလများသည် နှမော့တသ၊ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ
သိပ်ကို ကောင်းလှပါသည်။

x x x

ပွင့်လတ်ကျွန်
ငြိမ်းချစ်လှိုက်တော
ပန်းပွင့်ရဲ့ အလှကို
ဘယ်တော့မှ
စုစည်းလိုလှမှာ မဟုတ်။

(တရိုး)

- ၁၄ -

“ ဝင်းအောင်ကြာ . . . မင်းပြောသင့်တာရှိတာကို ပြောတော့ . . . နို့ပို့ဆို ငါ့လိုနှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားသွားရမယ်”

ဦးအောင်စိုးသူက မနက်စောစောလမ်းလျှောက်ပြန် လာပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။

“ ဒေဝီခင်ကတော့ ဦးလေးတို့ရဲ့ ဒေါ်မူယာခင်လို ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ လျှို့ဝှက်မှုလည်း သူ့မှာရှိမယ်မထင်ဘူး။ အမှန်က ဒီရက်ထဲမှာ ကျွန်တော်က စကားပြောမလို့၊ Live Show အခွေပြန်ဖို့ အချောသတ်နေရလို့ . . . ”

“ မင်းမှာပြိုင်ဘက်ရှိနေတာ . . . မင်းနောက်ကျ သွား မှာစိုးလို့ ပြောနေရတာကွ . . . ”

“နောက်ကျလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ကျွန် တော်နဲ့ သူ့ကို ယှဉ်ဇွေးမှာပဲ . . . အဖြေက ဒေဝီခင်ဆီမှာ ရှိနေမှာပါ”

ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ်ကို ဦးအောင်စိုးသူ က ပါးစပ်ထဲထိုးသွင်းပြီး ပလုတ်ပလောင်း စားလိုက်တယ်။

“လူမှာပြန်မရတာ အချိန်ပဲကွ။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ခံစား နိုင်တဲ့ အချိန်ကာလမျိုးမှာ ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးရှိအောင် အချိန်ကို အသုံးပြုနိုင်မှဟေ့၊ မင်းတို့မှာ နုပျိုမှုတွေရှိတော့ ဒီ တစ်ယောက်မရရင် ဟိုတစ်ယောက်ရှိသေးတယ် တို့လိုမျိုးဆို မလွယ်ဘူး”

“ဒါက ဦးလေးတို့က တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်၊ ပီတောက်ဆို ပီတောက်လုပ်တာကိုး”

“ငါတို့ခံစားချက်နဲ့ ငါတို့ပေါ့ကွာ . . . ”

ဦးအောင်စိုးသူထံမှ ဘာစကားမှထွက်မလာ။

ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီလက်ကျန်ကို အပြတ်ရှင်း ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ခြမ်းကိုစားပြီး Live Show အခွေ

မိမိဒီကြော်ငြာကာဗာအဖုံးရိုက်တဲ့ ပုံနှိပ်စက်ကို လစ်ထွက်လာ
ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဦးအောင်စိုးသူရဲ့ တရားဆက်နာ
နေရဦးမှာ။

ပုံနှိပ်စက်က နှမမည်ကြီးတာလည်း မပြောနဲ့ရက်ချိန်း
ကမှန်မှန်။

ကျွန်တော်ရောက်တော့ ကြော်ငြာ Wall Sheet တွေ
တောင်ရိုက်ပြီးသွားပြီ။ စီမံကာဗာအဖုံးတွေ မိမိဒီကာဗာအဖုံးပဲ
ကျွန်တော့တယ်။

ဒီလိုဆိုရင်တော့ အခွေမြန်မြန်ထွက်လို့ရပြီ။ ဒီအခွေ
မှာပါတဲ့ အဆိုတော်တွေကို Promotion ပွဲအတွက် ဝယ်သူကို
လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ရက်ချိတ်လို့ရပြီ။ ဟိုရေမွှေးပေးပြီးဆိုခိုင်း
တဲ့ မင်းသမီးကတော့ အားမှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဝင်းအောင်ကြူ”

“ဟာ . . . ခိုင်စိုးပါလား. . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကို

ရောက်လာတာလဲ. . . မင်းကကွာ ငါ့ဟမ်းဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်
ရင်ရတာပဲ”

“မင်းကို အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့လာတာ၊ ပုံနှိပ်
စက်ရွေ့က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သွားရအောင် . . . ငါဘာမှ
မစားရသေးဘူး”

ဒီကောင်ကျွန်တော့်ဆီကို လိုက်လာပုံထောက်လှောင်
ကိစ္စက တော်တော်အရေးကြီးလို့ဖြစ်ရမယ်။

“မင်း ဒေဝီခင်ကို ရည်းစား စကားပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူးကွ”

“မင်းသွားပြီ . . . နောက်ကျတော့မှာပဲ။ ဘုရား
. . . ဘုရား . . . နောက်ကျသွားပြီလား”

“နေစမ်းပါဦးခိုင်စိုးရ. . . မင်းစကားက အဆက်
အစပ်မရှိနဲ့. . . ”

“ဝေမာချိုက ငါ့ကို ဒီမနက်မှ ပြောလို့ဟေ့. . . အိမ်
လာရင်းပြောတာ၊ အိမ်မှာ မနက်က ဘုန်းကြီးကို အရက်ဆွမ်း
အဘွားမွှေးနေအတွက် ကပ်တယ်။ လူတွေမဖိတ်ဘူး။ ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

အိမ်သားချည်းပဲ။ အဲဒီမှာ ဝေမာချိုက ပြောတာ။ ခန့်မင်းထက် နဲ့ ဒေဝီခင်တို့က နှစ်ယောက်သား ဖောင်းလျားကန်ဘောင်မိုး မှာ အတူတူထိုင်ကြတယ်။ စားကြသောက်ကြတယ်တဲ့ကွ။ ဒေဝီ ခင်က ဒါမိန်းတစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား . . .”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . မင်း . . . ဒီနေ့ ဒေဝီခင် ဆီသွား . . . အခွင့်သာရင် . . . မင်းပြောတော့ . . . မင်းနောက် ကျသွားမယ်နော် . . . ပြိုင်ဘက်ကို လျှော့တွက်တာတိုး”

“ငါ . . . ဦးလေးကလည်း ဒီမနက်က ဒါပဲပြောနေ သေးတာ . . . အေးကွာ . . . ဒီမှာက အလုပ်ကိစ္စကလည်း မပြတ်ဆိုတော့ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ပြတ် . . . ပြတ် . . . မပြတ် . . . ပြတ် . . . သွားတော့”

သေချာပါတယ် ကျွန်တော် ဒေဝီခင်ဆီ မနက်ဆယ် နာရီတိတိမှာ ရောက်အောင်သွားပြီး ချစ်ခွင့်ပန်မယ်လို့။

ကျွန်တော့်ပြိုင်ဘက်က ကျွန်တော့်ထက်အရင် ပြော

ရင်လည်း ပြောပလေ့စေ။ ဒေဝီခင်မှာ အပြေက ရှိကိုရှိနေမှာ။

ဒေဝီခင်တို့အိမ်ခြံတံခါးက ပွင့်နေတယ်။ ခြံထဲကို ကြည့်တော့ ခန့်မင်းထက်ရဲ့ဓားကို မတွေ့ရဘူး။ သေချာပြီး ခန့်မင်းထက် ရောက်မလာဘူးဆိုတာ။

“ကားသံကြားလို့ ဘယ်သူလဲလို့ ကိုဝင်းအောင်ကြာ တိုး”

“ဒေဝီခင် အချိန်ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်စကားပြောချင်လို့ပါ . . . လာဗျာ . . . ဟို နားက ခုံတန်းလေးမှာပဲထိုင်ပြောရအောင် . . . စကားပြောပြီး တာနဲ့ ပြန်ပြေးရဦးမှာ။ စိမိအခွေအရင်ထွက်ဖို့ နယ်ကိုယ်စား လှယ်တွေဆီ ဖုန်းဆက်ရဦးမှာ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုဝင်းအောင်ကြာရယ် နောက်မှ အေး အေးဆေးဆေးလာပေါ့”

“မလာလို့မရလို့ဘဲ မဒေဝီခင်”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဪ”

“မဒေဝီခင် ကိုခန့်မင်းထက် ရည်းစားစကားပြောပြီး သွားပြီလား”

“သူက ကျွန်မကို ရည်းစား စကားမပြောဘူး။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်”

“မဒေဝီခင်က အဖြေပေးလိုက်ပြီလား”

“မပေးသေးပါဘူး”

“ဒါဆို... ကျွန်တော့်ဘက်မှာ အခွင့်အရေးရှိသေးတာပဲ။ မဒေဝီခင်ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ်။ အဲဒါဘယ်လို သဘောရသလဲ... ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ... ကြိုက်တာပြောပါ...”

“နေပါဦးရှင် ... ရှင့်ဘက်က လောလှချည်လား”

“မလောလို့မရဘူးလေ... တခြားကိစ္စတွေက ရှိသေးတာ”

ဒေဝီခင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေပါတယ်။ သူ့ရယ်မောပုံက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိပြီး ရယ်မောသလိုပါပဲ။

ရယ်ပါ ဒေဝီခင်။ ဘဝမှာ ဒီလိုရယ်မောခြင်းဖြင့် ကြည်နူးတာကိုပဲ မြင်ချင်ပါတယ်။

“ဒီလကုန်ပြီး တစ်ရက်နေ့ရောက်ရင် ကျွန်မ ပန်းချီကားတွေပါ ပါတဲ့ အမျိုးသမီးတွေစုပြုတဲ့ ပန်းချီပြပွဲရှိမယ်။ အဲဒီပြပွဲဖွင့်တဲ့နေ့ မနက်မှာ ရှင်ကိုတော ကိုခန့်မင်းထက်ကိုပါ ကျွန်မက နှစ်ယောက်သားရှေ့မှာ တစ်ယောက်ကို အဖြေပေးမယ်။ ကျွန်မရဲ့ အဖြေရတဲ့သူဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ကျွန်မဘဝကို ပုံအပ်ရမယ့်သူဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်”

“အိုကေ ... ကြိုက်ပြီ ... ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး... လဆန်းတစ်ရက်နေ့နော်”

ခြံထဲက ကျွန်တော် ပြန်ထွက်သွားတာတောင်မှ ဒေဝီခင်က ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေတုန်း။ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

x x x

အရှင် အချစ်
အကျွန်ုပ် စိတ်ချပုံကြည်၏
ဤကား
အကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးစကား
ဖြစ်ပျက်လှိုင်း

(တရိုး)

- ၁၅ -

ငှက်ကလေးတွေ၏ တေးသံသည် နံနက်ခင်းတိုင်း
တို မင်္ဂလာရှိစွာ ဖွင့်လှစ်ပေးသလိုပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ လေး
လေးဦးကျော်သီဟ၏ စကားတလည်း နံနက်ခင်းစောစောမှာ
မင်္ဂလာရှိလို့နေသည်။

အရင်ကဆိုလျှင် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထ တတ်သော
နံနက်ခင်းများနှင့်ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသော ကျွန်တော်
သည် ယခုရက်များတွင်မူ အိပ်ရာက အစောကြီးနိုးလာပါ
သည်။

ဦးကျော်သီဟကတောင် သူ့အဖို့ ထူးဆန်းနေသလိုကို
မှတ်ယူခံစားရသည်။

သည်နေ့နံနက်မှာ သူပြောသည့်စကားက မင်္ဂလာရှိ မရှိဆိုတာကလည်း ကြည့်။

ကျွန်တော်ကသည်နေ့မှာ ဒေဝီခင်အိမ်သွားဖို့ အကြောင်းက ရှိပါသည်။

ထိုအကြောင်းက ကျွန်တော့်ဖိနပ်ဆိုင်သို့ မန္တလေးမှ ဖိနပ်ဒီဂိုင်းအသစ်များပို့လိုက်သည်။ ယခုမှ တီထွင်ထုတ်လုပ် ထားသော ဒီဂိုင်းအသစ်များဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှ ဒေဝီခင်နှင့် လိုက်မည့် ဖိနပ်တစ်ရန်ကိုယူ ပြီး ဒေဝီခင်ဆီသွားပို့ပေးမည်။

မနက်ဖြန်ပန်းချီပြပွဲစဖွင့်မှာဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန် တော်လက်ဆောင်ပေးသော ဖိနပ်အသစ်ကလေးတိုစီးပြီး ပရိ သတ်နှင့်အတူ အခြားသူများဆွဲသည့်ပန်းချီကားတွေကော သူ ပန်းချီကားတွေကိုပါ ခံစားပြီးကြည့်လို့ရအောင်ဖြစ်သည်။

“ညက... ငါအိပ်မက်မက်တယ် ခန့်မင်းထက်ရ... မင်းနဲ့ဒေဝီခင် မင်္ဂလာဆောင်တယ်တဲ့... လူတွေကလည်း အများကြီးပဲကွာ၊ လာလိုက်ကြတာ”

“ဒါဆို... ဒေါ်မူယာခင်နဲ့လေးလေး မင်္ဂလာဆောင် တဲ့ အိပ်မက်မျိုး ကျွန်တော်က ပြန်မတ်ပေးရမှာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က ရယ်ကာမောကာနှင့် ပြောတော့ လေး လေးက အတင်းလက်ခါပြရင်းမှ

“No... No... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်... ငါ့တွက် ဦးကို အရောက်ပို့တာပဲ။ အတိတ်ကို ပြန်မသွားပါရစေနဲ့ ပစ္စ ပွန်မှာ ဒီအတိုင်းလေးပဲကောင်းပါတယ်”

လေးလေးဦးကျော်သိဟတစ်ယောက် ဦးအောင်စိုးသူ နှင့် ဒေါ်မူယာခင်ဆီထံမှ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိပြီးကတည်းက အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားသည်။ အရက်တိုပင်မသောက် တော့။ အရင်တုန်းကတော့ ယမကာလည်း မှိတ်သည်။ ဥပုသ် လည်းစောင့်သည်။ ယခုတော့ ဒါမျိုးမဟုတ်တော့။

အချစ်က သင်ကြားပေးလိုက်သော ကောင်းမြတ်ခြင်း တွေပဲဖြစ်ရမည်။

“ကျွန်မကို ဒီလိုဖိနပ်ကို လက်ဆောင်လာပေးတာ”

www.burmeseclassic.com

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါကြောင့်ရှင်ရဲ့ စင်ဒရဲလား ဖိနပ် ဆိုင်အောင်မြင်နေတာ”

ကျွန်တော်က ဒေဝီခင်ကို ဖိနပ်လက်ဆောင်ပေးရခြင်းအပေါ် ရှင်းပြသည့်အခါ ဒေဝီခင်ထံမှ ထိုစကားကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မဒေဝီခင်... မဒေဝီခင်ရဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ပရိသတ်ကြားချပြတာက ဒါပထမဦးဆုံးလေ။ ဒီအခါမှာစိတ်သစ်၊ လူသစ်လေ။ ဒီလိုပဲ ဒီဖိနပ်ကလည်း ဒီရိုင်းအသစ်၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အနုပညာခရီးအစကို အသစ်အသစ်တွေနဲ့ဆို ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ။ အခြားရည်ရွယ်ချက်တွေမပါပါဘူး”

ဒေဝီခင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ အကြည့်မှာ ကြည်နူးမှုကို မြင်ရသည်။

“နက်ဖြန်ခါ မနက်ဆယ်နာရီမှာ ‘ဂင်ဇာပန်’ ကဖေးဆိုင်ကိုရှင်လာခဲ့ပါ။ ကိုဝင်းအောင်ကြူကိုလည်းကျွန်မချိန်းထားတယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းချီပြပွဲမသွားခင် တစ်ယောက်

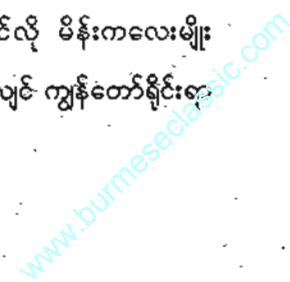
ယောက်ကို အဖြေပေးမယ်လို့ပြောထားတယ်။ ရှင်ဆီကို ဒီနေ့ညနေမှ ကျွန်မဖုန်းဆက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားလို့ပါ”

ကျွန်တော်မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် ရင်တော့ နည်းနည်းခုန်သွားပါသည်။

“လာခဲ့ပါမယ် မဒေဝီခင်... ဒါကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အရေးပါတဲ့ အရာပဲ။ ဘာတွေပဲရှိရှိ အဲ့ဒါတွေကို ထားခဲ့ပြီးလာခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်ပြိုင်ဘက်ကို ကျွန်တော်ရှုံးခဲ့ရင်လည်း ရဲဝံ့စွာနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မယ်။ ကျွန်တော်အောင်မြင်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ကိုပြိုင်ဘက်ကောင်းတစ်ယောက်ပီသစွာ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ နှစ်သိမ့်မယ်”

“ကဲပါ... အဲ့ဒါတွေ မဆွေးနွေးသေးခင် ကျွန်မက ရှင့်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ပါ့မယ်။ ဖိနပ်လက်ဆောင်လာပေးတဲ့ အတွက်ပေါ့”

ကျွန်တော်မငြင်းပါ။ ဒေဝီခင်လို မိန်းကလေးမျိုး ဖျော်တိုက်သော ကော်ဖီကို မသောက်လျှင် ကျွန်တော်ရိုင်းရာ

ကျသွားမှာပေါ့။

သူမက သေဆေးတိုက်လျှင်တောင် သောက်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ အခုဟာက ကော်ဖီလေ။

အဲ . . . နက်ဖြန်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်သည် . . . ရှေ့ဆက်မတွေးတော့ပါ။

ကဖေးဆိုင်အတွင်းထဲမှာက လူရှင်းနေသည်။ နံနက် ဆယ်နာရီတိတိအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဝင်းအောင်ကြူရှို နေရာသို့ ဒေဝီခင်ရောက်လာပါသည်။

ကဖေးဆိုင်သို့ ဝင်းအောင်ကြူနှင့် ကျွန်တော်ရှေ့ နောက်ဆိုသလို ရောက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်သားဒေဝီခင် အကြောင်းမပါဘဲ အခြားသော အကြောင်းအရာများကို ကော်ဖီသောက်ရင်းမှ ပြောဖြစ်နေကြသေးသည်။

“စောင့်ရတာ . . . ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကြာသွားပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး မဒေဝီခင်”

ဒေဝီခင်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ မသိမသာ ကြည့်မိပါသည်။

ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ထားသည်မှာ ဒေဝီခင်မွေးနေ့တုန်းကထက်တောင် ပိုလှနေသေးသည်။ သူမပန်းချီကားတွေပါ ပါဝင်သော ပြပွဲကို သွားမည့် ပန်းချီဆရာမဆိုတော့ သည်လောက်တော့ ပြင်ဆင်ရမှာပေါ့။

ပြီးတော့ သူမဘဝအတွက် အရေးပါသော အဖြေကိုလည်း ပေးရဦးမည်။

ကျွန်တော်က မသိမသာဒေဝီခင်၏ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ခြေချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေမှာ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးထားသော ဖိနပ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် သူ့တာဝန်သူထမ်းဆောင်နေသလိုမျိုး ရှိနေသည်။

“ကော်ဖီပေးပါဦး”

ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ။ ကော်ဖီရောက်လာပါသည်။ ဒေဝီခင်က ကော်ဖီကို

လုံးဝမသောက်သေးပါ။

“ကျွန်မဘဝအတွက် ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို အဖြေပေးရမှာဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ အဖြေကိုရပြီးတဲ့ အခါမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အညှိုးတွေ အာယာတတွေ မထားကြပါနဲ့လို့ ပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“စိတ်ချပျာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ ဒီနေ့ထိ ဘယ်ရည်းစားမှ မထားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မမြတ်နိုးသူဟာ ကျွန်မရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ဘဝခရီးအဖော်မွန်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုခန့်မင်းထက်ကော ကိုဝင်းအောင်ကြူကော ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ တောင်းခံလာတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ငြင်းစရာမရှိဘူး။ ဒီအခါမှာ ကျွန်မစဉ်းစားရတယ်။ ဘာနဲ့ဆုံးဖြတ်ရမလဲလို့။ ဦးနှောက်နဲ့လား။ နှလုံးသားနဲ့လား။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်ကို နှလုံးသားနဲ့ပဲ ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်”

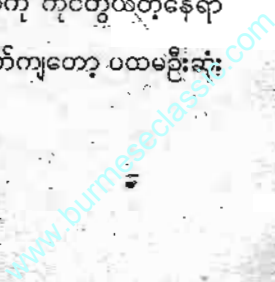
ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုမျိုး ဒေဝီခင်တာ စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်တန့်ရင်းက ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရွေးချယ်တဲ့ သူကတော့ . . . အခုကျွန်မသေသော်နေတဲ့ ကော်ဖီကိုမှာပေးတဲ့ ကိုခန့်မင်းထက်ပါပဲ”

ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံတွေ မြန်သလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ထို့အပြင် ဘယ်လိုမှ ဖော်ပြ၍မရသော ကြည်နူးမှုမျိုးကိုလည်း ခံစားနေရပါသည်။

ဝင်းအောင်ကြူကတော့ ကဖေးဆိုင်အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ခံယူချက်က နည်းနည်းနူးညံ့တယ်။ ရင်ခုန်တာလေးလည်း ပါတယ်။ နှလုံးသား အရေမို့ ဦးနှောက်ကို အလုပ်မပေးချင်ဘူး။ ကိုဝင်းအောင်ကြူက မိန်းမသားတစ်ဦးဆိုက အချစ်ကိုတော့ တောင်းခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုယ်တောင်းခံတဲ့ ချစ်သူအတွက် သူ့ဘဝထဲကရှိတဲ့ အချိန်တွေ ဖွဲ့မပေးချင်ဘူး။ နည်းနည်းအချစ်ကို ကိုင်တွယ်တဲ့နေရာမှာ ကြမ်းသလိုရှိတယ်။ ကိုခန့်မင်းထက်ကျတော့ ပထမဦးဆုံး

ပြောရရင် သိတတ်မှုပဲ။ သူ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းမတင်ဘူး။ သူ့လုပ်
 သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လှုပ်ရှားတစ်ဖက်လူအပေါ် နားလည်မှု
 အပြည့်ပေးနိုင်တယ်။ အခုဒီကို ကျွန်မလာတော့ပုံကြည့်။
 ကော်ဖီမှာပေးတာ သူ့လေ။ အချစ်မှာ ဒီလိုမျိုးလေးတွေကိုက
 နှလုံးသားမှာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေအတွက် ခံစားဖို့ဖြစ်
 လာတာလေ။ နောက်ပြီး သူ့မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦး
 အတွက် အဲဒီမိန်းမသားက သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးပြုဖို့ ဆွဲတဲ့
 သူ့ပန်းချီကားတွေပါတဲ့ ပန်းချီပြပွဲကို သွားမယ်။ ဒါကို သူက
 ဖိနပ်လက်ဆောင်ပေးတယ်။ အဲဒီပြပွဲမှာ စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊
 အသစ်အသစ်တွေနဲ့ စီးဖို့တဲ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မြတ်
 နိုးသူအတွက် အဲဒီလို အသေးစိတ်သိတတ်တာကိုက တစ်ဖက်
 သားမိန်းကလေးအဖို့ ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာလဲ။ အချစ်
 ဆိုတာ ကြည်နူးခြင်းထရားပေါ်မှာ မြစ်ဖျားခံပါတယ်”

မဒေဝီခင်က ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်လက်
 ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မထာဝရလက်တွဲရမယ့် ဘဝခရီးဖော်ရဲ့ လက်

ကို အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ဝံ့စွာ ကျွန်မတစ်ဘဝလုံးအတွက်
 ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ပါပြီ”

မဒေဝီခင်က ကျွန်တော်လက်ကို မလွှတ်တမ်း တင်း
 ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြုံးရွှင်သော အကြည့်
 ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကကော။

ချစ်သူရယ်။ လက်ချင်းဆုပ်ထားတဲ့ ကိုယ်တို့ လက်
 တွေထဲမှာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မေတ္တာတရားတွေရှိနေတာ
 ချစ်သူမြင်မှာပါ။

“လေးစားပါတယ် ကိုခန့်မင်းထက်၊ မဒေဝီခင်ရဲ့
 စကားကို နားထောင်ပြီးတော့ ရှိတ်စဖီးယားပြဇာတ် ဝိရိန္ဒာမြို့
 မှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထဲက ဗလင်တိုင်း ပြောသလို ကျွန်
 တော်အခုချိန်ကစပြီး အချစ်ပေါ်ထားရှိတဲ့ သဘောတရားကို
 ပြင်လိုက်ပါပြီ။ အချစ်ကို နည်းနည်းပေါ့ဆမိခဲ့တယ်။ ဒီလိုပေါ့
 ဆမိတဲ့အတွက် အချစ်က အခုလှုပ်နှိုးလိုက်တယ်နဲ့တူပါတယ်။
 ဟုတ်တယ် ကိုခန့်မင်းထက် အချစ်ဟာ အင်အားကြီးမားတဲ့
 အရှင်သခင်ပါဘဲ။ နောက်ဆိုရင်တော့ တန်ဖိုးထားတတ်သွား

ပြီပေါ့ဗျာ။ ကြီးကြီးမားမားကို တန်ဖိုးထားတတ်သွားပါပြီ။”

“အခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားအတွက်လည်း ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပါပဲ။”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ရင်းက ဝင်းအောင်ကြူရဲ့

ပခုံးကိုပွေဖက်ရင်းက-

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်တဲ့ ပွဲကျရင်တော့ လာဖြစ်
အောင်လာခဲ့ဗျာ”

“လာရုံတင်မကပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်က မင်္ဂလာ
ပွဲမှာ နည့်ခံဖို့ တီးဝိုင်းနဲ့ အဆိုတော်တွေကိုပါ လက်ဖွဲ့ပါမယ်။
ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်အချစ်နှစ်တရာကျော်တိုင်ပါစေဗျာ”

ကဖေးဆိုင်ထဲကနေ ကိုဝင်းအောင်ကြူ ထွက်သွားသည်
ကို ကျွန်တော်နှင့် ဒေဝီခင်တို့က ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကို...”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်နားကြားမလွဲပါ။ မဒေဝီခင်က ခေါ်လိုက်

လို့ပါ။

“ဘာအံ့အားသင့်ရတာလဲ၊ ဒေဝီရဲ့ ဘဝမှာ မြတ်နိုး
လို့ ထာဝရ လက်တွဲရမယ့် သူ့ကိုခေါ်လိုက်တာလေ။ ဒေဝီကို
ဒီဆိုင်ထဲဝင်လာကတည်းကကို သေသေချာချာ မကြည့်လို့။
ဒေဝီရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကြည့်စမ်းကို ဘာတွေ့လဲ”

“ဟာ... ကျောက်စီထားတဲ့ ရွှေရင်ထိုးပဲ”

“ကို... အဲဒီကတည်းက သိရင်အဖြေတန်းသိမှာ။
ဒီရင်ထိုးလေးကြောင့် ကိုနဲ့ရင်းနှီးခဲ့ရတာ၊ ဒေဝီဘဝမှာအပြောင်း
လဲဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဒါလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး
ရင် ဘတ်မှာထိုးရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မြတ်နိုးသူ ရင်ဘတ်ဖေါင်
က ရွှေရင်ထိုးလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်မိပါသည်။

“ကဲ... ကို မြတ်နိုးသူခင်ရေ... ပန်းချီပြပွဲသွားရ
အောင်...”

ချစ်သူကို လက်ချင်းချိတ်ပြီး ကဖေးဆိုင်ထဲက ထွက်
ရသည့် ခံစားမှုကို ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး ဝယ်လို့ မရတာ
ကတော့ အသေအချာပါပဲ။

ပန်းချီပြပွဲသည် ဖွင့်ပွဲနေ့မို့ လူစည်ကားပါသည်။
ပန်းချီဆွဲသော အမျိုးသမီး ပန်းချီဆရာမများကော ပန်းချီ
ဆရာတွေကော ပန်းချီပြခန်းထဲမှာ စကားပြောလိုက် ပန်းချီ
ကားတွေကို ကြည့်လိုက်နှင့်။

ပန်းချီဝါသနာရှင် ပရိသတ်တွေကလည်း ပန်းချီကား
တွေရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ခံစားနေကြသည်။

တောက်ထွန်းနှင့်မြင့်ငြိမ်တို့က ကျွန်တော်နှင့်ဒေဝီခင်
ယှဉ်တွဲဝင်လာတာမြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အခြေအနေကိုသဘော
ပေါက်ပြီး လက်မထောင်ပြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဒေဝီခင်က ပန်းချီကားတွေကိုလျှောက်
ကြည့်ရင်း ပန်းချီကားတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပန်းချီ
ကားနာမည်က “ကြည်နူးမှု ရိပ်သာယာ”

“ဒေဝီဆွဲထားတဲ့ ဒီပန်းချီကားကို ဒေဝီမရောင်းဘူး။
ဒေဝီနဲ့ ကိုတို့ရဲ့ အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲရင်း ဒေဝီနဲ့ကိုတို့ရဲ့
အနာဂတ်ဘဝခရီးလမ်းကို ဒီပန်းချီကားလေးထဲကလို ခံစားမှု၊
အေးမြမှု၊ ကြည်နူးမှုတွေနဲ့ ထုဆစ်တည်ဆောက်သွားကြမယ်
နော်”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ နှစ်ကိုယ်တူချစ်ခြင်းတရား
များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး၏ ရိပ်
သာယာသည် ထာဝရ အေးမြနေမည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့
သည်။

x x x

ပြီး၏။

